

“Zor, yeni topluma gebe, eski toplumun ebesidir” (K. Marks)

Açılım tartışmalarına başladığı ilk günden bu yana düzen partilerinin özellikle şiddet içerikli açıklamaları gündemdedir. Şiddetin sorunların çözümünde bir yöntem olarak kullanılamayacağı, her türlü meselenin demokratik yöntemlerle çözülmesi gerektiği, 21. yüzyılda artık silahlara sarılmanın “kimseye yarar getirmeyeceği” yönlü söylemler yeniden popüler hale geldi.

Yıllık bütçesinin büyük bir kısmının silahlanmaya ve orduya ayrıldığı ülkemizde bu iddialar hiç de inandırıcı değil. Milleti temsil ettiği söylenen Meclis çatısı altında en küçük bir gündem bile milletvekillerinin kavgalarına sahne olmaktadır.

Şiddetin niteliğini belirleyen ise amaçları ve kime uygulandığıdır. Halka, emekçilere, devrimciler ve komünistlere yönelik zor ve şiddet geri-

cidir. Bir avuç sömürücü zorbaya karşı halkın, emekçilerin devrimci ve komünistlerin şiddeti ise haklı ve ileridir. Emegi, alnteri, kişiliği ve tüm düşünce dünyası devlet şiddetinin ağırlıyla tutsak edilen emekçilerin bunu parçalamak için attığı her adımda yine şiddet bir gerçeklik olarak karşısına çıkacaktır. Dolayısı ile şiddet ve zor yaşamın ayrılmaz bir parçasıdır. □ Sayfa 11

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

Sayı: 53

* 27 Kasım-10 Aralık 2009

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

Yanda fotoğrafta gördüklerimiz ve dahası görmediklerimiz, halkımızı temsil ettiği iddiasındaki “vekillerin” olağan bir görüşmesi sırasında çekildi. 10-13 Kasım tarihlerinde altında tasfiyeden başka bir şey yatmadığı artık keskin belli olan, AKP'nin “Kürt açılımı” tartışmaları sırasında meclis toz duman oldu. İsrarla tüm bu “vekiller” şiddetin ne kadar kötü bir şey olduğunu ve şiddetle bir yere varılamayacağını tüm halka vaaz ederken, kendi işlerine geldiği zaman nasıl da şiddet yanlısı olduklarını bu karelerle ele verdiler, bir kez daha.

Biz bunu biliyorduk çünkü devletin özü, halkı yönetebilmek için baskı ve şiddet üzerine kuruludur. Üstelik bu Onur Öymen'in de söylediği gibi M. Kemal döneminde de, öncesinde Osmanlı döneminde de böyledi.

Birbirlerine hitap şekilleri de sokak kavgalarını aratmayacak kadar düzensiz ve çirkin. Onlar her ne kadar emekçi halkımızın oylarıyla oraya getirilmiş olsalar da, halkın temsilcileri ya da vekilleri değildirler. Onlar bir avuç sömürücü egemenin temsilcileridir ve ne yapıyorlarsa bağlı oldukları emperyalistlerin ve sömürücü sınıfların çıkarları için yapıyorlardır.

İşte, mecliste kavga eden ve hepsi de barışçı olduğunu iddia eden “vekillerin” konuşmalarından kesitler...

Bu “vekiller” şiddete karşılar (Öyle diyorlar!)

• Bilgin Paçarız (CHP, Edirne); Palavra anlatma, otur yerine!

• Gürol Ergin (CHP-Muğla); Tahrikçilik yapma! Sen terbiyesizlik yapma! Sen o pis ağzına CHP'yi alma! O ağza CHP yakışmaz!

• Avni Doğan (AKP, Maraş); Arkadaşlar, Victor Hugo'nun sözünü tekrarlıyorum (CHP ve MHP sıralarından gürültüler)

• Mehmet Şandır (MHP, Mersin); Victor Hugo “Bağırma” diyor.

• Muharrem Varlı (MHP, Adana); Senin problemin tetikçilik yapmak, tetikçilik!

• Kadir Ural (MHP,

Mersin); Gülme!

• Muharrem Varlı (MHP, Adana); Gülme, gülme! Sözünün arkasında ol, gülme!

• Osman Durmuş (MHP, Kırıkkale); Ya diyet borcu bu, diyet borcu!

• Abdülhadi Kahya (AKP, Hatay); Otur yerine!

• Muhammet Rıza Yalçınkaya (CHP, Bartın); Konuşma oradan!

• Kemalettin Göktaş (AKP, Trabzon); Otur yerine!

• Muhammet Rıza Yalçınkaya (CHP, Bartın); Konuşma! Dinle!

Enternasyonal

ABD'de Utah Üniversitesi'nde ekonomi profesörü olarak görev yapan Minqi Li ile Chronis Polychroniu tarafından yapılan röportaj Yunan gazetesi Eleftherotypia'nın 13 Kasım tarihli sayısında yayımlanmıştır.

Minqi Li, Çin'de liberal bir üniversite öğrencisiyken Tiannamen Katliamı'yla sonuçlanan eylemlere katılmış ve ardından hapishanede geçen 2 yılın sonunda Maoizm'i benimsemiştir. Çıktıktan sonra Çin'de siyasi faaliyetlerde yaşadığı sorunlar üzerine ABD'ye yerleşmiş ve Utah Üniversitesi'nde ders vermeye başlamıştır. □ Sayfa 12

Marksizm'in kriz vesilesiyle çokça tartışıldığı şu süreçte Ferhat Ali'nin Marksist Kriz Teorisi (Güncel küresel kriz üzerinden) isimli kitabı Umut Yayıncılık bünyesinde okuyucularıyla buluşuyor.

İki yıldan fazla bir zamandır derinleşerek süren ve daha da sürecek olan kriz, kapita-

lizmi renkli tüylerinden soyup çırılçıplak bıraktı. Uluslararası sermaye ve onun her türlü uzantısı krizle birlikte Marks'ı yeniden keşfe çıkarken; Marks'ın işçi sınıfının “İncil”i sayılabilecek eserlerinde bulabilecekleri tek şey, kendi “ölüm ilan”larından başka bir şey olmayacaktır.

İki devrimciyi sonsuzluğa uğurladık

Devrimciler sahip oldukları tüm yeteneklerini ve enerjilerini halkının kurtuluş davasına adayan insanlardır.

Sevinçleri, acıları, özlemleri tüm insanlığın ve emekçilerin sevinçleri ve acılarına sıkı sıkıya bağlıdır. Bütünün bir parçası olarak onun çıkarlarını kendi çıkarlarının üstünde tutarlar. Bu elbette yazıldığı veya söylendiği kadar kolay bir tavır değildir. Bunun için her şeyden önce feda ruhu gereklidir. Çünkü tüm bunları yaşama geçirmek, bizim gibi ülkelerde hiç de “hoş” karşılanan tutumlar değildir. Böyle bir iddia, beraberinde büyük ve ağır sorumlulukları getirir. Görevler ancak

sabır ve olgunlukla mücadelenin ilmek ilmek örülmesi ile yerine getirilebilir.

İşte böyle iki devrimciyi son bir hafta içinde sonsuzluğa uğradık. Halk Cephesi temsilcisi Eyüp Baş ve TKİP üyesi Aleattin Karadağ'ı...

9 Kasım günü kaldırıldığı Çapa Tıp Fakültesi'nde son nefesini veren Eyüp Baş örgütlendiği 1994 yılından bu yana devrimci olmanın bedelini her şekilde ödeyen bir dostumuzdu.

19 Kasım günü Esenyurt'ta yaralı haldeyken polis tarafından katledilen Aleattin Karadağ ise, yıllardır işçi çalışması yapıyordu. □ Sayfa 7

Kazanacağız demıştik

Okmeydanı Hastanesi'nde 2,5 aydır direnen işçilerin mücadelesi zaferle sonuçlandı. Dev-Sağlık İş üyesi işçiler sendikaları olarak işlerine dönmüyorlar. □ Sayfa 4

Dersim'de barajlar

Munzur Çayı ve Pülümür nehri üzerinde inşa edilen Uzunçayır Barajının su tutmaya başlamasıyla birçok ev, ağaçlık alan, çay bahçesi ve park su altında kaldı. □ Sayfa 6

İşçi-köylü'den

Sıradanlaşmaya yabancılaşalım, devrimcileşelim!

□ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

“Dersim”iz yine Kemalizm, nam-ı diğer faşizm

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Hükümetin yeni tezgahı; Sendika ve Toplu İş Sözleşmesi Yasalarında değişiklik

Sayfa 4

Pusula

Devrimcilik değiştirme sanatıdır

Sayfa 11

Edrensel Bakış

Hedef açıklığı değil, açları ortadan kaldırmak

Sayfa 13

Yargıtay kararları üzerine

Gelin biz de yerimizi, tarafımızı belirleyelim, belli edelim!

Gelin, biz de yerimizi, tarafımızı belirleyelim, belli edelim! Biz ezileniz, o yüzden sistemin karşısında mücadele etmek zorundayız. Bize dayatılan ve irademizi yok sayan tüm baskılara, saldırılara üzerimizdeki feodal zincirleri kıra kıra yanıt vermeliyiz.

"Tarihte görülen ilk sınıf çatışması, monogamide erkek ve kadın arasındaki çatışmanın gelişimiyle ve ilk sınıf baskısı dışı cinsiyetin erkek cinsiyet tarafından zulme uğramasıyla aynı zamana gelir." (Engels)

Engels'in değindiği nokta aslında kadının sorunu üzerine söylenmesi gereken/söylenen en temel ifadelerden biridir. Bu vurgunun kavranması, aslında kadın sorununa bakışımızda da bir netlik kazandıracaktır. Çünkü sorunun kökenini ve köklülüğünü kavrama açısından önemli olan bu nokta, aynı zamanda sistemin bu konudaki kapsamlı saldırılarını görme ve mücadele biçimlerini geliştirme yönünden de bizlere katkı sağlama tadır.

"Tarihsel yenilgi"sinin ardından kadın, erkek egemen zihniyetin hâkim olduğu tüm sistemlerde her zaman hem ezilen hem de ezilenin ezileni oldu. Köleci toplumda hem sahibin kölesiydi hem de evinin kölesiydi. Savaşlar, yok eden iklim koşulları, tarihten silinen insan toplulukları... Toplumsal sistem değişmiş, erkek egemen zihniyet ve feodal düzen yerleşmeye başlamıştır. Kadının konumu, sistemin özellikleri ile uyuşarak yeni biçimler almıştır; daha doğrusu kadının maruz kaldığı çifte sömürü derinleşmiştir. Sömürü ne kadar derinse ezilenler için, kadın bu ezilmeden cinsiyetinden kaynaklı hep **daha fazla pay alan** olmuştur.

Feodal derebeyliklerin tarihe karışmasıyla güçlenmeye başlayan monarşi ile yönetilen devletler de, krallıklar ve aristokrasi arasında sınırlanması ile "demokrasi" kavramını geliştiren burjuvazi de ataerki yapının sürdürücüsü olmuş ve kadının bu tarihsel sömürüsüne, ezilme eğilimine yeni boyutlar kazandırmıştır. Zaten devletin meydana çıkmasının ana nedeni ezen ile ezilen arasındaki uzlaşmaz savaşta, "uzlaştırıcı rol" oynayarak ezilenin mücadelesini ve mücadelesini boğmakta ezenlere yardım etmek değil midir? O halde, tarih boyunca en ezilen kesim olan kadına karşı da bu "görevini" yerine titizlikle yerine getirecektir.

Coğrafyamızda da biz kadınların durumu elbette ki farklı değildir! Bu coğrafyada yaşayan ve egemen ulus (Türk) ideolojisiyle ezilen bir Kürt ulusunun varlığı, "ulusal sömürü" zincirini de eklemiş, bu da ülkemiz yaşayan kadın sorununun bir özgülüğü olmuştur. Sistem, halk içindeki feodal yapıyı, eline geçen her fırsatta güçlendirerek, bizim sınıf mücadelesinde saf dışı edilmemiz "görevini" bir nebze de olsa üzerinden atmıştır!

"Türk Ceza Kanunu" ve kadına yönelik şiddet

Asıl konuya (son zamanlarda boşanma davalarında verilen Yargıtay kararları) geçmeden önce kısaca "Türk Ceza Kanunu"na (TCK) ve bizimle ilgili içeriğine değinmek gerekir. Zira bu konu,

hayatımızın her alanında yer alacak kadar kapsamlı bir konudur, **ayrımcılık** ve **emek sömürüsü** tanımlarının yanı sıra **şiddet** kavramının da oldukça sık kullanıldığı geniş bir yelpazeye sahiptir. Ayrımcılık ve emek sömürüsünü "cezalandırılması gereken suç kapsamında" görmediği ve topluma da bunu kanıksatdığı halde, aleni bir biçimde yaşanan kadına yönelik şiddeti, ne toplumun görmesini ne de bizim buna isyanımızı engelleyememiş ve "ceza kanunlarında" bu duruma yer vermek zorunda kalmıştır. Ama nasıl?

TCK; "kişi hak ve özgürlüklerini, kamu düzen ve güvenliğini, hukuk devletini, kamu sağlığını ve çevreyi, toplum barışını korumak, suç işlenmesini önleme" amacıyla "kanunda, bu amacın gerçekleştirilmesi için ceza sorumluluğunun temel esasları ile suçlar, ceza ve güvenlik tedbirlerinin türleri düzenleyen" yasalara bütündür. 1 Mart 1926 yılında yürürlüğe giren TCK, o tarihten bu yana kadar 56 kez değişikliğe uğramıştır. "Ceza" denilen olguya neden olan her türlü "suçu" yaratanın sorumlusu içinde bulunduğu müzüm sistem olduğu için ve her yanlış yüzüne vurulduğunda ya da ezilenlerin safında beklediği bir gelişme yaşandığında "**minareyi kılıfa uydurmaya**" çalıştığı için bu denli değişikliğin yaşanması da normaldir!

Bu kısımda asıl incelenmesi gereken, kanunun, kadına yönelik şiddet suçlarına

kurtardı ne de bize yönelik gerçekleştirilen bu saldırıların oranında bir düşüş gerçekleştirdi! Aksine bizi "birey" olarak nitelendirdiği için (!) "yaptıklarımızdan sorumlu kıldı" ve sanıklar daha fazla "tahrik indirimi" yapılabilmesi için kanun yapıcılara fırsat verdi!

Türk Medeni Kanunu da "kendisine yakışanı" yaparak, kadını mağdur etmede TCK'dan aşağı kalmıyor! Tabii kanunların uygulayıcısı olan mahkemelerin buradaki rolünü gözlemekten gelemez!

"Bekâret" ancak feodal bir anlayışta "vasıf" sayılabilir!

Kadın cinayetlerinin sebeplerinden biri, ilk gece "bakire çıkmaması" demek, sahip olunması gerekli "mal" gözüyle bakılan kadının "namusunun kirlendiği" anlamına gelir. Kadına koşulsuz ve tam hâkim olmak isteyen erkek için bu bir hakarettir ve çoğu zaman ölüme cezalandırılır! (Bu durum ister bir taciz veya tecavüzdü, ister kaynaklınsın ister kadın bekâretini yitirecek bir kaza geçirmiş olsun isterse de kendi isteğiyle sevdiğiyle birlikte olmuş olsun; sonuç değişmez: **Erkeğe ait olan (!) kadına başka bir "el değmiştir!"** Bu durumun hiç değişmeyen sanığı elbette yine bizizdir. Birinci durumda, bu saldırıyı mutlakla "hak etmişizdir"! Ne de olsa biz de "kuyruk sallama" meselesi var! İkinci koşulda ise, buna hiçbir erkek, "mali istediği gibi çıkmadığı için" inanmaz! Ve üçüncü koşul; en tehlikelisi budur: çünkü bu durumda biz, "kendimize ait olmayan" bedenimizi ve irademizi kullanarak, erkeğin iradesini kırmış oluruz. İşte en affedilemeyeni de budur!) Geçtiğimiz günlerde Yargıtay tarafından verilen karar da, sistemin, kadının "bekâret" konusunda gördüğü şiddete hukuk yolu ile yaptığı/yapabildiği katkıları göstermektedir.

Bolu'da yeni evlenen bir çift karşılıklı olarak boşanma davası açtılar. İlk başta, yerel mahkeme erkeğin, "karısı bakire çıkmadığı" gerekçesiyle açtığı davayı reddederken, kadının davasını onayladı. Reddedilen dosya ile ilgili Yargıtay öyle bir karar verdi ki, kalemlerimizin mürekkebi bile tükendi! Bu kararla "**kadının ilk gece bakire olmasının zorunlu olduğu**" kesinleşmiştir! Yargıtay kararı şöyle: "**Davali-davacı kadının zıf gecesi bakire (kız) çıkmadığı toplanan delillerden anlaşılmaktadır. Bu suretle kadında bulunması lazım gelen vasfın bulunmaması sebebiyle kocanın davasının kabulü gerekirken reddi isabetsizdir!**" Bu çürümüş zihniyeti, bizim tüm bedenimizle ve irademizle erkeğe ait olduğumuz ve "mal"dan farkı olmadığımızı hukuk yolu ile de tescillemiş oldular.

Geliri yok ama tazminat ödeyecek!

Geleneksel anlamda, bizlere biçilen "toplumsal rol" ile eve hapsedildik. Erkek egemen zihniyetin "namusunu dış saldırılardan korumak" ve bizim "görevlerimiz yapmamızı (yemek, bulaşık, ütü, temizlik, çocuk bakımı, eşin cinsel ihtiyaçlarını karşılama)" sağlamak amacıyla bizi eve hapsedmesi, onun ikiyüzlü olmasını engellemiştir. Çünkü bizleri, "görevlerimizi yerine getirdiğimiz sürece" kutsal saymasının yanı sıra sömürü düzeninde ihtiyacı duyduğu zaman hiç gocunmadan bizi "yuvamızdan" çekip alır. (Tabii bu arada "görevlerimiz" hala sırtımızda kambur olarak bulunuyor!) "Namus" olarak gördüğü biz kadınların, pazarlanması için olanak sağlar ve buradan yasal yollarla vergi alır/yasal olmayan yollarla da bu yerlere ortaklık eder. Bizim yedek iş gücü

olarak nitelendirir, erkeğe karşı bir koz olarak kullanmasının yanı sıra çoğunlukla kadının çalıştığı sektörlerde (tekstil, ilaç, ev işi...), emeğimizi çok ucuza alır.

"Geleneksel rol" ile ilgili de Yargıtay Hukuk Genel Kurulu'nda "tescilleme" bir karara daha vardı. Ekim 2007'de, K.A. ve F.A. çiftinin karşılıklı boşanma davaları sonuçlanırken, maddi ve manevi tazminat davaları uzamıştı. Bu yılın Ekim ayı sonunda bu dava da sonuçlandı: Yargıtay, eşinin "kişilik değerlerine saldırdığını ve haksız olarak müşterek evlerini terk ederek evlilik birliğini temelinden sarstığını" iddia eden "kocanın" tazminat talebini, "evlilik düzeninin bozulduğu, evin bakımını, temizliği gibi kadının ev işlerine emeğiyle sağladığı katkıdan yoksun kaldığı, düzeni yeniden kurabilmesi için maddi külfet yapacağı" gerekçesiyle kabul eden Yargıtay, ev emekçisi olan ve hiçbir geliri olmayan kadını tazminata mahkûm etti! Bu kararlar da sistem ve aygıtları tarafından kadının "geleneksel rolü" hukuk alanında da "koruma altına" alınmış ve kadının ev işi "yapmak zorunda" olduğu "tescillemiştir!"

Bu kararın verilmesindeki ayrımlığın tek bir açıklaması var: Sistem, evlilikte "mal müşterekliği"nin oluşturulmasıyla (2005'te) -ki bu da çeşitli kadın örgütlerinin mücadelesi sonucu gerçekleşti- görece hak kazanan ev kölesi kadının bu hakkını baltalamak ve intikam almaya çalışmaktadır.

Kadın olmak bile başlı başına mücadele etme sebebiidir!

Üzerimizdeki bu baskılar, devlet eliyle derinleştiriliyor. Devlet, bu Yargıtay kararlarının yanı sıra her geçen gün artan kadın cinayetlerine, taciz ve tecavüz olaylarına karşı hiçbir önlem almayarak tarafını da belirliyor. "Namus" cinayetlerinde erkeğin lehine her türlü ifadeyi "haksız tahrik" kapsamına alan, artan kadın intiharlarını önlemek şöyle dursun, araştırmak için dahi politikalar üretmeyen ve "üç çocukta aşığı" istemeyen bir sistemin yeri, tarafı bellidir!

Gelin, biz de yerimizi, tarafımızı belirleyelim, belli edelim! Biz ezileniz, o yüzden sistemin karşısında mücadele etmek zorundayız. Bize dayatılan ve irademizi yok sayan tüm baskılara, saldırılara üzerimizdeki feodal zincirleri kıra kıra yanıt vermeliyiz. Sistem; bireyciliği dayatıyorsa biz daha çok birleşmeliyiz; gericiliği, cahilliyi dayatıyorsa daha fazla bilinçlenmeliyiz, saldırılarını sıklaştırıyorsa toplumun tüm ezilen kesimleri ile daha çok kenetlenmeli, örgütlenmeliyiz. **Bedenimizi, kimliğimizi, namusumuzu daha fazla sahiplenmeli ve düşmana karşı bu onurlu mücadelemizi daha çok yükseltmeliyiz.**

İşçi-köylü'den

Sıradanlaşmaya yabancılaşalım, devrimcileşelim!

Sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla ezme ve ezilme, eşitsiz gelişmeler baş göstermiş, sömürücü, zulümler, asalak bir sistem egemen olmuştur. Ve bu sistem her zaman kendi özünü uygun insan tipleri yaratmaya çalışmıştır/çalışıyor. Nasıl bir insan? Kendinden başkasını düşünmeyen, sistemin kendisine verdikleri ile yetinen, ürettiğini karşılığını alamayan, alamadığında ise sesini çıkarmayan, sistemin sömürüsüne boyun eğen, bağımlı, düşünmeyen, sorgulamayan, geleceğe dair hiçbir beklentileri olmayan, yani başındakinden haberi olmayan, yedeklenmiş bir kişilik...

Günlerini, aylarını böyle geçiren insanlar nasıl olur da toplumu düşünebilir? Elbette ki düşünemez. Çünkü o kendisi ile vardır. Kendi yaşamını iyileştirmek için vardır. Böyle insanlar ve böyle insanlardan oluşan bir toplum. Her biri kendisinden başka olandan habersiz. Günlük rutin işlerini yapan insanlar topluluğu.

Yapılan bu rutin işlerin toplumda yarattığı sıradanlaşma yaşamda görmek mümkündür. Rutin işlerden doğan sıradanlaşmanın yanı sıra düşüncedeki sıradanlaşmadan doğan yabancılaşmayı da görüyoruz. Sistem, toplumu ve bu toplum içindeki bireyleri kendi özlenden uzaklaştırmış ve kendi çürümüş özünü uygun insan tipleri yaratmıştır. Sistem kiteleri ekonomik saldırıları ile yozlaştırıp, yabancılaştırdığı gibi, kültürel ve sosyal alandaki saldırıları ile de yabancılaştırmaktadır. Bazılarını tamamen insan müsvedesine durumuna getirmekte, bazılarını insan olduğuna pişman etmektedir.

Her toplumda olduğu gibi bu toplumda da yeniyi ileriye temsil edenler olmuştur. Tüm kötülüklerle karşı iyilikleri savunular, çürümüş sistemin ideolojik ve kültürel saldırıları karşısında kendi özlenden uzaklaşmayanlar, yabancılaşmayanlar her zaman var olmuştur. **Devrimci ve komünistler** bu saldırılara karşı iyi bir sinav vermişlerdir.

Evet doğru, devrimciler çürümüş sistemin yarattığı toplumun içinden çıkmışlardır. İleriden yana, yeniden yana, ileriye ve yeniye doğru bir adım atmışlardır. Ancak devrimcilik sisteme karşı durmakla bitmiyor. Devrimciler sürekli gelişmek, geliştirmek, sürekli ileriye dönmektir. Çünkü sınıf mücadelesi yaşamımızın her alanında, her anında vardır. Sınıf mücadelesini başarıyla sürdürmek ise **devrimciliği ne kadar geliştirdiğimizle** ilgilidir.

Ancak günümüz devrimciliğin baktığımızda, devrimciler de bu saldırılara karşı ciddi tahribata maruz kalmıştır. Savaşlarımızda, görevlerimizin yerine getirilmesinde gevşeklilikler, dırayetli durmamalar, görevi ertelemeler, itiraz etmeler gibi bir dizi sorunlar yaşanmaktadır. Bunlara karşı mücadele yürütmede, belli yetersizlikler mevcuttur. Bunlara birlikte politikaya ilgisizlik, yaşananlardan sonuç çıkarmama durumları da söz konusudur. Bunlar devrimcilerle gelişen tutum ve davranışlardır. Bunlardan kurtulmayan bir devrimci, **yabancılaşmanın** pençesinden kurtulamayacaktır. Bu pratiklerimizde MLM teorisinin yeterince bilinmemesi, hâkim olunmaması etkileri önemli bir yerde durmaktadır. MLM teoriye hâkim olmayanların ya da yeterince bilmeyenlerin küçük burjuva, burjuva-feodal ideolojinin etkilerinden kurtulmasını beklemek hayalden öteye gitmeyecektir.

Yabancılaşmanın olduğu bir yerde yapılan iş de sıradanlaşmış demektir. Evet devrimciler herhangi bir iş gibi yapılmaktadır. Çünkü yaptığımız işlerin devrimin işleri olduğu yeterince hissedilmemektedir. Bizler devrimci olurken, kimimiz yeterince yapılan haksızlıkları gördüğümüz için, kimimiz patronun ailemizden baskı gördüğümüz için, kimimiz emeğimizin karşılığını alamadığımız için vs. bizi devrimci yapan belli bir kin, öfke ve bilinç vardır. Bunları büyütme, ilerletme belli elimizdedir. **Neden, nasıl yaşamamız gerektiğini bilmediğimiz ve bunları anlamlandıramadığımız yerde yaptığımız işler sıradanlaşır.**

Yine kitle ile olan ilişkilerimizde bildik ilişkilere gitmek, gitmediğimizde ise onlarla canlı-politik ilişkiler kurmamak, araştırma-inceleme yapmadan "çözümler" üretmek, kiteleri Demokratik Halk Devrimimizin parçası olarak görmekten uzak pratikler, sıradanlaşmanın yabancılaşmanın, yansımalarıdır. Bu gibi pratikler kitlelerin bizleri sorunlarına çözüm üreten bir güç değil, ziyarete giden ve ihtiyaçlarını giderecek olan zavallılar olarak görmelerine neden olur.

Safamızdaki yabancılaşma ve sıradanlaşmada eleştiri-özeleştiri mekanizmasını doğru, yerinde ve zamanında kullanmamanın etkisi de önemli bir yerde durmaktadır. Eleştirel etkiden, eleştirel ortamdaki kopan bir devrimci bir süre sonra darlaşmaya başlar, kendisine ve görevlerine yabancılaşır. Kendine ve görevlerine yabancılaşması, halka ve devrim yabancılaşması demektir.

Kapitalist-emperyalist sistemin yarattığı bu kötülüklerle karşı mücadele yürütmede doğru, yerinde, değiştirmek-dönüştürme görevimizi de yerine getiremeyiz. Son tahlilde gideceğimiz yer sınıf mücadelesinin dışından başka bir yer olmayacaktır.

Öyleyse ne yapmamız gerekmektedir?

Yapmamız gereken; devrimci değerlerimize sıkı sıkıya sarılmak, sistemin saldırılarına karşısında değerlerimizi kişiliğimizi göz bebeğimiz gibi korumak, bunu için canlı başla çalışmak, gerici ideolojinin etkilerinden, anlayışlarından hızla kurtulmak, bunun içinde MLM teorisini ve ideoloji ile kendimizi geliştirmek, yetkinleşmek, proleter dünya görüşünü safamızda yaşamamızın her anında, her alanında hakim hale getirmek, uygulamak, KP ilkelerini yamsallaştırmak, demokratik merkeziyetçilik, disiplin, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını doğru yerde, doğru zamanda etkin bir biçimde kullanmak.

Bunları yaptığımızda göreceğiz ki halka umut düşmana korku salacaktır.

Egemenlerin yalan perdesini indirelim, halk düşmanı gerçek yüzleri açığa çıksın!

Ülke gündemi oldukça hızlı, ancak yeni olmayan gelişmelere sahne olmaya devam ediyor. Baş döndürücü biçimde, zaman zaman takibi bile zorlaştıran gelişmelerin öncelik sıralamasında kafalar karışabiliyor.

Hal böyle iken yine de son günlerin gündemlerini ele alırken **"Açılım"** özgülünde yaşananlar biraz daha öne çıkıyor. Hükümet aylardır beklenen açılım tartışmalarını Meclis'e getirdi geçen hafta. Aynı günlere bu konu üzerinden yapılan tartışmalara damgasını vuran, bu görüşmenin neden 10 Kasım tarihine "denk getirildiği" idi. MHP ve CHP'nin AKP'ye bu noktada "yüklenmeleri" ve aralarında süren ağır dalaşı, Erdoğan'ın **"10 Kasım yas günü değildir"** söylemiyle devam etti.

Ve tarihi olarak lanse edilen gün nihayet geldi. **1 Kasım**'da başlayan Meclis Genel Kurulu, **13 Kasım**'da artık "Açılım"ın "açık açık" tartışılmasıyla sürecekti.

"Açılım" mecliste

"Herkes için daha fazla özgürlük" sloganı ile getirilen "Açılım" tasarısı, oldukça gergin bir ortamda, Erdoğan tarafından sunuldu. Tasarı bugüne kadar dillendirilenden farklı olarak bir tek **"Ayrımcılıkla Mücadele Komisyonu kurulacak"** bilgisi içermesine karşın DTP dışındaki muhalefet partilerinin ırkçı-şoven çitayı hayli yükselttikleri söylem ve tutumlarla karşılandı. Ayrımcılıkla Mücadele Komisyonu'nun yanı sıra Kürtçe'nin seçmeli ders olması, Kürt illerinde şikayet mekanizmaları oluşturulması gibi muğlak ve ağırlıklı olarak kültürel hak kısıntılarından öteye geçmeyen tasarının bu haline bile en büyük tepki yine CHP'den geldi. Ancak CHP, sıralarından yükselen çıkışlarda ayak tutturamayınca bu cepheden yükselen tepkiler kendi ayaklarına dolanmakta da gecikme-

di. CHP bir anlamda kendi ayağının altındaki zemini kaydırma tehlikesi ile yüz yüze geldi.

İrkçı-şoven söylemde uzun zamandır MHP'nin bile birkaç adım önünde durarak, yüzüne taktığı **halkçı-sol maske** aslında iyice düşmüş olan CHP'nin milletvekillerinden **Onur Öymen**'in Dersim katliamını meşrulaştırmaya dönük söylemi bu partinin oldukça önemli ölçüde bir oy potansiyeline sahip olduğu Dersimliler arasında adeta bir infial yaramakta gecikmedi.

Öymen sonraki günlerde (**aldığı uyarı ve tepkilerden kaynaklı**) özür dileme mahiyetinde bir yaklaşıma girip durumu toparlamaya çalışsa da, Dersimlilerin çok sayıda kurum aracılığı ile örgütlediği tepki eylemlerinin hedefi olmaktan kurtulamadı. Tepki ise bir bütün olarak CHP'yi kapsıyor ve üye olanlar istifaya çağrılıyor.

Toyyekün dinleme

Gündeme damgasını vuran bir diğer gelişme de Yargıtay'daki dinleme olayı oldu. Yargıtay santralinin dinlenmesi olarak ortaya çıkan ve kimilerince skandal olarak adlandırılan dinleme vakası yargıda son aylarda peşpeşe ortaya çıkanlardan biriydi aslında. Ve hükümet cephesinden aynı pişkinlikle karşılanmakta-savunulmakta gecikilmedi.

Bireysel dinlemelerin yerini toplu (hatta topyekün) dinlemelerin aldığı yorumlarını da beraberinde getiren dinlemelerin hangi prosedür işletilerek yapıldığı tartışıldı ilkin.

Bu irdelemelere göre Adalet Bakanlığı müfettişleri ad belirtmeden dinleme kararı çıkartıyor ve de "gerekli gördükleri" kişilerin ismini sonradan yazarak dinlemenin gerçekleşmesini sağlıyordu.

Hakim ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) Başkan Vekili **Kadir Özbek** duruma ilişkin

tepkisini **"Müfettişler talep ediyor, hakim ve savcılar dinleniyor. Yargıtay denetimi yok. Bu iş çığırından çıktı" (13 Kasım Milliyet)** sözleri ile dışa vurdu.

Erdoğan'ın kendisine bağlı çalışma koşulları içinde atadığı, ancak Anayasa Mahkemesi'ne yapılan itirazla hukuki anlamda meşruluğu halen tartışmalı, hatta geçersiz olan Telekomünikasyon İletişim Başkanı **Fethi Şimşek** her ne kadar daha sonraki günlerde Yargıtay santralini dinlemeye elverişli olmadığını söylese de ardından pişkince **"bu ülkenin başbakanı bir zamanlar dinlenirken kimsenin sesi çıkmadı"** diyebilmiştir.

Evet, bizzet de, aslında işler çığırından çıkmış bulunmaktadır. Çığırından çıkan ise ülkenin yönetim mekanizmaları ve başlarında bulunanlardır. Her şeyi çığırından çıkaran gerçek neden de giderek derinleşen **yönetememe krizi ve bu krizin egemen sınıflar arası çatışmaları keskinleştirmeye** devam etmesidir.

Aynı zamanda AKP'nin yargıda tam anlamı ile nasıl bir kadrolaşma sağladığı da ortaya çıkan gerçeklerden biridir.

İzlenen rota BOP rotasıdır

Birbirinden ayrı gibi görünen ancak yakından bakıldığında oldukça iç içe geçmiş bir öze sahip olan tüm bu gündemlerin, ne aynı günlerde gündemleşmesi ne de bunun zamanlaması tesadüftür. Öyle ki, tam da aynı günlerde Erdoğan ABD'ye bir ziyaret gerçekleştirmiştir. Erdoğan ABD'yi gitmeden önce gözü her an üzerlerinde olan efendilerine dersini ne kadar iyi çalıştığını ispatlamaya çalışmakta, bu da onun gündemleri belirlenen rotada tutma ya da bu rotaya çekme gayretini dışa vurmaktadır. Gerek iç politikada gerekse dış politikada yoğun trafikli telaşın nedeni de gelişmelerin seyrini, uzunca zamandır tüm böl-

gede hayat bulması için çabalanan rotaya uygun hale getirmektedir. **Bu rota ise Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) rotasıdır.** Daha BOP'un açıkça tartışılmaya başlandığı ilk günlerde Türk egemen sınıflarının bu projede önemli roller üstlendikleri de açığa çıkmıştı. Bu rol artık hem içeride hem de dışarıda açık açık oynanmakta, rolün hakkı verilmeye çalışılmaktadır.

Emperyalizme uşaklığın en uç boyutlarda sergilendiği bu rolün günümüz temsilcisi AKP, rolün hakkını veremediğinde nasıl bir sonla karşılaşacağını, bu ülkede emperyalizme en az kendileri kadar hatta gerekirse daha da ileri pozisyonlarda yeminli uşaklık edeceklerin varlığını onlar da bilmektedir. Kendilerine karşı bir hatta birden fazla alternatifin yaratılabileceğini, bu yönlü girişimlerin açık ya da gizli söz konusu olduğunu da görmekteler.

Egemenlerin yalan perdesi, emekçilerin harekete geçmesi ile yırtılacaktır

Domuz gribi tartışmaları da gündemi meşgul eden konulardan biridir. Erdoğan "aşu olmayacağım" açıklamasının ardından bu kez de **"bizdeki aşu ABD'dekinden farklı"** açıklamasını yaptı.

Bu arada salgın tüm dünyada olduğu gibi

Emperyalizme uşaklığın en uç boyutlarda sergilendiği bu rolün günümüz temsilcisi AKP, rolün hakkını veremediğinde nasıl bir sonla karşılaşacağını çok iyi bilmektedir.

ülkemizde de emekçi yığınların korkusu olmaya ve canını almaya devam ediyor. Önlemlerin yetersiz olması, Sağlık Bakanlığı'nın tarihi geçmiş ilaçların tarihini uzattığının ortaya çıkması gibi halkın yaşamını hiçe sayan uygulamalar ve açıklamalar almış başını gidiyor.

Ancak ezilen emekçi yığınların, yaşam hakkı sadece bu tür salgınlarla değil, ekonomik-sosyal-siyasal bir dizi kapsamlı saldırı ile kıskaca altına alınmaya çalışılıyor. Temel gıdalardan elektrığe, çok sayıda yaşamsal önemdeki kaleme getirilen yüksek oranlardaki zamlar, Açılım, dinleme skandalları vb. gündemler etrafında neden bu kadar gürültü koparıldığını da açık etmektedir. Çünkü bu hengame içinde üstü örtülmek istenen bir şeyler vardır.

Gerçi ne kadar perdelemeye çalışsalar da, bu perde gerçekleri gizlemeye yetmemektedir. Emekçi yığınlar egemen sınıfların üzerlerinde oynadığı oyunların giderek daha fazla farkına varmaktadır.

Bu gerçekleri artık daha net gören halk kitlelerini harekete geçirecek olan ise sınıf bilinci proleterler ve onların bilinçli öncüleridir. Egemenlerin yalan perdesi de bu iki gücün buluşmasıyla tümüyle incek, halk düşmanlığından ibaret olan gerçekler tüm çıplaklığı ile açığa çıkacaktır.

Sınıfsal Yaklaşım

"DERSİM"İZ YİNE KEMALİZM, NAM-I DİĞER FAŞİZM!

Mecazi anlamda sarf edilen, **"Onur Öymen'e kızmaktan çok teşekkür etmeliyiz"** sözü elbette ki **gerçeği** ifade ediyor. Egemen sınıf sözcülerinin kendini ele veren tutum ve söylemlerinin böylesi bir özelliği vardır. Sizin tonlarca laf sarf edip de anlatmakta yetersiz kalabildiğiniz onca soruna ilişkin, kimi zaman karşı-devrim cephesinden birisi çıkıp da öyle bir duruş/pratik sergiler ki adeta başka bir söz ve yoruma bile gerek kalmaz olur...

Yalnızca bu davranışı gösteren, o sözleri kullananlar bakımından değil, bu vesileyle kendini ifade etmeye kalkışan bir dizi dost-düşman çevrenin fotoğrafını da daha **yalın** biçimde ortaya çıkaran bu durumları pas geçmemek gerekir. Bu hiç kuşkusuz bir fırsattır. Faşistlerin, gericilerin, halk düşmanı bütün unsurların ideolojik bağlamda teşhiri ve siyaseten tecritine yönelik savaşım açısından bu durumun iyi değerlendirilmesi gerekir.

Bu görevin layıkıyla yerine getirilmesi kimi zaman o kadar önemlidir ki, politik sürecin aksına ışık tutan **şifreleri** ortaya serme şansı kullanılmış olacaktır. Dersim katliamı üzerinden yürütülmeye başlayan tartışma; egemen sınıf klikleri adına geliştirilenden ibaret bir yaklaşım tarzına sadık olarak konumlanma ve hatta **cepheleşmeye** açılan süreci etkileyecek boyutlar taşımaktadır. Zira Dersim katliamının hedefi olan Kürtler aynı zamanda Alevi'dir ve daha önemlisi zulüm makinesinin düzeninde bizzat Mustafa Kemal vardır.

O Kemal ki, **"Türklerin atası"**

unvanına karşın, hatırı sayılır bölümü Kürt olan Alevi topluluğun hep ikinci **"Ali"**si olarak belenmiş; **"modernizm"** adına "laiklik" formasyonu ile atılan adımlar bağlamında Alevi kesimin gönlündeki tahta hiç inmemesine ortam oluşturulmuştur. Kendi cellâdına âşık olma trajedisinin **"bahtsız"** mağduru Aleviler bakımından, bu ideolojinin örgütsel ocağı CHP'ye sığınma noktasındaki kısır döngü ve ayımaçlık, yaşanan örneklerle çevrilen bir süreç yaratır mı bilinmez ama ciddi bir **sarsıntı** doğuracağına şüphe yoktur. İlerici ve demokratların önderliğindeki Alevi toplulukların "Devletin Alevisi olmayacağız" parolasıyla, **büyük oranda** devrimcilerin açtığı yoldan ve kurumlar üzerinden son süreçte gösterdiği **çıkışlar** tabii ki umut vericidir.

Bu sarsıntıyı depreme çevirmek kısa vadede mümkün olmasa da faşist diktatörlüğün ideolojik duvarında önemli **gedikler** açma şansı iyi kullanılmak durumundadır. Bu ideolojik duvarın merkezinde **"Kemalizm"** olarak kodlanan özgün düşünce ve hareket sistematiği yer almaktadır. Özgülüğü tamamen ülkeye ilişkin tarihsel ve toplumsal koşullardan ötürüdür. Yoksa faşizmin beylik klişelerinden ibaret bir yaklaşım tarzına sadık olarak, pespaye bir şovenizm ve ırkçılık üzerinden inşa edildiği inkâr edilemez açıklıktadır.

Sorun bu ideolojik yapının teşhirinde **bütünlülük** bir tahlil yapmak ve konuyu tüm yönleri ve sonuçlarıyla masaya yatırabilmektedir. Bu konuda da **çığır açıcı** bir aydınlatmanın Tür-

kiyeli komünistler adına başını çeken İbrahim yoldaşın tezleri döne döne hatırlanmak durumundadır. **Kaypak-kaya**'nın ayırt edici yanı ve MLM temelindeki çözümlene farklılığı, "Kemalizm"e tarihsel ve toplumsal kökenleriyle yaklaşması ve tezlerini **sınıfsal** temel doğrultusunda şekillendirmesidir. Bu bilimsel yöntemden sapılan her yolun bir biçimde vardığı noktada çizilen Kemalizm portreleri **karikatür** olmaktan ileri gidememiştir. Bundan en çok istifade edenin Kemalist-faşist ideoloji ve onun egemenlik sürdürdüğü düzen olduğu da açıktır.

Aynı günlerde ve aynı mekânda birisi (Tayyip) Kemalizm'i referans vererek "Kürt" hakları ve **"açılım"**dan, hatta milletin temsil ve demokrasiden örnekler verirken, diğerleri (Baykal, Öymen vd.) Dersim katliamına göndermede bulunarak **"tenkil ve tedip"**ten dem vurmaktadır. Bunların aynı metin/tekt ve yönetim altında farklı rollere soyunmakta başka bir izahı yoktur. Zira her iki kliğin yine tamamen aynı konuda ve başka bir dizi hususta, Kemalizm'in referansları üzerinden ama dönemin gerektirdiği bütünle farklı söylem ve duruşları benimsediğine tanık olunabilmiştir. Bu gösterinin hep böyle sürdürülmeye çalışılacağı konusunda kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Kemalizm bu devletin mayası, harcıdır. Bekası için taşıdığı önem taşıyan edici, vazgeçilmezdir. Egemen sınıfların 1921'den bu yana Anayasa ve yasalarla ördüğü hukuki sistemin, bütün açıklığıyla öngördüğü **düzen** ve ilişkiler ağının; "cumhuriyet", "temsilci/parlamentar demokrasi" gibi isimler altında, Kemalizm ile formüle edilen **faşizme** giydirilen kaba/iğreti bir örtü olduğu görülmek durumunda. Bu temel üzerinde yükselen, çok çeşitli kılıklar altında örgütlenerek rejime yön vermeye çalışan, bir diğer boyutuyla kendi grup çıkarlarını gö-

zeten kliklerin resmi ideolojiyle **esası** bir sorun yaşamayacakları eşyanın tabiatı gereğidir.

Meseleler üzerinde kafa yorarken akıldan çıkarılmayacak hususların başında bu gerçekler gelmelidir. 1915 Ermeni soykırımından Rumlar, Süryaniler ve diğer azınlıklara yönelik soykırım ve katliamlara; Dersim'den Koçgiri'ye, Ağrı'dan Zilan'a ve daha bir dizi Kürt ulusuna yönelik kitlesel kıyımlara; yine TC tarihi boyunca, komünist, devrimci, ilerici, demokrat güçlere ve sistemi sorgulayan Alevi'lere, aydınlarla yönelik katliamlar **"kesintisiz"** bir politikanın eseridir. Faşist devletin kendine yönelik bütün tehditler karşısında **doğal** bir refleks olarak tezahür eden bütün soykırım ve katliamları karşısında, egemen sınıf kliklerinin kimi zaman farklı duruş sergileri gibi söylem tutturmaları, özürden günah çıkarmaya, eleştiriden kınamaya her türlü **atraksiyona** girişmeleri ne şaşırtıcı ne de yalıtıcı olmalıdır.

Timsah gözyaşları ile halk düşmanlarının sürekli kötüye kullandığı **"anaların gözyaşları"** arasında ayırım yapmakta zorlanmamak gerekir. Çok uzağa gitmeye gerek yoktur. Tam bir yıl önce Savunma Bakanı Vecdi Gönül'ün, **"Düşünün Ege'de Rumlar devam etseydi veya Türkiye'nin pek çok yerinde Ermeniler devam etseydi bugün acaba böyle milli bir devlet olabilir miydik? Bugün dahi Güneydoğu'da verilen mücadelede tehcir sebebiyle kendini mağdur sayanların katkısı hep biliyoruz. Çağdaş, medeni ve aydınlanmış insanların ülkesi olabilmemizdem cumhuriyetin başlangıçtaki prensipleri önemli prensiplerdir."** (10.11.08) şeklinde ifade ettiği sözler çabuk unutulmuştur. Bu sözlerde **"önem"**le vurgu yapılan **prensip**lerin ne olduğu bellidir ve mevcut hükümetin politikalarına da mevcut işte bu prensipler yön vermektedir.

Devletin ezen ulusun renk verdiği temelde iktisadi ve sosyal yapı üzerinden inşası ve sürdürülmesi için bütün **"pürüz"**lerin giderilmesi, farklı renk ve seslerin **silinmesi** gerekmektedir. Bunun süreklilik arz eden bir politika gerektirdiği ve TC tarihinin asıl **özetinin** bu olduğu anlaşılabilir. Mustafa Kemal'in bu sürecin merkezinde yer aldığı gerçeği, sorunun özünü doğrudan bağlantılıdır. İlk iş olarak katliamları yok saymak, olmadı **"yabancı"** kaynaklı ayaklanmaların bastırılması ya da feodal unsurların tasfiyesi olarak göstermek, yine olmazsa bir yanıyla Mustafa Kemal'i süreçten azade tutma yolu izlenmeye çalışılmaktadır.

Ne var ki tarihsel gerçekler eskime oranla çok daha fazla ortalığa saçılmaktadır. Buna kendi verdikleri **açıklar ve itiraflarla** çanak tutmaları da cabasıdır. Onur Öymen'in **"Ben Atatürk'ün terörle mücadele konusundaki kararlılığını vurgulamak için bu örnekleri verdim."**(12.11.09) **"Ben mi bastırırım Dersim isyanını? O zaman Atatürk niye böyle davrandı? Celal Bayar Başbakan'dı, Fevzi Çakmak da Genelkurmay Başkanı. Onlar da mı faşistti?"** (19.11.09) sözlerini kontrgerilla'nın akıl hocası Mehmet Ali Kışlalı şu sözlerle tamamlamaktadır: **"O günkü dünya koşulları Türkiye'nin asilere karşı, sahip olduğu tüm gücü istediği gibi kullanmasına izin veriyordu. Onun için de askeri önlemler, çok kısa sürecek sürede etkisini göstermiş ve İnönü hükümetinin Mareşal Fevzi Çakmak emrinde, Atatürk'ten aldığı direktifler içinde hareket eden Türk Silahlı Kuvvetleri ile kesin neticeye gitmesi mümkün olmuştur. Aynı neticenin şimdi PKK'ya karşı alınamamasının temel sebeplerinden biri de, dirençlere karşı orantısız güç kullanma olanağının, mevcut dünya koşulları içinde bulunmasıdır."** (20.11.09)

Bu tescilli faşistlerin alçakça yo-

rum ve önerilerini ağızdan dile getirmeleri, onbinlerce kişinin vahşi biçimde katledilmesini **"yan hasar"** şeklinde tanımlaması şaşırtıcı olmamalıdır. Mustafa Kemal'in **ebedi şef** olduğu düzende, "o da mı faşistti?" diye yanıt verecek komünistlerden başka kimse olmadığı için bu pervasızlık sürüp gitmektedir. Bütün devrimci, ilerici, parti, grup ve akımların konu Kemalizm olunca sınıfta kaldığı bilinmektedir. Emperyalizmi ABD'den ibaret gören faşizmi 1946'dan itibaren başlatılan olduğu gibi gerçeklere karşı daha **"insafli"** davrananlar ise 1928'e, isyanlar sürecine uzanmayı tercih etmektedir. Bu ülkenin temel sorunlarını çözümleyememiş olmanın bedeli ağırdır. Ne yazık ki bu bedeli bütün devrim cephesi ödemektedir. **"Devrim cephesi"**ne halk güçlerine ait her türlü savaş ve direnişin dâhil olduğunu yinelemek gerekmez...

Bu arada son olay vesilesiyle CHP'ye **"faşist"** tanımını yakıştıranlar sorunun özüne vakıf olma bakımından iyi aydınlatılmalıdır. Aksi takdirde bugünkü öfke ve tepkinin kısa sürede yatışması ve unutulmasıyla eski pozisyona **savrulmak** kaçınılmazdır. Bu olayın Öymen kadar kahramanı konumundaki **Kılıçdaroğlu hadisesi** bu bakımdan ders niteliği taşımaktadır. Kamuoyuna "dürüst, namuslu şahsiyet" olarak pazarlanması, hal ve hareketleri, Dersimli olması vd. hususlarla beraber İstanbul belediye başkanlığına aday olduğunda ilerici, demokrat ve yurtsever çevrelerin **ilgi ve desteğine** mazhar olan Kılıçdaroğlu'nun maskesi pek doğal ki yerlerde sürüklenmektedir. CHP de bu pozisyona getirilmiş bir kişinin faşist (katliamcı, ırkçı, şoven vb.) şekillenişten kopuk bir kimlik taşıyacağını düşünmek ya da ummak büyük bir **aldanışı** tarif etmektedir.

İşçilerin sınıf çıkarlarına kilitlenerek kazanacağız!

15 Kasım günü Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin 29. Genel Kurulu gerçekleştirildi. Genel Kurul'da yönetime aday olan Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in Genel Kurul değerlendirmesini kısaltarak yayımlıyoruz. Değerlendirmenin bütünü, DDSB'nin bülteni "1 Mayıs" Dergisinde yayımlanmıştır.

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin 29. Olağan Kongre süreci DDSB'liler için ders alınacak birçok yön taşıyor. Uzun yıllara dayalı çalışmamızın bulunduğu bu alandaki kongre bizler için ciddi bir önem taşıyordu. Sınıfsal temeldeki dirençli kimliği ve dayanışma ruhuyla bilinen Tuzla Deri-İş'in tarihi denebilir ki DDSB'nin tarihi ile de büyük oranda özdeşleşiyor. **Son dönemde hatalı politikalar ve yetersiz önderlik sonucu önemli bir mevzi kaybı yaşanmış ve kurumsal yapımız tahribata uğratılmıştı.** DDSB'nin politikaları ve anlayışlarından uzaklaştığı oranda işçilerden ve devrimci-demokratik çizgiden de uzaklaşmıştı. Tüm bunların ciddi olarak sorgulanması ve alandaki kurumsal varlığımızın tekrar ayakları üzerine dikilmesi gerekiyordu. Program tartışmaları ve alanın sorunları üzerinden yetersiz de olsa canlandırılan DDSB çalışmaları, şubenin kongre sürecinin gelmesiyle yeni bir içerik kazanarak devam etmek zorundaydı. Şube kongresi DDSB'nin çalışmalarının dayandığı temel argümanı oluşturuyordu. **Ancak sendikanın geldiği nokta ve deri işçilerine yönelik kapsamlı saldırılar, bu konuda hızlı bir müdahaleyi zorunlu kılıyordu.**

İşçilerin ve sendikaların en can alıcı sorunu örgütlenme sorunu oluşturuyordu. Şu anki yönetimin başarısız olduğu konuların başında

da bu geliyordu. Yönetime geldiği Kasım 2006'dan beri yeni işyerlerini örgütlemeye başarılı olamayan Tuzla Deri-İş yönetimi örgütlü işçilerin sayısındaki hızlı düşüşe de engel olamadı. Bu yoğun düşüşte işyerlerinin kapanması da önemli bir etken oluşturmuştu. Ancak sendika yönetimi, örgütsüz işyerlerini örgütlenme konusunda ciddi bir çaba ortaya koymadığı gibi kendi üyelerine de yeterince sahip çıkmadı. Daha birçok olumsuzlukla birlikte şube yönetimi üye kaybına engel olamadı.

Sermayenin krizlerinin ve işçi sınıfına saldırılarının yoğunlaştığı süreçler aynı zamanda **militan mücadelelerin** de geliştiği süreçlerdir. Fakat bunun için en başta işçi sınıfı mücadelesine kendini adanmış bilinçli ve kararlı bir önderliğin bulunması gereklidir. Deri-İş Tuzla Genel Kurulu'nu tartışırken ve şu anki yönetimi eleştirirken üzerinde durulması gereken en önemli konulardan birini bu oluşturuyor. Niyetleri ne olursa olsun örgütlü bir bilinçle yola koyulmayan ve sendikal mücadeleden öte işçi sınıfının kurtuluşu için kendini adamayan anlayışların çetin mücadele süreçlerini göğüsleyemeyecekleri ortadadır. Durumu idare etme çabası, sonuç almaktan uzak girişimler ve iddiasızlık, bu süreçte Tuzla şube yönetimi özgünlüğünde en öne çıkan noktalar olarak kendini gösteriyordu.

Yaklaşan şube kongresi sürecinde durumdand rahatsız, çözüm arayan işçilerin harekete geçirilmesi ve delege seçimleri için önyak olunması gerekiyordu. Tek tek işyerleri belirlendi ve onlarca işçiyeye gidilerek delege çalışması ördüdü. Harcanan çabalar olumlu bir sonuç vermişti. İlerleyen süreçte gidışattan rahatsız ve şube yönetimine muhalif diğer kesimlerle ve delegelerle de bir araya gelinerek ortak bir hareket tarzının ve çalışmanın koşulları yaratıldı.

Mevcut yönetimin sendikanın olumsuz gidişatına karşı kendisini eleştiren diğer kesimlerle ve delegelerle birlikte bir şeyler yapmaya pek niyetli olmadığı, aynı yönetimle devam etmek istediği biliniyordu. İşçilerin önemli bir kısmı, yönetimde veya yönetim dışında oluşan saflaşmaların sendikanın sorunlarına çözüm üretilemediği amacıyla ortaklaştırılması kaygısını taşıyordu. Ancak yönetimin yaklaşımı belliydi ve bu talebi dikkate alması için güçlü bir muhalefetin oluşması gerekiyordu. Çalışmaların son aşamalarına geldiği ve kongrenin yaklaştığı günlerde yönetim tüm delegeleri toplantıya çağırarak bu yükü üzerinden atmaya çalıştı. Fakat daha sonra sürdürülen görüşmelerde de yönetimin tavrının açığa çıkmasıyla bunda başarılı olamadı. Diğer yandan ise çalışmalar sürüyordu ve iki ayrı listenin seçimlere gireceği netleşmişti. Yönetimde olmaları, işyerleri ve işçilerle görüşmedeki olanakları şimdiki yönetimin listesine önemli bir avantaj sağlıyordu. Diğer yandan geçen üç yıllık süreç işçiler tarafından yeterince anlaşılammış ve ileriye dönük sonuçları kavranamamıştı. Ki bunda **çalışmalarımızın gecikmesinin** de önemli bir payı vardı. Sonuçta deri işçileri 75'e karşı 53 oyla kararını şimdiki yönetimin devam etmesi yönünde verdi. Hem kongre çalışmalarında hem de kongre günü yönetime muhalefeti oluşturanlar sendikalarını sonuna kadar sahiplenerek ilkeli ve ahlaklı bir duruşu sergilediler. Bu tutum Deri-İş'in önceki kongrelerine nazaran seviyeli ve verimli bir kongrenin örülmesine de önyak oldu.

Genel Kurul'dan izlenim...

Çok sayıda sendika, demokratik kitle örgütü ve siyasi partinin de katılarak destek verdiği Genel Kurul, konuşmalarını yaptı. Konuşmalarla başladı. Konuşmaların ardından faaliyet raporuna ilişkin bölümü geçildi.

Deri işçilerinin Kazlıçesme'den Tuzla'ya taşınan direnişinin, yaratılan geleceğin en önem-

li aktörlerinden ve en fazla emek veren kurumlarından Devrimci Demokratik Sendika Birlik (DDSB) adayı **Metin Şekerci**'ydi. DDSB listesini destekleyen delegeler söz alarak şube yönetiminin geçen üç yıllık süre için deri işçilerinin sorunlarına yanıt olmadığını, üye sayısının hızla düştüğünü, alternatif politikaların üretilmediğini ve kolektif bir çalışmanın yapılmadığını söyledi.

Çok sayıda sendika, demokratik kitle örgütü ve siyasi partinin de katılarak destek verdiği Genel Kurul, konuşmalarını yaptı. Konuşmalarla başladı. Konuşmaların ardından faaliyet raporuna ilişkin bölümü geçildi.

Deri işçilerinin Kazlıçesme'den Tuzla'ya taşınan direnişinin, yaratılan geleceğin en önem-

li aktörlerinden ve en fazla emek veren kurumlarından Devrimci Demokratik Sendika Birlik (DDSB) adayı **Metin Şekerci**'ydi. DDSB listesini destekleyen delegeler söz alarak şube yönetiminin geçen üç yıllık süre için deri işçilerinin sorunlarına yanıt olmadığını, üye sayısının hızla düştüğünü, alternatif politikaların üretilmediğini ve kolektif bir çalışmanın yapılmadığını söyledi.

Direnşçiler konuşuyor...

Tuzla Tersane bölgesinde kurulu bulunan GİSBİR Başkan Vekili **Kenan Torlak**'ın sahibi olduğu TORDEM Tersane bünyesindeki Net Denizcilik Taşeron Şirketi'nde çalışan 25 işçi, 4 aydır hakları gasp edildiği için direnişe çıktı.

Direnşçilerden Orhan Akkuş anlatıyor:

"4 aydır maaşlarımızı alamıyoruz. Haklarımızı istedik diye kapı önüne konulduk. İşten atılınca paramızı almak için sendikaya başvurduk. Sendika ile hareket edip hakkımız olana almayla çalışıyoruz. Onlar bu durumdand çok rahatsız, biz bunu biliyoruz ve onları daha çok rahatsız etmek için elimizden geleni yapıyoruz.

Sabahları bildiri dağıtıyoruz. Herkese teşhir ediyoruz buradaki durumu. Geçen günlerde içeriyi işgal ettik, kapıları ailelerimizle zorladık, tamamen içeri giremediksek de kapıları zorladık. Polis zoruyla dışarı çıkartıldık."

Bir başka direnişçi işçi İsa:

"Polisler taraf değiliz diyorlar, ama en ufak eylemde bizleri uzaklaştırıyorlar. Kapıları zorlarken onların zoruyla dışarıya çıkarıldık. Amacımız fabrikayı işgal etmekti, ama polislerin sayesinde sadece kapıları zorlayabildik. Taraf değiliz diyorlar, yemeklerine varana kadar her şeylerini fabrikadan temin ediyorlar."

Sinter'de direnen bir işçi:

"Mahkeme süreci için hazırlanmıştı. Yürüyüş yapıldı ve yürüyüşe çeşitli kurumlar ve halk destek verdi. Destek için gelen sanatçı ve gruplar oldu. Mahkeme saatini beklerken küçük bir etkinlik de yapıldı. Duruşmamız 3 Mart tarihine ertelendi. Sonuçta toplu bir dava, 2 ayda bitmesi gerekirken erteleniyor. Bu erteleme bizler üzerinde biraz moral bozukluğuna neden oldu. Ama biliyoruz ki, hukuk da onların hukuku ve onunla da mücadeleye yürütüyoruz. Mevcut yasalar bile sözde bizden yana.

Mahkeme sonrası Pazartesi günü direniş yerine sabah arkadaşlarımız az sayıyla geldi. Kapıda patron ve yanında 4 yandaş işçi bize saldırdı. 2 arkadaşımız darp edildi. Aynı günün akşamı tüm işçilerle bizlere saldıracaklarını öğrendik ve direnişe destek veren arkadaşlarımız ve sendikayı haberdar edip toplandık. Kalabalığı gördüklerinde saldırmaktan vazgeçtiler. Amaçları mahkemenin vermiş olduğu moral bozukluğunun üzerine, bizleri vazgeçirebilmek. Ama bu saldırı olunca, hepimiz daha kararlı bir şekilde direnişe devam etme kararı aldık." (Kartal)

Kazanacağız demiştik...!

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışan işçilerin insanca bir yaşam ve sendika hakkı uğruna yürüttüğü mücadeleye zaferle sonuçlandı.

Maaşları 2.5 ay boyunca yatırılmayan, hiçbir sosyal güvence olmadan, baskı altında çalışan işçiler, buna bir son vermek amacıyla Dev-Sağlık İş Sendikası'na üye olmuş, maaşlarının ödenmesi için bir eylem gerçekleştirmiş ve buna tahammül edemeyen Başhekim tarafından işten çıkarılmışlardı. Başhekimin baskılarına karşı sendikalarına sahip çıkarak örgütlenmiş, işten atıldıktan sonra da direniş hastane kapısı önünde sürdürmüşlerdi. İşten atılan 18 işçi, mücadeleye atıldıkları ilk günkü heyecan ve coşku larını koruyarak bu maratonu zaferle bitirdi.

İlk gündünden bu yana okurlarımıza ulaştırmaya çalıştığımız direniş zaferle sonuçlandı. Bu defa devam eden bir direniş değil kazanımla sonuçlanan 45 günlük bir mücadelenin finalini haberleştirmek üzere oradaydık.

İşçilerin üzerinde artık direniş önlükleri değil iş kıyafetleri vardı. İşlerine geri dönmeyi en önemlisi de sendikalı olarak dönmeyi başarmışlardı. Direnişin kazanımla sonuçlandığını ancak hastanedeki mücadelenin devam edeceğini farkındaydılar. "**Hastanede tüm işçileri örgütleyeceğiz**" diyen **Ethem Akdoğan**'ın

sözleri bunun açık bir kanıtı. Direnişin işçilerde yarattığı değişim oldukça çarpıcı. Her biri farklı kültürlere, inançlara ve düşüncelere sahip işçiler sendika etrafında kenetlenerek, yıkılmaz bir birlik yarattılar. Direniş boyunca da bunu korumayı başardılar. Sendikanın öncülüğünde işçiler onları sömürenlere, sağlıksız koşullarda çalıştıran ve adeta köle muamelesi gösteren başhekime ve taşeron sistemine karşı önemli bir başarı kazandılar.

İşçiler, sendikanın öncülüğünde 18 Kasım günü bir basın açıklaması düzenleyerek bu kazanımlarını direnişte olan sınıf kardeşlerine armağan ettiler. Başhekimlik, direnişteki işçilerin işe 5'li gruplar halinde geri dönmelerini, içerdeki işçilerin maaşlarının ödenmesini ve vizite kâğıtlarının da verilmesini kabul etti.

Basın açıklaması sonrasında gazetemizi verdiğimiz, sohbet ettiğimiz işçilerin yaklaşımları oldukça öğreticiydi. Sendika, mücadele gibi kavramları direnişle birlikte öğrenen işçilerden **Onur**'un taşeronunda çalışan, sendikasız güvencesiz işçilere yönelik "**siz de sendikal olun!**" çağrısı oldukça anlamlı. İşçiler direniş başlarında iddialı bir biçimde kazanacağız demişlerdi. Tıpkı söyledikleri gibi; direndiler ve kazandılar! (İstanbul)

Emekçinin gündemi

Hükümetin yeni tezgahı; Sendika ve Toplu İş Sözleşmesi yasalarında değişiklik

AB'ye uyum ve Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) itirazlarını ve prosedürel sorunları gidermek için hazırlanan 2821 Sayılı **Sendikalar Yasası** ve 2822 Sayılı **Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Yasası**ndaki değişiklikler bu sıra yine gündeme taşındı. 2821 sayılı Sendika Yasasının mevcut 68 maddesinden 23'ünde değişiklik öngörülmektedir.

Esasında çalışma yaşamının AKP eliyle uluslararası sermayeye uyumlu hale getirilme çabası ve bu amacını hükümetin sendika ağaları ile pazarlık konusu haline getirmeye çalıştığı açıkça ortadadır. Yasalardaki öngörülen mevcut değişiklikler en nihayetinde incelendiğinde işçi sınıfının kalıcı çıkarlarından ziyade sermayeye ayak bağı olan sendika konfederasyonları-

na yönelik gözdağı ve pazarlık durumu daha ağır basmaktadır. İşyeri ve meslek sendikacılığı olarak bilinen şekillenmenin yaratılmak istendiği tasarımlarda öngörülen bu değişikliklere kısaca bir göz atalım.

- Mevcut yasada 28 olarak tanımlanan işkolı sayısı 17'ye indiriliyor. 1) Tarım ve ormancılık, avcılık ve balıkçılık, 2) Madencilik ve taş ocakları, 3) Petrol, kimya ve lastik, 4) Gıda, 5) Dokuma, giyim ve deri, 6) Ağaç ve kâğıt, 7) İletişim, basın-yayın ve gazetecilik, 8) Banka ve sigorta, ticaret, büro, eğitim ve güzel sanatlar, 9) Çimento, toprak ve cam, 10) Metal, 11) İnşaat, 12) Enerji, 13) Taşımıcılık, ardiye ve antrepoculuk, 14) Sağlık, sosyal hizmetler, 15) Konaklama ve eğlence işleri, 16) Milli

savunma 17) Genel İşler.

- Sendika şube seçimleri öncesi delege seçimi ve yönetim seçimlerine itirazda yargı yolu daha hızlı sonuç alıcı değişikliklerle önu açılıyor.

- Sendika Genel Kurullarının toplanma süreleri 4 yıldan 3 yıla düşürülecek.

- Sendikaların harcamalarına sınırlandırılacak ve mali denetim yeminli müşavirlerce sağlanacak

- Sendikaların gönderilen ikinci taslakta üye aidatlarının kaynaktan kesilmesi öngörülmüyor. (Yani eski halile kalmayı.) Ama birinci taslakta üye aidatlarını kaynaktan kesmeye şeklindeydi. Yani sendikalar üye aidatlarını kendileri işçiden toplayacaktı. Açık ki bu da hükümetin sendika yönetimleri ile pazarlık yapacağı konulardan birisi.

- Sendikalar "amaçları dışında kullanılmamazlar" hükmü ve "Siyasi partilerin aidat, amblem, rumuz ve işaretlerini kullanamazlar hükmüne aykırı hareket eden yöneticilere altı ay-

dan bir yıla kadar hapis cezası getiriliyor. Böylece devrimci-militan sendikacıları engellenmek ve gözdağı vermek istiyorlar.

- Üyelikte ve üyelikten istifada noter işlemleri gönderilen taslaklarda muallaklık taşıyor. Mevcut yasaya hükümet ikinci taslakta noter şartını kaldırmış görünüyor. Pazarlık konularından birisini de noter şartı oluşturuyor galiba.

- İşsiz kalınması halinde en fazla bir yıl süreyle sendika üyeliği devam ediyor.

- Yasa tasarısı sendika tüzük değişikliklerinde sendika yönetim kuruluna yetki tanıyor. Değişiklik "yasalara aykırılığı ilgili makamlarca tespit edilen tüzük değişikliklerinin" bir sonraki genel kurul beklenmeden düzeltilmesi için sendika yönetim kuruluna yetki verilebileceği hükmünü getirmekteydi.

- İşyeri temsilcisinin teminatını yargı bağlayıcılığı hükmüyle kuvvet-

lendirilmeye çalışılmış.

- Sendika ve konfederasyonların özel radyo ve televizyon kurma yasağı yasa taslağında kaldırılıyor.

- 625 Sayılı Özel Öğretim Kurumları Kanununa tabii olarak çalışan öğretmenlerin sendika üyelikleri önündeki engel kaldırılıyor. Bu maddeyle özel okullar ve dershane öğretmenleri de sendikal olabilecek.

- Yine yasaya göre; toplu iş sözleşmesi imzalamayabilmek için bir işyerinde % 51 çoğunluğu, işkolunda ise % 1 baraj zorunluluğu öngörülmüyor.

- Bakanlar Kurulunun, herhangi bir grevi 60 gün süreyle ertelemesi uygulaması aynen devam ederken bazı işkollarında grev yasakları kaldırılıyor. Yeni taslakla grev ve lokavt yasağının kaldırılması planlanan işler; termik santralleri besleyen linyit üretimi, üretimi nafta veya tabii gazdan başlayan petrokimya işleri, noterlik hizmetleri, bankacılık ve kamu kuruluşlarının yürütülen şehir içi deniz, kara ve demiryolu ve diğer

raylı toplu yolcu ulaştırma hizmetleri olarak belirtiliyor.

Belli başlı değişikliklerini yukarıda sıralamaya çalıştığımız her iki yasasında en yakın zamanda meclis gündemine taşınacağını söyleyen AKP hem AB ve ILO şahsında imajını tazeleme hem de küresel sermayenin bir üssü olarak ülkedeki çalışma yaşamını sermayenin isteklerine göre düzenleme derindedir. Fakat mevcut değişiklikler yine de mevcut süreçte birçok güvencesiz çalışan sendikal bilinçle tanışması ve örgütlenmesi anlamında bizlere yeni fırsatlar doğurduğunu da görmek gerekmektedir. Üretimin çok parçalılığı, işçi sınıfının sendikal bürokrasiden ve sarı sendikacıardan illallah ettiği bu süreçte; işyeri ve meslek sendikacılığı işçi sınıfının yeniden ve daha güçlü örgütlülüklerle kalıcı kazanımlar elde etmesini çabasına geçen koşulları en iyi değerlendiren "sınıf sendikacıları" olmak zorundadır.

GDO yönetmeliği değişti; Ülke tarımı ve insan sağlığı ayaklar altında

Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı, 26 Ekim'de çıkardığı "Gıda ve Yem Amaçlı Genetik Yapısı Değiştirilmiş Organizmalar ve Ürünlerinin İthalatı İşlenmesi İhracatı, Kontrol ve Denetlenmesine Dair Yönetmelik"te halktan gelen tepkiler üzerine değişiklik yapmak zorunda kaldı. Yönetmeliğin Bakanlar Kurulunca onaylanıp ülke gündemine girmesiyle birlikte konunun vahametini fark eden üreticiler, tüketici kuruluşları ve kamuoyundan gelen tepkiler üzerine Tarım Bakanlığı mevcut yönetmelikle değişikliğe gitti. Buna göre eski yönetmelikte yer alan "Gıda veya yem, GDO'lardan biri ya da birkaçını toplamda en az yüzde 0.9 oranında içeriyor ise, GDO'lu olarak kabul edilir", "Gıda veya yem yüzde 0.5'ten fazla izin verilmeyen GDO içermesi halinde ithalatına, işlenmesine, nakline, dağıtımına ve satışına izin verilmez. GDO'suz ürünlerin etiketinde ürünün GDO'suz olduğuna dair ifadeler bulunamaz" hükümleri yönetmelikten çıkarıldı.

Yönetmelikteki bu değişiklik, gıda ve yem, GDO'lardan biri ya da birkaçını içeriyorsa orana bakılmadan GDO'lu olarak kabul ediyor. Gıda veya yem, izin verilmeyen GDO içermesi halinde ithalatına, işlenmesine, nakline,

dağıtımına ve satışına izin verilmeyecek. Ayrıca önceki yönetmelikte yasaklanan genetiğiyle oynanmış gıdaların "GDO içerir" etiketi taşımaları ve doğal gıdaların da "içermez" etiketi taşımalarını yasaklayan madde de kaldırıldı.

"Ben GDO'lu ürün yemem" diyen ama halkına yediren ülkenin Tarım Bakanı Mehdi Eker'in tamamen üretici ve tüketicilerden gelen tepkiler üzerine yaptığı anlaşılabilirlikle birlikte halka rahat olmaları mesajını vermeye çalışırken saman altından su yürütme politikasıyla ülke kapılarını sonuna kadar GDO'ya açmış durumda. Çünkü söz konusu değişiklik incelendiğinde esas hükmü taşıyan maddelerin nasıl gizlendiği, nasıl bir yanılama yaratıldığı anlaşılacaktır. Yönetmeliğin "İzin koşulları" başlıklı 6. maddesi, "Başvuru koşulları" başlıklı 9. maddesi, "İthalat" başlıklı 11. maddesi 1 Mart 2010 tarihinde uygulanmaya konulacak. Bu tarihe kadar ülkeye giren ürünlerin GDO kontrolü yapılmayacak.

Gıda tekelleri para yağdırıyor, denetim raporları masa başında hazırlanıyor

Yaptığı değişiklikle övünen Eker; "yönetmeliğe uyan

babayığit varsa GDO'lu ürününü getirsin" diye övünedurun GDO'nun her türlü serbestçe ülkeye giriş yapmaya devam edecek. Yeterli GDO analizi yapacak laboratuvarlar kurulmaksızın yönetmeliği yayınlayan bakanlık, ancak 2 Kasım tarihinde Mersin, Antalya, İzmir ve İstanbul'da laboratuvar kurulmasına dair talimat gönderebildi. Daha korkunç olanı 2001-2007 yılları arasında pamuk tohumunda "terminatör gen"i geliştiren ABD'li Delta Pine Land (DPL)'in Türkiye'de Tarım Bakanlığı yetkililerine rüşvet vererek GDO denetimini engellediğinin ortaya çıkmış olmasıdır. Skandal niteliğinde olan gelişme, DPL şirketinin yine GDO'lu ürün geliştirip pazarlayan Monsanto'ya satılmasıyla ortaya çıktı. DPL kaynaklarında Türkiye'de rüşvet verildiğine dair belgeler bulan Monsanto, durumu ABD sermaye piyasası denetleme kuruluna bildirdi. Tekellerin cebine para koyduğu Tarım Bakanlığı yetkilileri, denetimleri yapmadı, kâğıt üzerinde yapılmış gibi gösterdi. Tarım Bakanı Mehdi Eker, "Bu ülkeye bir gram GDO'lu ürün girmeyecek" diye yüksekte konuşurken yıllardır bu coğrafyada cirir atan GDO'lar bu kez belgelerle çıkmış oldu karşımıza.

Frenkenştaynlarla güvenmeye devam edecek miyiz?

Rüşvet skandalıyla ortaya çıkan gerçek; emperyalist gıda-tohum tekelleriyle Tarım Bakanlığı yetkililerinin ele ele verip ülke tarımının geleceğini ve insan sağlığını ayaklar altına almış olduklarıdır. Emperyalizme bağımlı bir ülkede tekellerin oynadıkları oyunların patlak vermesi "GDO'nun denetlenmesi, ülkeye girişinin yasaklanması"nın bir masaldan öteye geçmediği anlaşılmıştır. Dahası emperyalistlerin isteği, denetimi dışında hareket edilmesinin mümkün olmadığı bir kez daha somut anlamda karşılığını bulmuştur. Daha fazla kâr için her şeyi mübah gören, tohumu ve temel gıda ürünlerini patentlerine alarak milyonları açlığa mahkûm edem emperyalistlere ve onlara bakanlık yapan frenkenştaynlarla güvenmeye devam edecek miyiz? (Ankara)

Sinanlı köylüleri "faşo ağaya" başkaldırdı!

Diyarbakır'ın Bismil ilçesine bağlı Sinanlı köyünde köylüler topraklarına el koyan ağaya karşı bir kez daha ayaklandı.

Sinanlı köyünde uzunca bir süredir sorunlarını dile getirmek amacıyla yaklaşık 7 yıldır köyde, Diyarbakır merkez, İstanbul ve Ankara'da çeşitli eylemler gerçekleştiren köylüler 11 Kasım günü yine eylemdeydi.

Topraklarının ağanın adamları tarafından sürülmesine karşılık köylüler ellerindeki sopalarla traktörlerin önünü keserek buna engel oldular. Köylüler, atalarından kalan tarlalara sahip çıkarak direnişe geçtiler. Olayın duyulması üzerine bölgeye gelen jandarma, topraklarına sahip çıkan köylülere saldıracak 9 kişiyi gözaltına aldı. Köyü ablukaya alan Jandarma, toprakları gasp eden ağaya değil köylülere saldırdı.

Köylülerin Doğrudan Gelir Desteği almak için başvuru yapmaları sonucu, ağa Süleyman Sinanlı'nın yaklaşık 110 dönümlük arazinin Osmanlıdan kalma tapularını hile yoluyla üzerine geçirdiği ortaya çıkmıştı. Buna karşı köylüler hukuki yolları kullanarak Başbakanlık, Maliye Bakanlığı, Diyarbakır Valiliği ve Bismil Kaymaklığı'na dilekçe ile başvuru yaptı. Ancak şu ana kadar sorunlarının çözümüne ilişkin hiçbir gelişme yaşanmadı. Köylüler şu anda 300 yıldır yaşadıkları topraklara ev yapamıyor, çivi bile çakamıyor, ölülerini bile defnedemiyor. Toprakları ellerinden alınan 2 bin nüfuslu Sinanlı köylüleri ise Süleyman Sinanlı'nın ölümünün ardından Ağa olan Reşit Sinanlı'ya karşı mücadeleden vazgeçmiyor. Köylüler eylemlerine başladıkları gündün bu yana ağanın ve jandarmanın saldırısına uğradı. Köylülerin traktörlere izin vermemesi üzerine tarlalar askerler tarafından sürüldü.

Köylüler sefalet, ağa sefabet içinde!

Reşit Sinanlı'nın dokumadan, gıdaya ve dış ticarete kadar birçok alanda fabrikası bulunuyor. Son olarak AKP eski milletvekili Nezir Nasıroğlu'nun yeğeni Muzaffer Nasıroğlu ile ortak olup Dayen Hava Taşımacılığı adlı bir şirket kuran Reşit Sinanlı'nın Romanya'da 12 tekstil mağazası var. ABD'de de Dayen America adlı bir şirket kuran Reşit Sinanlı, bu ülkede bir market zinciri kurmayı hedefliyor. Galatasaray Spor Kulübü ile yakın ilişkileri olan ve Adnan Polat'ın para kasası olarak bilinen Sinanlı ailesi boğaza nazır lüks villalarda yaşıyor.

(H. Merkezi)

Şeker gibi geçmeyecek

Türkşeker bünyesinde bulunan 25 şeker fabrikası için özelleştirme kararı alındı. **Turhal, Çorum, Kastamonu, Çarşamba, Yozgat ve Kırşehir** gibi en fazla üretim yapan, en iyi kâr sağlayan fabrikalarda başlayan özelleştirme uygulamasına karşı sessiz kalmayan işçiler, alanlara çıktılar.

Kamu değerlerinin özelleştirilmesine karşı çıkan halkın ve çeşitli kitle örgütlerinin katılımıyla, **Şeker-İş'e** bağlı işçiler Tokat, Kırşehir ve son olarak Kastamonu'da alanlara çıkarak bu özelleştirmelerin şeker gibi geçmeyeceği mesajını verdiler. Turhal Şeker Fabrikası'nı görmeye gelen Arap işadamlarına üretim bölümünü kapatarak fabrikanın satışına izin vermeyeceklerini dile getiren işçilerin eylemlerini bitirmekte jandarma müdahalesi dahi yetersiz kalırken, Yıldırım, Kırşehir ve Çorum şeker fabrikalarında da yabancı yatırımcılarla birlikte yapılan ziyaretlere izin verilmedi.

Karşılaştıkları direniş karşısında şaşkına uğrayan Tarım Kredi Kooperatifleri Birliği'nin (TTKKB) Başkanı Bedrettin Yıldırım, "İran'da bizi en güzel şekilde ağırladılar, çok ciddi bir des-

tek gördük. Yani kırmızı halıyla karşılandık. Ama gelin görün ki kendi ülkemizde özelleştirme için incelemeye gittiğimiz Turhal'da kafamıza taş atılıyor" şeklinde konuştu.

Turhal ve Kırşehir'den sonra 18 Kasım günü Kastamonu'da da Şeker-İş eylemine Zonguldak'tan gelen maden işçileri ve köylüler katıldı. Kastamonu-Taşköprü karayolunun tek şeridi iki saat trafiğe kapandı. Köylüler, traktörleriyle iki koldan miting yapılacağı alana doğru konvoy halinde hareket ettiler.

Altı milyon insan zarar görecektir

Türkiye'de 25'i Türkşeker, altısı Pancar Üreticileri Kooperatifi Birliği (Pankobirlik), ikisi de özel sektör bünyesinde olmak üzere toplam 33 şeker fabrikası var. Şeker sektörü 300 binin üzerinde pancar üreticisi, 13 binden fazla şeker fabrikası çalışanı istihdam ediyor. Özelleştirme uygulamasının sonuçlarından sektörlü yakından ilişkili altı milyon insanın zarar görmesi bekleniyor. (Ankara)

Migros'ta grev var!

Tez Koop-İş Sendikasıyla Migros yönetimi arasında süren ve yaklaşık 13 bin çalışanı kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanmadığını açıklayan sendika, **Migros, Tansaş ve Şok** marketlerinde 24 Kasım'da greve çıkma kararı aldı.

Koç Holding bünyesinde faaliyet gösteren Migros Türk T.A.Ş., 13 Şubat 2008

tarihinde BC Partners tarafından kontrol edilen **Moonlight Capital S.A** tarafından satın alındıktan sonra 22 Mayıs 2009 tarihinde Tez Koop-İş Sendikası yeni patronla TİS masasına oturdu. Görüşmelerde sonuç alınmayınca 28 Eylül tarihinde grev kararı alan sendikayla Migros yönetimi arasında bu tarihe kadar yapılan tüm görüşmelerde bir ilerleme sağlanmadı. Süreci oyalamaktan, uzatmaktan başka bir şey yapmayan patronla son olarak 13 Kasım tarihinde sabah saat 11.00'de başlayıp akşam saatlerine kadar süren görüşmelerden de sonuç alınmaması üzerine sendika yönetim kurulu 24 Kasım'da greve çık-

ma kararı aldı. Sendika, birinci yıl için % 11'lik ücret zammı önerisinin patron tarafından % 5 olarak teklif verildiğini ayrıca ikramiyelerde, gıda yardımı ve sosyal yardım konularında da anlaşma sağlanamadığını açıkladı.

Hayat pahalılığı, enflasyon karşısında işçilerin ücretlerinde önemli oranlarda düşüş yaşandığını, yaşam koşullarının iyice zorlaşması nedeniyle patronların beklediği fedakârlıkları yapmalarının mümkün olmadığını belirten Tez Koop-İş Sendikası Migros sözleşmesi kapsamında 14.300 üyesiyle grev hazırlıklarını tamamlamış durumda. (Ankara)

"Esenyurt'ta direnişin bittiği tarih,

kazandığımız tarih olacak!"

Esenyurt'ta uzun süredir bir direniş öyküsü yazılıyor. Sendikalarından istifa etmedikleri için işten çıkarılan belediye işçilerinin yazdığı bu öykü 94. sayfasında.

Belediye işçileri tam 94 gündür soğuk havaya, yağmura, Belediye Başkanı'nın saldırılarına rağmen direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Her Çarşamba günü yaptıkları yürüyüşle seslerini Esenyurt halkına duyurmaya çalışan belediye işçileri, diğer sınıf kardeşleri ile dayanışmayı da ihmal etmiyorlar.

Düzenledikleri dayanışma etkinlikleri ile bu bağı perçinleyen işçiler sendikalarına sınıksız kenetlenerek yola devam ediyorlar. **Be-**

lediye-İş 2 No'lu Şube'nin önderliğinde meşru direnişlerini ve hukuki mücadelelerini sürdüren işçiler, bu haftaki eylemlerini Perşembe günü sınıf dostları ile birlikte gerçekleştirdiler. 19 Kasım günü Meydan'da toplanan işçiler bu hafta Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu üyesi sendikaların desteği ile hep bir ağızdan haykırıldılar sloganlarını.

Kendi içinde bir toplantı yapan **Şubeler Platformu** direnişe bundan sonra daha fazla destek sunacaklarını bu eylemde kamuoyuna açıkladı. İşçiler KESK'in 25 Kasım'da gerçekleştireceği iş bırakma eylemine de katılma çağrısı yaptı.

Eylem sonrası gazetemizi ulaştırdığımız işçilerle direnişin geldiği nokta ve bundan sonrası üzerine sohbet ettik. **- 94 gündür direniştesiniz. Bu süre nasıl geçti, bundan sonra süreç nasıl yol alacak?** **Alişan Abalay (İş yeri temsilcisi):** Biz yasal haklarımızı istiyoruz. Direniş, haklarımızı alana kadar devam edecek. Haklıyız ve haklı mücadelemizi sürdüreceğiz. Direnişin

başlarında başkan yardımcısı Emin Batmazoğlu bizimle bir görüşme yapmıştı. "Bizim dediğimiz gibi çalışsanız başımızın üstünde yeriniz var" demişti. Onlar sendikadan istifa eder, köle gibi çalışsanız buyur diyorlar. Biz de dedik ki köle olmayacağız, onurlu bir şekilde çalışacağız. Bugünlerde bir sonuç almayı bekliyoruz. İçerde 38 arkadaşımız vardı. 16 işçi çıkarıldı, şu an 22 işçi kaldı. Hepsini aynı değil ama arkadaşların desteği de çok büyük. Mahkemede birkaç işçiyi çağıracağız, bizim aleyhimize şahitlik yapmalarını istemiyoruz, arkadaşlarımız bunu reddetmiş. Öğlen aralarında gelip bizi ziyaret ediyorlar. "Biz sizin arkanızdayız" diyorlar. **Tabi ki birlikte kuvvet doğar, bugün bizim başımızda yarın onların başına gelecek.** Direnişimizin 94. günündeyiz. Kararlıyız ve moralimiz yüksek. Birkaç kere saldırıya uğradık ama hiçbir şey bizi yıldıramaz. Hakkımızı alana kadar direneceğiz. Bunun son bir tarihi yok. Son tarihi hakkımızı aldığımız tarih olacak. İşimiz döndüğümüz tarih direnişin bittiği tarih olacak.

Meclis bahçesine arılarla geliriz!

Tarımda uygulanan sömürü politikaları üreticiyi her gün biraz daha yabancı şirketlere muhtaç duruma getirmekte ve bu kıskaç içinde insafsızca sömürülmektedir. Hayvancılık ve sebze meyve yetiştiricilerinin her gün biraz daha yoksullaşması yaşanan küresel kriz ile birlikte artmakta, köylüye kesilen faturaların adı belli olmaktadır. Üreticinin ve tüketicinin sıkça dile getirdiği fiyat sorunu aslında iki kesim için de hayati önem taşımaktadır. Üreticinin yüksek maliyetlerle ürettiği ürünü düşük fiyata satması bu düşük fiyatlara satılan ürünü tüketicinin yüksek rakamlarla temin etmesi işin mağdur kesimini açıkça belli etmekte ve sömürü politikalarının ise rengi açığa çıkmaktadır.

14 Kasım Cumartesi günü Adana'da Uğur Mumcu Parkı'nda bir araya gelen bal üreticileri bu süreçten en çok sıkıntı duyanlardır. Yüzlerce bal üreticisi "**Meclis bahçesine arılarla geliriz! Tarım Bakanı görevini yap**" yazılı pankart ve dövizler açarak Tarım Bakanlığı'ni ve Arı Yetiştiricileri Merkez Birliği'ni protesto etti. Eylemde Arı Yetiştiricileri Birliği Başkanı **Ahmet Turan Otlu** bir konuşma gerçekleştirdi.

Otlu, yaşanan sıkıntıları somutlanmasında için birkaç örnek verdi. Markasız bal satımının yasak olduğunu ve üretilen ürünü büyük firmalara vermek zorunda kaldıklarını vurgulayarak bu duruma şirketlerin fırsatı çevirdiğini ve balın tenekeesine düşük fiyat biçildiğini belirtti. Açıklamanın ardından üreticiler yanlarında getirdikleri balları yola dökererek eylemi sonlandırdı. (H. Merkezi)

- **Kısa bir süre önce bir dayanışma etkinliği gerçekleştirdiniz. Direnişte olan diğer işyerlerinden işçiler de bu etkinliğe katıldı.**

- Bu zaten bir sınıf dayanışması, bugün senin bir yerde dayanıyorsun, tanıdığın vardır, torpiller vardır, yarın o torpiller gider işçi kalır. **Yani işçi bilincinde olursa kazanır. Sınıf dayanışması olursa kazanır. İşçilerin gücü çok büyük ama farkında değiliz.** Sendikamızdan bu bilinci aldığımız için buradayız. Direnişteki diğer işçilerle zaman zaman görüşüyoruz, biz de gidiyoruz onlar da geliyorlar. Taksim'de yürüyüşümüz oldu. Kadıköy'de sağlıkla ilgili eyleme katıldık. İşçiler birbirine destek vermeye patronlara her zaman ezmeye, köle gibi çalışmaya devam ederler. İşçiler birbirini tanımayabilir ama bir noktamız ortaktır, o da işçi olmak.

- **Direnişle birlikte sendikaların durumunu daha yakından görme fırsatınız oldu.**

- Sendikalar bugün ağaların elinde kalıyor. Sorunlarımız ortak. Sendika ağalarına sesleniyorum; aldığımız paranın hakkını verin. İşçiler olarak bizler sesimizi çıkarmalıyız. İçerideki faşizmi de temizlemek lazım. İçimizde faşizmle işbirliği yapan varsa asil sorunumuz orada. (İstanbul)

Munzur Vadisi barajlarla teslim alınmak isteniyor!

Dersim özgülünde baraj projelerinin en önemli yanlarından birisi de taşıdığı askeri amaçtır. TC tarihi boyunca Dersim her dönem devletin başına dert açan ve bir türlü teslim alamadığı, her başarısızlığa uğradığında da daha vahşi saldırdığı ve sürekli katliamlarını artırdığı bir bölge olmuştur.

Munzur Nehri üzerinde sürdürülen 10 baraj projesinden biri olan **Uzunçayır Projesi** tüm engelleme girişimleri ve protestolara rağmen tamamlandı. Dünyanın en büyük nehirleri üzerinde bile bir taneden fazla baraj kurulması doğru görülmezken, istikrarlı bir beslenme ve akış rejimine dahi sahip olmayan Munzur Nehri üzerinde bu sayı hangi nedenle 10 olabilir? Bu barajlar kurulurken neler gözden çıkarılıyor? Sadece ekonomik getirileri bu bedelleri ödemeye değer mi gibi sorulara aranan yanıtlar askeri ve stratejik amaçları da hesaba katmayı işaret ediyor. Tüm bu soruların yanıtları toparlandığında, barajlar vasıtasıyla oluşan çok boyutlu bir doğa katliamından, enerji ve su sektörlerinin artan kârlılık oranlarından ve askeri amaçlarla oluşturulmakta olan tampon bölgeden söz etmek gerekiyor.

Barajlar ne getiriyor?

Çevreleriyle karşılıklı etkileşim halinde, dinamik bir yapı olan akarsular geçtikleri alanlardaki canlı-cansız varlıkları şekillendirerek havzaları boyunca karakteristik özellikler taşıyan ortamlar oluştururlar. İnsan da bu şekillendirişe aktif olarak katılır. Çokça dile getirildiği gibi Munzur Vadisi de dünyada bir tek bu yörede yaşayan endemik türleriyle, doğa harikası coğrafi varlıklarıyla, insanların yarattığı tarih ve kültürle kendine has bir yapıya sahiptir. Bu yapıda kalıcı olacak değişikliğin ortaya çıkması zincirleme

etkileri de beraberinde getirecektir. Munzur'daki barajların ortaya çıkartacağı etki kısaca özetlenecek olursa şunlar ifade edilebilir;

İnşaat aşamasıyla birlikte yapılan yollar, kazı çalışmaları, kesilen ağaçlar, çıkan hafriyatın taşınması ve depolanması başlangıçtan itibaren ortaya çıkmaya başlayan bir fiziki yapı değişikliği ve bozulmayı beraberinde getirmektedir. Barajın su tutmaya başlamasıyla birlikte ise çevresindeki canlılar, ortamlarında her zaman bulunan su miktarının azalmasıyla karşı karşıya kalmaktadırlar.

Bir sonraki aşamada ise buna, barajda tutulan suyun geniş bir alanda havanın nem oranını artırmasıyla iklimin ıllanlaşması eklenmelidir.

Nehirler yol aldıkları hat boyunca taşıdıkları zengin malzemeyi uygun alanlara yığarak değerli tarım arazileri oluşturmaktadırlar. Baraj gölünde biriktirilen su da bu malzemeler dibe çökecek hem barajın hacmini azaltır, ömrünü kı-

saltır hem de zengin tarım topraklarının oluşum zeminini ortadan kaldırır.

Sadece bu kadar mı?

Tüm bunlar Munzur Vadisi'nin de yüz yüze kalacağı sorunlardır. Yöreye has olan endemik türler, doğal bitki örtüsü, kültür bitkileri ve her çeşit canlı yaşam alanlarını

önemli yanlarından birisi de taşıdığı askeri amaçtır. TC tarihi boyunca Dersim her dönem devletin başına dert açan ve bir türlü teslim alamadığı, her başarısızlığa uğradığında da daha vahşi saldırdığı ve sürekli katliamlarını artırdığı bir bölge olmuştur. Gerilla mücadelesine pek çok açıdan uygun olan bu alanda önceleri isyancı halk sonraları ise devrimci güçler varlık sürdürmüş ve sürdürmeye de devam etmektedir. Çeşitli isyan dönemlerinde de, başı dara düştüğünde de dağlarına sığınan halk sık sık topraklarından sürgün edilmiştir. Tüm bunlara rağmen direnişin tekrar tekrar mayalanması ise engellenememiştir. Şimdilerde ise, "modern" zamanların yeni sürgün anlayışı olarak **halık Dersim'den değil, Dersim halkından koparılmak istenmektedir.**

Dersim'in insansızlaştırılması amacıyla kurulan bu barajların su tutmaya başlamasıyla birlikte pek çok yerleşim yeri sular altında kalmaya başlamış ve insanlar buraları terk etmek durumunda kalmıştır. Suların kapladığı bölgelerden geriye ikiye bölünerek birbirinden izole edilmiş bir Dersim kalacaktır. Barajlarla oluşturulan bu tampon bölge vasıtasıyla, gerilla faaliyeti hem daha sınırlı bir bölgeye hapsedilmek hem de halkla bağları zayıflatılmak amaçlanmaktadır.

Son olarak kayıplar hanesine bir de kültürel ve tarihi mekanların dolayısıyla da **hafızaların yok edilmesi** maksadını da eklemek gerekiyor. Dersim'i Dersim yapan pek çok değer sulara gömülürken bu sadece bugüne değil düne de yapılmış, amacı ve asıl hedefi yarınlar olan bir saldırdır.

Karşılaşılan saldırılara her kesim kendi yöntemleri ve bu yöntemlerin gerektirdiği silahlarla yanıt verir. Munzurlarda ne halkın geçmişten bugüne direniş geleneği ne de halkla bütünleşen Partizanların düşman karşısındaki direnişi ve mücadelesi bugüne kadar ortadan kaldırılmış, yok edilebilmiştir. Bu silahlar ve halkın gücü sayesinde **Munzur Vadisi** de teslim alınmayacaktır.

yitmeye başlayacaktır. Bölgede kültür bitkileri ve bunların yetiştirilmesiyle geçimini sağlayan insanlar da önemli oranda zarar görecektir. Bu konuya başka bir yöreden, pratikte sonuçları ortaya çıkmış bir örnekle açıklık getirilebilir. Keban Barajı kurulduktan sonra çevresindeki çok geniş bir alanda havadaki nem oranı artış göstermiştir. İklimin eskiye oranla ıllanlaşmasını getiren bu durum, geçmişte yörede pek görülmemeyen ilkbahar geç donlarının oluşmasını beraberinde getirmiştir. Keban Barajı'nın oluşturduğu bu etki Malatya'da kayısıların çiçeklenme döneminde yaşanan ilkbahar geç donlarına bağlı ürün kayıplarına neden olmaktadır. Bu sadece küçük bir örnektir ama ekonomik ömrü belki de bir kayısı ağacının yaşam süresinden daha kısa olan bir barajın doğaya da onun parçası olan insana da faturasını gösteren bir örnek.

Dersim özgülünde baraj projelerinin en

Tanış ve Deniz'in aileleri savcılığa başvurdu!

2001 yılında gözaltında katledilen HADEP Silopi İlçe Başkanı **Serdar Tanış** ve İlçe Yöneticisi **Ebubekir Deniz**'in cenazelerinin askerlerin denetimindeki Dargeçit'te olduğu iddiaları üzerine aileler savcılığa başvurdu.

8 yıl sonra isminin açıklanmasını istemeyen bir askerinin Günlük gazetesi ve Fırat Haber Ajansı'na konu hakkında bilgi vermesi üzerine harekete geçen aileler, önce Silopi Savcılığı'na başvurdu. Savcılıktan, şüphelenilen mezarın açılması yönünde talimat yazısı alan kayıp yakınları, Dargeçit savcılığına başvurdu. Savcılık ise ailelere gerekli inceleme ve araştırmanın yapılmasının ardından mezarların açılacağını söyledi. (H. Merkezi)

Öcalan'ın kitaplarına el konuldu

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) sunduğu savunmasını kitaplaştıran **Aram Yayınları**'nın 8.500 kitabına el konuldu.

Abdullah Öcalan'ın 2008 yılının Şubat ve Ağustos aylarında AİHM'e sunduğu savunma metinlerini kitaplaştıran Aram Yayınları, Telif Hakları ve Sinema Genel Müdürlüğü'ne bağlı Diyarbakır İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü'ne belgeleri eksiksiz teslim etmesine rağmen bandrol başvurusuna (mevzuat gereği on gün içinde verilmesi gereken) yanıtı beş aydır alamıyor.

Kitaplara daha posta veya kargolarda iken, Mersin, Adana, Van, İzmir ve Kızıltepe'de hiçbir toplantı ve yasaklama kararı olmadan hukuksuz bir biçimde el konuldu ve bir kişi de gözaltına alındı. (H. Merkezi)

Tutsaklar üç günlük açlık grevinde

Cezaevleri Merkezi Platformu'nu oluşturan örgütler (TKP/ML, DHKP-C, TİKB, MLKP, MKP, Direniş Hareketi) tüm hapisanelerde 3 günlük açlık grevi yapıyor. Hatırlanacağı gibi geçtiğimiz hafta 5 devrimci ve yurtsever tutsak, iradeleri dışında İmralı Hapishanesine götürülmüştü. Aynı süreçte İmralı'da tutuklu bulunan Abdullah Öcalan üzerindeki baskılar artmış, tecrit derinleştirilmişti. Bu iki nedenden kaynaklı tüm hapisanelerde 24-26 Kasım tarihlerinde üç günlük açlık grevi yapılması kararı alındığı öğrenildi.

Uzunçayır barajında su seviyesi yükseliyor!

Munzur Çayı ve Pülümür nehri üzerinde inşa edilen Uzunçayır Barajı'nın 17 Ağustos'ta su tutmaya başlaması ile birçok ev, ağaçlık alan, çay bahçesi ve park su altında kaldı.

Tunceli Merkezi kadar biriken baraj suları Dersim halkının kutsal saydığı birçok alanı ve yapıyı da sular altında bıraktı. Yağışlı havanın da etkisi ile baraj suları hızla yükseliyor.

Vadi üzerinde **Akyayık**, Konak Tepe, **Konaktepe Hidro Elektrik 1. 2.**, Kalettepe, **Bozkaya** ve Kemberel barajlarının yapımı tüm hızıyla devam ederken Dersim halkının tepkisi de giderek büyüyor.

Dersimliler bir süre önce Uzunçayır barajına karşı ülke tarihinin en kitlesel çevre eylemini gerçekleştiren tepkilerini ortaya koymuşlardı. (H. Merkezi)

Egemen sınıf temsilcilerinin bir süredir demokrasinin gelişmesi, Kürt sorununun çözümü şairiyle açılımlar ortaya atmasının yanında devrimci ve demokrat kesimlere yönelik baskı ve işkence de artmaktadır.

Kürt milliyetine mensup insanların kardeşleri olduğunu belirtip her söylemlerinde birlik ve kardeşliği vurgulayan egemenler, bir taraftan da ırkçı-şoven dalgayı yükseltmek için ellerinden geleni yapmaktadır.

Her yerde "**ayrı gayrimiz yok, onlar bizim kardeşlerimiz**" dedikleri Kürtleri imha ve inkâr politikalarına devam eden egemenler Kürtlere yönelik linç girişimlerini, taşlı sopalı saldırıları, hakaretleri, küfürleri "**vatandaşın hassasiyeti**" şeklinde geçiştirip, aslında teşvik etmektedirler.

Son dönemde Kürt milliyetine mensup insanlara yönelik linç girişimleri, devletin yaydığı ırkçı-şoven dalgayla beraber artmıştır. Kürtçe müzik dinlediği için dövülen öğrenciler, telefonunda Kürtçe melodi çaldığı için pazarda linç girişimine maruz kalanlar, elde Türk bayraklarıyla, Allahu-ekber naraları arasında emeğiyle çalışan Kürt işçilere taşlı sopalı saldırılar ve bunlar gibi birçok saldırının ardı arkası kesilmemektedir.

Son olarak Tekirdağ'ın Hayrabolu ilçesinde aralarında Kürtçe konuştukları için linç girişimine maruz kalan işçilerden 2'si ağır olmak üzere 6'sı yaralandı.

Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesinden gelerek Hayrabolu'da inşaatta çalışan işçiler, inşaat malzemesi indirdikleri esnada kendi aralarında Kürtçe konuşmalarına çevredeki işyeri sahiplerinin "neden Kürtçe konuşuyorsunuz, Kürtçe konuşmayın" tepkilerine, "anadilimiz Kürtçe, konuşmaya devam edeceğiz" demeleri üzerine, yaklaşık 100 kişi tarafından gerçekleştirilen linç girişimine maruz kaldılar. Saldırı sonucu **Selahattin Çalban**, **Metin Çalban** isimli işçiler ağır yaralanırken 4 işçi de çeşitli yerlerinden yaralandı.

İşçiler can güvenlikleri olmadığından polise herhangi bir şikâyetle bulunmadıklarını, tedavi için gittikleri hastanede inşaattan düştüklerini ve bu yüzden yaralandıklarını söylediklerini de belirttiler.

Yaratılan korku ve linç ortamının sorumlusu kendi dışındaki hiçbir ulusa mezhebe, düşünceye yaşam şansı tanımamaya çalışan egemen sistemdir. Bu durum egemen sistemin temel karakteridir. (İzmir)

Uğur Kaymaz mum ve karanfillerle anıldı

Mardin'in Kızıltepe ilçesinde babası ile birlikte evlerinin önünde vurularak katledilen 12 yaşındaki **Uğur Kaymaz**, vurulduğu yerde mum yakılarak anıldı. 21 Kasım 2004'te babası Ahmet Kaymaz ile birlikte evlerinin önünde vurularak katledilen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz için düzenlenen anmaya Kaymaz'ın ailesinin yanı sıra yüzlerce kişi katıldı. Atatürk Mahallesi Mezarlığı'ndaki mezarın başında toplanan kitle, sık sık "**Şehid namirin**" sloganları atarken, aynı zamanda Uğur Kaymaz ve babası Ahmet Kaymaz'ın fotoğraflarını taşıdı. Anmada Uğur Kaymaz ve babası Ahmet Kaymaz'ın mezarına konulan karanfillerin ardından saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından kısa bir konuşma yapan DTP Kızıltepe İlçe Başkanı **Ali Aslan**, yaşanan çocuk ölümlerine dikkat çekti.

DTP İl Başkanı **Davut Bozan** ise, hükümetin Kürt çocuklarına karşı adeta bir kıyım başlattığını belirterek, "Cezaevlerinde Kürt çocukları ne yazık ki sırf bir taş attıkları veya slogan attıkları gerekçesi ile hala tutulmaktadır. Aynı zamanda hala çocuklar öldürülmektedir. Bizler her ne kadar barış dediysek de ne yazık ki çatışmalı ortam hala devam etmektedir. Gelen barış gruplarına rağmen hükümet hala bu barış talebini dinlemiyor. Mezarı başında ağlayan annenin barış talebi bile hükümet tarafından görülmek istenmiyor" diye konuştu. (H. Merkezi)

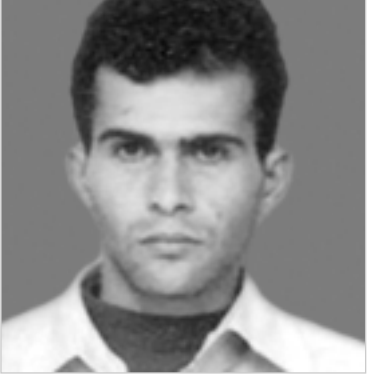
Kürtçe konuşana "Vatandaş hassasiyeti"

daki hiçbir ulusa mezhebe, düşünceye yaşam şansı tanımamaya çalışan egemen sistemdir. Bu durum egemen sistemin temel karakteridir. (İzmir)

Polis bir devrimciyi daha katletti...

Egemenlerin eli kanlı katilleri, 19 Kasım günü bir devrimciyi daha katletti. Saat 21.00 sıralarında İstanbul Esenyurt ilçesi Saadetdere Mahallesi'nde TKİP üyesi **Alaattin Karadağ** polisler tarafından katledildi. Emniyet Müdürü'nün olayla ilgili açıklaması ise katledilen kişinin "uyuşturucu çetesi" ve "terör örgütü" üyesi olduğu yönündeydi. "Öncelikle dur ihtiarına uymamış, ardından ihtara ateşle karşılık vermiş ve çıkan çatışmada yaşamını yitirmiş"ti.

Alaattin Karadağ'ın katledildiği ise bölgedeki görgü tanıklarının anlatımları ile tescillendi. Anlatımlara göre Alaattin Karadağ, yaralı haldeyken Fort Pense

transit bir araçtan çıkan uzun boylu bir polis tarafından katledildi. Karadağ'ın katledilmesinin ardından polis bölgede yoğun "önlem" alarak ağır yaralı olan Karadağ'ı gece saat 2'ye kadar burada bekletmiştir.

Benzer bir saldırı da daha birkaç hafta önce Avcılar'da yaşanmıştı. **Özkan Gerçek** ve **Ömer Adıgüzel** isimli iki devrimci vurulmuş ve tedavilerini engelleyerek yaralı halde tutuklanmıştı.

Burjuva-feodal basın da Karadağ'ın katledilmesi sonrası yine iş başındaydı. İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkin'in açıklamalarıyla birlikte polise kahramanlık madalyaları dağıtırken Karadağ'a ise ölümü yakıştırdılar.

2001 yılında izmir'de TKİP davasından tutuklanan Karadağ, ölüm orucu eylemi sonucu geçirdiği rahatsızlıklar nedeni ile CMK'nın 399/2 maddesi uyarınca tahliye edilmiş, ancak sağlık durumu na rağmen devrimci saflardaki mücadelesinden bir an bile taviz vermemişti. Arap Alevisi yoksul bir ailenin çocuğu olarak Hatay'da dünyaya gelen Karadağ, işçi sınıfı içindeki birçok çalışmaya katıl-

mış ve yıllar boyu devrimci saflarda mücadele etmenin cüreti ile inandığı değerlere sahip çıkmıştır.

Katledildiği yerde anıldı

21 Kasım günü Esenyurt Depo Duracağı'nda saat 16.00'da bir araya gelen kitle "**Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez! BDSP**" yazılı pankart açarak Karadağ'ın katledildiği alana doğru yürüyüşe geçti.

Yol boyunca "**Alaattin yoldaş ölümsüzdür**", "Katil devlet hesap verecek", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganları atıldı. Eylemde kitleyi takip eden bir grup sivil polis, kitle tarafından uzaklaştırıldı. Karadağ'ın katledildiği yerde yapılan saygı duruşunun ardından basın metni okundu.

Metinde Karadağ'ın infaz edildiğinin görgü tanıkları tarafından tescillendiği belirtildi. Eyleme **Partizan**'in da aralarında bulunduğu birçok devrimci kurum katıldı.

Aleattin Karadağ ölümsüzlüğe uğurlandı

Karadağ Gazi Mahallesi'nde yapılan

yürüyüşle uğurlandı. Saat 14.00'te Eski Karakol'da biraraya gelen kitle Cemevi'ne yürüdü. Burada yapılan saygı duruşunun ardından TKİP MK'nın bildirisi okundu. Anma TUYAB tarafından yapılan konuşmanın ardından **PDD**, Partizan, **ESP Girişimi**, Alinteri'nin mesajları ile son buldu. Ardından Karadağ'ın cenazesi Hatay'a gönderildi.

Cenaze Hatay'ın Antakya İlçesi'ne bağlı Karaali Beldesi'nde sloganlar eşliğinde defnedildi. Yoğun "güvenlik" önlemlerinin alındığı cenaze törenine çok sayıda belde sakini ve Karadağ'ın annesi, babası, kardeşleri ile yakın akrabaları katıldı. Belde Mezarlığına götürülen Karadağ'ın cenazesi, törenle defnedildi. Mezarlıkta BDSP adına konuşan Çiğdem Lif, Alaattin Karadağ'ın polis tarafından infaz edildiğini belirtti.

* Alaattin Karadağ'ın ölümü İzmir'de yapılan bir basın toplantısı ve basın açıklaması ile lanetlendi. 24 Kasım 2009 günü BDSP, İHD İzmir Şubesi'nde konu ile ilgili bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Aynı günün akşamı ise aralarında Partizan'ın da bulunduğu devrimci ve demokrat kurumlar Konak Sümerbank önünde ortak bir basın açıklaması yaptı.

Kadın hapisanesinde görüş işkencesi

Bütün F Tipi hapisanelerde olduğu gibi **Bakırköy Kadın Hapishanesi**'nde de özellikle görüş günleri tam bir keyfi uygulamalar zincirine sahne oluyor. İçeri alınan eşyaların aramasının saatler sürmesi, özellikle açık görüş günlerinde kadın görüşçülere tacize varan arama işkencesi, görüşlerini en fazla yarım saat sürmesi gibi uygulamalar aileleri canlarının bezdirecek duruma geliyor. Her hafta bu uygulamalarla ilgili yetkili bir kişiyle görüşmek isteyen aileler, kendilerine bir muhatap da bulamıyorlar.

Konuyla ilgili Tutuklu Yakınları Birliği (TUYAB) hapishane önünde bir açıklama yaparak bu durumu protesto etti ve şartların düzeltilmesini istedi. "**Tecrite son**", "Keyfi uygulamalar son bulsun", "**Sağlık hakkı engellenmez**" dözle-

rinin taşındığı eylemde "Onursuz aramaya son", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganları atıldı. TUYAB adına açıklamayı okuyan **Semih Köz**, Bakırköy Hapishanesi'nde yaşanan sorunların yanı sıra tüm hapisanelerde tecritin kaldırılması ve hasta tutsakların tedavisine yönelik taleplerini dile getirdi.

TUYAB'ın yetkili birisiyle görüşme talepleri ise reddedildi.

(İstanbul)

"Dört duvar" arasında cinsel saldırı...

Devlet faşizminin temel özelliklerinden bir de cinsiyetçi olması ve kadına yönelik her türlü cinsiyetçi saldırıda aktif rol oynamasıdır. Devletin, kadına yönelik şiddette görev üstlendiği alanlardan biri de hapisanelerdir. Özellikle de "**kadın olması yetmezmiş gibi bir de hak arama mücadelesinde yer alıyorsa**", hapisanelerde mücadele edenlere karşı yapılan saldırıların yanı sıra cinsiyetçi saldırılara maruz kalırlar!

17-18 Ekim 2008 tarihinde, **Gezbe M** Tipi Hapishanesi'nde yaşananlar bu durumun yansımasıdır. Bu iki gün boyunca aynı hapishanenin adli koğuşunda bulunan erkek tutuklular, PKK'li kadın tutsakların bulunduğu koğuşlara bıçak ve sopalarla saldırarak tacizde bulunmuş, hakaret etmiş ve 9 kadın tutsağı yaralamışlardır. Kadın tutsaklara dönük bu saldırı boyunca hapishane idaresi, saldırıyı engellemek yerine, "milliyetçi duyguları kabarmış, elimizden bir şey gelmez" diyerek ikiyüzlü davranmıştı.

PKK'li kadın tutsakların, bu taciz ve yaralanmalar üzerine açtıkları davanın ilk duruşması 11 Kasım'da görüldü. Sanıkların hiçbirinin bulunmadığı davada, saldırıya uğrayan 2 tutsak da çeşitli gerekçelerle mahkemeye getirilmedi. PKK'li tutsaklar, saldırının hapishane idaresi ile birlikte düzenlendiğini belirttiler. Dava. 24 Mart 2010 tarihine ertelendi.

"Bir zincirimiz eksik!"

Denizli Bozkurt Açık Kadın Hapishanesi'nde bulunan kadın tutsaklar maruz kaldıkları insanlık dışı uygulamaları "bir zincirimiz eksik" sözleri ile açıklıyorlar.

Bozkurt Hapishanesi'nde bulunan adli kadın tutsakların anlatımları ve isyanları Türkiye'de bulunan hapisanelerdeki gerçekliği bir kez daha gözler önüne serdi. İnsan hakları savunucularının kadın tutsaklar ile yaptıkları görüşmeler, hapishane idaresinin işkenceden hiçbir farkı olmayan uygulamalarını su yüzüne çıkarttı.

89 kişilik kapasitesi olan ancak 210 kadın tutsağın tutulduğu Bozkurt Hapishanesi'ndeki kadın tutsaklar çalıştırılma ve tutukluluk koşullarının her geçen gün ağırlaştırıldığını, baskı ve kölece çalıştırılmaya itiraz edenlerin ise kapalı hapishaneye sürgün tehdidi aldıklarını, bazı tutsakların ise dövülerek şikayetlerinin geri alındığını öne sürmüş ve yaşananlar karşısında insan hakları savunucularının hapishanede inceleme yapmaya çağırılmıştı. Yapılan bu çağrı üzerine hapishaneyi incelemeye giden insan hakları savunucularının hazırladığı rap-

por kadın tutsakların yaşam koşullarının zorluğunu ve hapishane idaresinin işkenceye varan uygulamalarını gözler önüne serer nitelikte. Hapishanedeki kadın tutsaklar, buldukları ilin hava şartlarının soğuk olduğunu ancak buna rağmen her gün sabah 7'den itibaren dışarıda çalışmak zorunda bırakıldıklarını, çalışmaması gereken (sağlık raporu olan) tutsakların ayakta ve soğukta çalıştırıldığını, dikiş dikilen hapishanede çok ağır olan kolileri turlara kendilerinin taşıdığını, iş çamaşırlarının haftada 1 gün yıkanmasına izin verildiğini, haftada bir kez su verildiğini ve yıkanmak için 10 dakika sürelerinin olduğunu, Adalet Bakanlığı'na şikayet ettiklerinde "kurum müdürlüğü inisiyatifli geçerlidir" şeklinde olumsuz yanıt verildiğini, çıplak el ile kendilerini lağım temizlettiklerini dile getiriyorlar. Sorunlarını insan hakları savunucularına anlatan kadınlar, hapishanedeki bazı arkadaşlarının psikolojilerinin bozulduğuna, ağır yıpranmalar yaşadıklarına, kimilerinde intihar etme gibi bir meyil oluştuğuna dikkat çekiyorlar. (İzmir)

Hasta tutsakların katledilmesine seyirci kalma!

Devlet, hata tutsaklara düşman!

Hasta tutsakların serbest bırakılması için, her Cuma olduğu gibi 13 Kasım günü de bir yürüyüş düzenlendi. "**Güler Zere'yi serbest bıraktık, daha ne istiyorsunuz?**" diyen kolluk kuvvetleri eylemi engellemek istedi. Ancak kitlenin yürüyüşte direnmesi sonucu eylem devam etti. Sloganlarla Taksim Tramvay Duracağı'ndan Galatasaray Lisesi önüne gelen kitle adına açıklamayı ÇHD avukatlarından **Ebru Timtik** okudu.

20 Kasım günü, Adli Tıp Kurumu'nu teşhir eden dövizlerin açıldığı 19. hafta eyleminde ise açıklamayı ÇHD üyesi **Ayşe Gonca Yumak** okudu. Yumak, hasta tutsakların hapishanedeki varlığını unuttuklarını ve daha nice tutsağın ağır koşullar altında yaşam mücadelesi verdiğini belirterek hasta tutsakları ve hastalıklarını okudu. Açıklamanın ardından bir açıklama yapan Av. Taylan Tanay eylemin 18. haftasında eylemlere büyük bir cüretle katıldıklarını ve 19. haftada yapılacak eylem **Güler Zere'nin** de katılacağını belirtti.

İHD: "Hasta tutsaklar serbest bırakılmalıdır"

İHD İzmir Şubesi, 13 Kasım günü Konak Sümerbank önünde yaptığı basın açıklamasıyla bir kez daha "**hasta tutsaklara özgürlük**" dedi.

Açıklamayı yapan Şube Başkanı **Nezhat Bayraktar**, Türkiye'nin çeşitli hapisanelerinde bulunan 39 ağır hasta tutsağın durumuna dikkat çekerek, tutsakların serbest bırakılmaması sonucu hastalıklarının giderek ağırlaştığını belirtti. Tutukluların yaşam hakkının güvence altında olmadığını söyleyen Bayraktar, devletin bu yönlü sorumluluğunu yerine getirmediğinin altını çizdi. (İzmir)

PŞTA Güler Zere'yi ziyaret ettik

Güler Zere devrimci, demokratik ve ilerici kamuoyunun ısrarlı eylemleri ve sahiplenmesiyle ölümünün sınırında serbest bırakıldı. Zere gibi onlarca devrimci tutsak devletin intikamcı ve katliamcı politikalarının "tutsağı" olarak tecrit hücrelerinde tutuluyor. Güler Zere'nin özgürlüğüne kavuşması yüreğimizi serinletse de geride faşizmin tecrit hücrelerinden çekilip alınmayı bekleyen, direncini ve umudunu yitirmemiş onlarca devrimci tutsak bulunmaktadır.

Bizler **Partizan Şehit Ve Tutsak Aileleri** olarak Güler Zere'yi tedavi gördüğü hastanede ziyaret ederek, gösterdiği direnç ve umutla hasta tutsakların sesi olmayı başardığı için kutlayarak bir an önce sağlığına kavuşmasını temenni ettik.

Zere tecrit hücrelerinde katledilmek istenen hasta tutsaklara umut ve direnç aşılmasıdır. Ölü-

Keyfiyette sınır tanımayanlar, işlerini yapıyor...

Devrimci basının halk kitleleri ile buluşması çeşitli saldırılar ile engellenmek istenirken devrimci basın çalışanlarına yönelik keyfi baskı, tehdit, gözaltı ve tutuklamalar gerçekleştirilmektedir. 13 Kasım günü ise gazetemizin yazı işleri müdürü keyfi bir şekilde gözaltına alındı. Diyarbakır Savcılığı tarafından açılan bir davanın sonuçlanmış ve davadan beraat etmiş olmasına rağmen aynı davadan gözaltılarının devam etmesi yaşanan keyfiyetin boyutunu göstermiştir. Öyle ki Yazı İşleri Müdürümüz **Çilem Önsel** daha önce 3 defa daha aynı davadan gözaltına alınmıştır.

Devrimci dostumuzu güneşe uğurladık

Devrimciler sahip oldukları tüm yeteneklerini ve enerjilerini halkının kurtuluş davasına adanmış insanlardır.

Onlar yaşanan sömürünün ve zulmün sona ermesi uğruna mücadele ederler. Sevinçleri, acıları, özlemleri tüm insanlığın ve emekçilerin sevinçleri ve acılarına sıkı sıkıya bağlıdır. Bütünün bir parçası olarak onun çıkarlarını kendi çıkarlarının üstünde tutarlar. Bu elbette yazıldığı veya söylendiği kadar kolay bir tavır değildir. Bunun için her şeyden önce feda ruhu gereklidir. Çünkü tüm bunları yaşama geçirmek, bizim gibi ülkelerde hiç de "hoş" karşılanan tutumlar değildir. İnanıldığı görüşlere, düşüncelere karşı samimiyet, özveri ve emek devrimci yaşamın ayrılmaz birer parçasıdır aynı zamanda. Böyle bir iddia, beraberinde büyük ve ağır sorumlulukları getirir. Görevler ancak sabır ve olgunlukla mücadelenin ilmek ile örülmesi ile yerine getirilebilir.

9 Kasım günü kaldırıldığı Çapa Tıp Fakültesi'nde son nefesini veren **Halk Cephesi** temsilcisi devrimci dostumuz **Eyüp Baş** tam da böylesi bir bakış açısını kendine rehber edinmişti.

1994 yılında Ankara Dikmen'de tanıştığı devrimcilerde yaşama dair kafasını meşgul eden tüm soruların yanıtlarını bulacaktı. Artık devrimcilere sempati duyan değil örgütlü faaliyet yürüten bir insandı. 1996 yılında gerçekleştirilen Ölüm Orucu eyleminde yer aldı. Bu direnişte başışıklık sistemi büyük hasar gördü. Ardından 19 Aralık katliam saldırısını Çankırı Hapishanesi'nde yaşadı. 2004 yılında Sincan F tipinden tahliye oldu.

Eyüp Baş son yolculuğuna sloganlarla uğurlandı!

10 Kasım günü Küçük Armutlu Cemevi'ne getirilen Baş'ın cenazesi burada devrimci dostlarının ve yoldaşlarının sloganları eşliğinde karşılandı. "**Eyüp Baş yoldaş ölümsüzdür**", "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**" sloganlarını atan kitle Eyüp Baş şahsında tüm devrim şehitleri adına saygı duruşu gerçekleştirdi. Saygı duruşunun ardından Halk Cephesi'nin metni okundu. Açıklamanın ardından "**Eyüp Baş yoldaş ölümsüzdür-Halk Cephesi**" yazılı pankart açılarak Küçükarmutlu sokaklarında bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Küçük Armutlu sokaklarında yapılan yürüyüşün akabinde cenaze, konvoylarla Gazi Mahallesi'ne getirildi. Eski Karakol önünde başlayan yürüyüş yaklaşık bin kişi katıldı. Gazi Mezarlığı'na kadar devam eden yürüyüşte bölge halkı sokaklara çağırıldı. Birçok kahvehane ve market ise kepenk kapattı. Eyüp Baş'ın Gazi Mezarlığı'nda toprağa verilmesinin ardından burada saygı duruşu gerçekleşti. Cenazede Partizan'ın mesajı okunurken Mücadele Birliği temsilcisi de kısa bir konuşma yaptı. Cenaze töreni Grup Yorum'un "**Bize Ölüm Yok**" marşı ile sona erdi. (İstanbul)

mün eşliğine gelmelerini beklemeden hasta tutsaklar için mücadeleyi yükselterek umudu ve direnci büyütelim. (PŞTA)

Erzurum hapishanesinde neler oluyor?

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi öğrencisi iken katıldığı demokratik eylemler gerekçe gösterilerek tutuklanan Yeni Demokrat Gençlik aktivisti Orhan Yıldırım, 24 Kasım günü İHD İstanbul Şubesinde bir basın açıklaması yaparak Erzurum Hapishanesinde yaşananları kamuoyu ile paylaştı.

TKP/ML TİKKO üyesi olduğu iddiasıyla tutuklanan Yıldırım, Erzurum'da 10 saatlik sohbet hakkının 2 saat olarak uygulandığını, devrimci-sosyalist basının içeri alınmadığını, taahhütle mektupların bile verilmemesini, tutsakların aileleri ile telefonda Kırtçe konuşmadığını, keyfi nedenlerle disiplin cezalarının verildiğini ve Arama Timi adıyla kurulan bir ekibin tutsaklara sürekli şiddet uyguladığını belirtti. Devrimci-yurtsever tutsakların tüm bunlara karşı direndiğini ve bir açık grevi örgütlediğini de sözlerine ekleyen Yıldırım, bu eylemin meclis gündemine de taşındığını ancak verilen sözlerin tutulmadığını ifade etti. (İstanbul)

Kayıplar bulunsun! 242. Hafta

Cumartesi Annelerinin eylemlerinin 242. haftasında Güçlükonak'ta 13 yıl önce öldürülen 11 kişinin faillerinin yargılanmasını istedi. Kayıp yakınlarına destek vermek için eyleme katılan ve Güçlükonak katliamının aydınlatılması için uzun yıllar çalışan Gazeteci **Celal Başlangıç**, katliamın devletin bölgedeki eli kanlı yapılanmasının en tipik örneği olduğunu belirtti. Basın açıklamasını ise İHD Gözaltında Kayıplar Komisyonu Sözcüsü **Ulker Eraslan** yaptı.

243. Hafta

243. Haftada 12 yıl önce gözaltına alınarak kaybedilen HA-DEP üyesi **Mehmet Özdemir**'in yaşamı anlatıldı. 26 Aralık 1997'de Diyarbakır Hayvan Pazarı'nda bulunan bir kahvehane de gözaltına alınan Özdemir, 9 gün gözaltında kalmış ve ardından kendisinden bir daha haber alınmamıştı. Bu süre zarfında savcılığa başvuran ailesi gözaltında olduğuna dair bir belge almıştı. Ama bir süre sonra bu belge de inkâr edilmiştir.

Eylemde açıklamayı İHD üyesi **Sebla Arcan** okudu Arcan, Özdemir'in akıbetinin bilindiğini ve AIHM tarafından mahkum edildiğini belirtti.

Ömrümü gerillalaştıracak yolculuk:::

Ben yıllar boyu hep vahşetin, sömürünün, katliamların, ölümlerin hiç ama hiç eksik olmadığı ve bunun karşısında da hep direnişlerin, mücadelelerin de yoğun yaşadığı etrafı dağlarla çevrili bir bölgede tanıdım mücadeleyi.

Okulda eğitimden yoksun bir öğrenci, fabrikada emeği sömürülen bir işçi, köyde emeği sömürülen köylü ırgat... İşte bu bana öğretiyordu, ezen-ezilen, patron-işçi, ağa-köylü kavramlarını... İşte orada başlıyordu mücadelem. "Yıllar boyu boynumuza takılan bu halka, sırtımıza verilen bu yük, acaba kader miydi?" diye sorguluyordum. Sonraları öğreniyorduk, bu bizim kaderimiz değil diye. Ve bu yaşamına savaşın başlamasıydı. Bu serüven, mücadele, direniş, baş kaldırış beni alıp dağlara, proletaryanın öncülüğünde gerilla saf-

larına götürüyordu. Ve bana artık verilen tarihi beklemek kalıyordu.

Tarih o günü gösterdiğinde, içimdeki heyecan daha da artıyor, çoğalıyordu. Artık mücadeleye kırsal alanda devam edecektim. Kırsalda mücadele etmek elbette bazı zorlukları da içerisinde barındırıyordu. Bu zorluklara, doğaya alışmak, oradaki yaşam şartlarına alışmak, yoldaşlarla iyi ilişkiler kurmak, kitle çalışmalarımız, yapacağımız eylemler aklımdan hiç çıkmıyordu. Saatime bakıyorum, saatin geldiğini görüyorum. Arabanın yanına gidip binip yola çıkıyorum.

Araba ilerledikçe yol kenarında yakılan, yıkılan köyler gözümü çarpıyor. Yol boyunca sürekli düşünüyorum, insanlar bu zulmü hak edecek ne suç işlediler ki. Yoksulluk ve açlığın üstüne kapısını çalan gerillayla sofrasını paylaşmak ve Kürt olmak... Yol boyu yoksul ama onurlu direngen savaşçıları düşünüyorum ve bir-

rağı için verdiği mücadelesi, bu uğurda darağacına uzanan mücadelesi canlanıyor gözümde. Gerilla olmanın ilk anlarını adımlarken güç alıyorum onlardan. Ve onların onurlu davasının sürdürücüsü olmanın gururunu da duyuyorum.

Randevu yerine geldiğimde, kurye yoldaş karşıyor beni. İçimdeki heyecan iki katına çıkıyor ve yoldaş bundan sonra yürüyeceğimizi söylüyor. Çantaları düzletip yola çıkıyoruz. Belli bir süre ormanda gittikten sonra açık alana çıkıyoruz. Burada göze ilk çarpan karanlığa inat kocaman ışığıyla gökyüzünde duran dolunay ve uzaklarda görülen köylerin ışıkları. Bir an içimden şu düşünceler geçiyor; işim acele olmasa bu güzelliği doya doya seyretmeyi. Bir an kurye bana dönerek "yoldaş şu ay ışığında parlayan sıra dağları, derin vadileri ve köyleri görüyor musun? Artık buralarda mücadele yürüteceksin" deyip sözünü bitirdi ki yarısı orman, yarısı kayalık yerden birileri "Kamo?" diye seslendi. Ve önce duraklayıp sesi netleştirdikten sonra kurye yoldaş "Mayme, Mayme" diye cevap verdi. Bir anda kayalıkların arasından iki gerillanın bize doğru geldiğini gördüm. Gerillalar yanıma vardı ve "hoş geldin yoldaş" diyerek bir güzel kucakladılar. Kısa bir değerlendirme ve hazırlıktan sonra tekrar yola koyuluyoruz. Yaklaşık iki saat gittikten sonra aralarında siyasi komiser ve komutanın da oldu-

ğu konaklama yerine varıyoruz. Ne kadar yukarı çıktık tam kestirmek için ara ara aşağıya bakıyorum. Ay ışığı yakınlaştıkça köylerin, karakolların ışıkları uzaklaşıyor. Yükseklere çıktıkça gerillalaştığımı hissediyorum. Kayalık ve epeyce sarp olan yol hiç mi hiç zorlamıyor beni. Burada bizi bir gerilla birliği karşıyor. Hep bir ağızdan "hoş geldin yoldaş" diyerek bana sarılıyor ve hasret gideriyoruz. Biraz zaman geçtikten sonra komutan yoldaş "yoldaş, siz yorulmuşsunuzdur, yatıp dinlenin yarın konuşuruz" diyor. Yol boyunca yorulduğumu hissetmemiştim ama uzanır uzanmaz hemen uykuya daldım.

"Rojbaş yoldaş" sesile uyanırım ve etrafıma baktığımda her yer kayalık ve ormanlıktı. Adeta kartal yuvasını andırıyordu. Gerillalar yattıkları yerleri topluyorlardı. Ben de yattığım yeri topladıktan sonra komutan yoldaş bana bu saatin keşif saati olduğunu, herhangi riskli bir durum olup olmadığını netleştirmem gerektiğini söylüyor. Bir süre sonra keşifteki yoldaş geliyor ve komutana etrafta bir şey olmadığını belirttikten sonra nöbetçi bırakılarak, ateş yakılıp çay suyu koyuluyor. Gerillalar ateşin başında adeta çember şeklinde duruyorlardı. Kahvaltı yapıldıktan sonra komutan yoldaş beni yanına çağırarak "yoldaş sen artık partinin ve ordunun militanısın" di-

yerek günlük yaşamda uyulması gereken kuralları anlattıktan sonra bir başka komutan yoldaş çağırarak "yoldaşa askeri eğitim verin, askeri eğitimden sonra da, silah ve teçhizat verin" deyip görevlendirme yaptı. Gerekli eğitimi aldıktan sonra şarjörlerimin, bombamın, sağlık malzemelerimin olduğu kütüklüğümü ve tabi kleşim veriliyor. Artık gerillayım. Böylece uzun süredir hayalini kurduğum ve içimde bir ütopya olan gerilla yaşamı ve mücadelesi içinde ben de yer alıyordum. İnsanlığı kurtuluşa götürecekti yegane strateji Halk Savaşı, omurgası olan gerilla savaşında bana da bir yer açmıştı. Şimdi yiğit Dersim emekçileriyle kucaklaşmak, bütünleşmek, kurtuluşa onlarla yürümek zamanıydı. Ve bu zaman asla kaçırılmamalıydı. Ömrümü anlamlı kılan gerillaya adım atma yolculuğu bitmiş ama gerillalaşma yolculuğu yeni başlamıştı.

(Dersim'den bir Partizan)

*Artık gerillayım.
Böylece uzun süredir
hayalini kurduğum ve
içimde bir ütopya olan
gerilla yaşamı ve
mücadelesi içinde
ben de yer alıyordum.
İnsanlığı kurtuluşa
götürecek yegane
strateji Halk Savaşı,
omurgası olan gerilla
savaşında bana da bir
yer açmıştı.*

den '38 katliamı aklıma geliyor. Seyit Rıza'nın kendi top-

Politika-gündem

Obama'nın Çin ziyareti ve ABD'nin geriye attığı adım

ABD'nin Çin ile başta ekonomik kriz olmak üzere İran ve K. Kore ile ilişkiler, Çin para biriminin değeri ve küresel ısınma gibi önemli küresel sorunlarda görüş birliğine varmaya ihtiyacı vardır. Obama ziyaretinde Çin'i hem bir rakip hem de bir ortak olarak gördüğünü ve dünya için sorumlu bir davranış sergileyeceklerini vurgulamaktadır.

ABD Başkanı Obama göreve gelişinin ardından gerçekleştirdiği Uzakdoğu Ziyaretinde Japonya ve Singapur'dan sonra 15 Kasım'da Çin'i de ziyaret etti. Obama'nın Çin'e yönelik bu ilk ziyaretinde sergileyeceği tavır medyada ilgiyle bekleniyordu. Acaba Obama ekonomik krizin derinleştiği bu dönemde Çin'i kendisinden önceki başkanlar gibi sert bir şekilde eleştirip Amerikan değerlerinin propagandasını mı yapacaktı yoksa emperyalist-kapitalist sistem içinde ciddi bir güç olarak yükselen Çin'e karşı daha uzlaşmacı ve dikkatli bir dil mi kullanacaktı? Değişim ve umut sloganlarıyla yönetime gelen ve insan hakları savunucusu, savaş karşıtı ve demokrasi yanlısı olarak kendisini gösteren Obama ikinci şıkki seçerek bu sıfatlarla bir ilgisinin olmadığını bir kez daha göstermiş, kendisine umut bağlayanları yine şaşkırtmıştır.

Obama maskesini çabuk düşürdü

Bush yönetiminin ardından ABD'nin politikalarında değişim beklentisine girenler Obama'nın yönetimdeki ilk yılında kendisine gösterilen ilgiye karşılık verebilecek tek bir örneğe dahi rast gelmemiştir. Obama yönetimi net şekilde Bush döneminin dış politikasının sürdürücüsüdür. Irak'tan çıkış vaadini öne çıkaran Obama'nın göreve başlamasının ardından Irak'ta kendisi için güvenli bir ortam yaratmada sıkıntı yaşadığı görülmektedir. Bölge ülkelerine ve bizzat Türkiye'ye yüklenen misyonların ABD'nin beklediği verimlilikte geçmeyeceği şimdiden anlaşılmaktadır.

Bunun yanı sıra Obama'nın maskesini asıl düşüren ise savaş karşıtı nutuklarına rağmen Afganistan-Pakistan sınırında gerçekleştirdiği askeri saldırıların Irak'taki şiddeti yaya bırak-

masıdır. Afganistan'daki kukla, çürümüş rejimi ayakta tutabilmek için ayakta durmakta zorlanan faşist Pakistan devletine yoğun askeri, ekonomik destek veren ABD emperyalizmi bölgede hakimiyetini sağlamlaştırmak için Af-Pak olarak adlandırdığı sınır bölgesinde büyük katliamlara imza atmaktadır. Yine demokrasi yanlısı Obama'nın Honduras'taki darbeye uzun süre ikircikli bir tutum aldığı da görülmektedir.

Bu gerçeklik içinde Rusya yönetimi ve AB ile sıcak görüşmeler yapan ve geniş kitlelere seslenerek imaj tazelmeye çalışan Obama'nın Çin ziyareti önem taşımaktadır. ABD'nin Çin ile başta ekonomik kriz olmak üzere İran ve K. Kore ile ilişkiler, Çin para biriminin değeri ve küresel ısınma gibi önemli küresel sorunlarda görüş birliğine varmaya ihtiyacı vardır. Obama ziyaretinde Çin'i hem bir rakip hem de bir ortak olarak gördüğünü ve dünya için sorumlu bir davranış sergileyeceklerini vurgulamaktadır.

Çin-Amerikan ticari ilişkileri: Alan razı, veren razı

Küresel krizi fırsata çevirmeye çalışan Çin, 90'lı yıllarda bu yana hızlı büyüme oranları ve ucuz işgücü ile küresel üretim merkezine dönüşmüş ve dünyanın en çok dolar biriktiren ülkesi haline gelerek böylece bir kriz döneminde kendisine büyük avantaj getiren kasasındaki dolara olan ihtiyacı siyasi güce çevirme hesapları yapmaktadır. Bu doğrultuda Eylül ve Ekim aylarında gerçekleşen G-20 ve IMF-DB İstanbul Toplantılarında Çin'in dünya ekonomisinde artan rolü kabul edilmiş, IMF'nin yeniden örgütlenişinde daha fazla söz hakkı tanınmış ve G-20'nin en etkili unsuru olarak G-20 üzerinden ekonomik sisteme daha etkili mü-

dahalede bulunma imkanına kavuşmuştur. ABD daha az tüketme sözü verirken Çin ise daha fazla harcamayı kabul etmiştir. Bu doğrultuda yüksek büyüme oranlarını devam ettirmek amacıyla da Çin hükümeti ülke genelinde devasa altyapı yatırımlarında bulunmakta, ülkenin önemli şehirleri arasında 6 şar şeritli otoyollar, hızlı tren yolları inşa etmektedir. Yine küresel ısınmaya çözüm olabilece adna büyük yatırımlarda bulunarak yeşil enerji projelerine para akıtmakta, büyük şehirlerde hava kirliliğine sebep olan ulaşım sistemini yenileyerek elektrikle çalışan toplu taşıma araçlarına öncelik verme ve ulaşım sistemini 5 yıl içinde dönüştürme kararını verdi.

ABD'nin ekonomisinin daha ciddi sorunlarla yüzleşmeden faaliyetini sürdürebilmesi ve kriz dönemini atlatabilmesi için dış borca büyük ihtiyaç duymaktadır. ABD'nin en çok borç aldığı ülke ise Çin'dir. ABD ekonomisinin daha derin düşüşler sergilememesi aynı zamanda Çin için de önemlidir. Çünkü Çin en fazla ihracatı ABD'ye yapmakta ve ABD'ye borç olarak verdiği kredilerin dönüşünü güvence altına al-

mak istemektedir. ABD ayakkabı ithalatının % 60'ını, oyuncakların 2/3'ünü Çin'den almaktadır. Bununla beraber son yıllarda otomobilden bilgisayara kadar teknolojik araçlarda da ABD'nin Çin'den aldığı mal sayısı artmaktadır. ABD Çin'in en büyük ticaret ortağıdır ve ABD'nin Çin'den ithalatını sürdürebilmesi için yine Çin'den aldığı borca ihtiyaç duymaktadır. Borç konusunda bugün ABD'nin Çin'e olan borcu 800 milyar doları bulmuştur. Bununla birlikte ABD'nin 2009 yılı içinde Ocak ayından bu yana en fazla borcu aldığı ay olan Eylül'de borç açığı 36.5 milyar dolarken bunun % 60.5'i sadece Çin'den alınmıştır.

Çin ayrıca Obama'nın ve birçok Avrupa ve Asya ülkesinin yoğun taleplerine karşın düşük seviyede tuttuğu para biriminin -renminbi- değerini yükseltmek için de harekete geçeceğine dair bir sinyal vermemiştir.

Kabul edilenler, edilmeyenler

Obama'nın ziyaretinin bir diğer önemli gündemi olan İran'a yönelik baskı konusunda da ABD beklediği desteği bulamamıştır. Rusya'da Medvedev'le yaptığı görüşmeden İran aleyhinde beklediği tutumu sağlayan Obama bu konuda Çin'den beklediği yanıtı alamamış, Çin herhangi bir zorlamaya ortak olmaya niyeti olmadığını göstermiştir.

Yine, Çin Devlet Başkanı Hu, Çin'e yönelik demokrasi ve insan hakları eksenli eleştiriler konusunda da ulusal koşulların farklılıklarına saygı gösterilmesi gerektiğini vurgulayarak tavrını belirtmiştir. Daha önceki ABD Başkanları insan hakları konusunda daha sert mesaj-

lar verip liberal demokrasinin erdemlerini açıkça vurgularken Obama, yaptığı konuşmada ABD'nin hiçbir ülkeye sistemini dayatamayacağını ve saygı göstereceğini vurgulamış ve yalnızca internet üzerindeki sansüre değinmiştir. Obama'nın özellikle Tibet konusunda değinmemesi ve Tayvan'ı gündeme getirmemesi de bir geri adım olarak algılanmıştır. Öyle ki Tibet'ten sürgün yaşayan gerici Dalay Lama'nın randevu talebi Çin ziyaretine yakın olduğu ve Çin'i kızdıracığı gerekçesiyle Beyaz Saray'ca reddedilmiştir.

Obama'nın ziyaretinde izlenen protokol ve Çin'in kabul ettikleri ve etmedikleri medyanın gündeminde yer almıştır. Zaten Japon İmparatoru önünde eğilerek eleştiri toplayan ABD Başkanı'nın önceki başkanlardan farklı uygulamaları Çin'de kabul etmesi, eleştirileri üzerine çekmiştir. Örneğin Obama ile Hu'nun basın toplantısının ABD tarafı bin kişilik bir salonda canlı bir yayımla gerçekleşmesini istemiş, ancak bu istemleri reddedilmiştir. 400 kişilik bir salonda canlı yayımlı olmaksızın ve yalnızca "Komünist Gençlik Birliği" üyelerinin alındığı bir toplantı yapılmış ve Hu kendisine soru sorulmasına izin vermemiştir. 1998'de Clinton'un ziyaretinde ABD'nin bu talepleri kabul edilmiş ve Clinton bunu Çin'i eleştirmek için kullanmıştır. Çin'in bu sefer reddedişi aradan geçen 10 yılda önemli değişimlerinin olduğunu sembolize etmiştir.

Obama'nın ziyareti Çin'in artan politik gücünü göstermesinin yanı sıra içinden geçtiğimiz küresel kriz döneminde ABD emperyalizminin Çin'e olan ihtiyacını ve karşılıklı çıkarlarını da ifade etmiştir. Ancak hiçbir şer itifakı emperyalizmin içinde bulunduğu zor durumu düzlüğe çıkartamayacaktır.

Öymen doğru söylüyor; Dersim'de dün de bugün de yapılanlar katliamdır, faşizmdir!

Hükümet sözcüleri tarafından "Kürt açılımı" olarak başlatılan ve "Millî Birlik Projesi"ne kadar uzanan tartışma süreci derinleşerek devam ediyor. Kürt sorununun "çözümü"ne dönük başlatılan bu süreç, egemen sınıf kilitlerinin Kürt düşmanı yüzlerini ve oynamaya çalıştıkları oyunları açığa çıkarma pratiğine de hizmet ediyor. Bu anlamıyla CHP'li Onur Öymen'in Meclis'teki konuşması ve AKP kurmaylarının açtıkları "paketin", sahteliğini görmek isteyen tüm gözlerin görmelerini sağlayacak kadar belirginleşmesi, bazı gerçeklerin daha net olarak görülmesi açısından iyidir. **Yani her halükarda kamuoyu nezdinde sorunun genişçe tartışılması, gerçeklerin daha iyi görülmesi sürecine hizmet ediyor.** Tıpkı "solcu" CHP'nin ırkçı-şoven-millitarist niteliğinin daha bir anlaşılması gibi.

Dersim tartışması ve bazı gerçekler!

Bir yandan aylardır yürütülen demokrasi palavralarının altından çıka çıka protesto gösterilerine katılma, kolluk kuvvetlerine taş atma gerekçesiyle tutuklanan yüzlerce Kürt çocuğunun, Çocuk Mahkemeleri'nde yargılanması, görüş kabinlerinde ana dilleriyle konuşması müjdesi(!) çıkarken diğer yandan da gündem Onur Öymen şahsında CHP'ye ve bu süreçteki yaklaşımına kaymış durumda. Egemen sınıf sözcülerinin bu ikiyüzlü politikalarına elbette yabancı değiliz. Ama bu kadarına da pes doğrusu!

Dersim'in tarihi, bir direniş tarihidir. **Direniş oldu-**

ğu yerde, gerçekleri gizlemek zordur. Çünkü direniş karanlıklara ışık tutuyor; görünmeyeni görünür kılıyor; dost ve düşmanın ayrışmasını sağlıyor. Ve bugün Dersim üzerinde başlayan tartışmalar da böylesi bir pratiğin sonucudur. Egemenler tarafından her daim çarpılmaya çalışılan bir tarihin, yeniden tüm heybetiyle haykırmasıdır. Dolayısıyla sorunu tartışanlara değil, tartışılan güce bakmak gerekir. Bu gerçek gözardı edilmeden bugünkü tartışmaları değerlendirmek, ortaya daha sağlıklı sonuçların çıkmasını sağlayacaktır.

Bugün egemenler cephesinde Kürt Ulusal Sorunu eklenli yürütülen tüm tartışmalar, can bedeli yürütülen bir mücadelenin sonucudur. Yine egemen sınıf sözcülerinin, Dersim üzerinde yürütülen tartışmalardaki söylem farklılıkları da hiç kimseyi aldatmamalıdır. Onların tümü de bu katliamcı tarihin mirasçılardır. Çorum'da, Maraş'ta, Sivas'ta yapılan katliamlar, Dersim'de devir aldıkları o kanlı tarihin bir tekrarı niteliğindedir. Aslında Onur Öymen'in konuşması bir gerçeğin itirafıdır. **"Dersim'de olanları savunmak, insanlıktan nasibini almamaktır"** diyen R. T. Erdoğan, tam bir ikiyüzlülük örneği sergilemektedir. Bu topraklarda başta Kürt ulusu olmak üzere diğer azınlık milliyetlere, farklı inançlara, devrimcilere, komünistlere karşı yapılanlara bakın; tam da Öymen'in dedikleri yapıyor. Ne demişti bu zat: **"Atatürk'ün isyanlar karşısındaki yöntemi bu muydu? Onların temsilcilerinin sınırlardan elini kolunu sallayarak girmesine müsaade mi etti? Yoksa kararlılıkla mücadele mi etti? Yoksa terör örgütü mensuplarını kısıvrak yakalayıp adalete mi teslim etti? Ve cezalandırılmasını mı sağladı? Atatürk sizin yaptığınızı mı yaptı? Atatürk Şeyh Sait'le müzakere mi etti? Dersim isyanını yapanlarla müzakere mi etti? Bunlardan hiçbirini yapmadı arkadaşlar..."**

Özellikle AKP cephesinden yapılan açıklamada CHP ve Öymen'in gerici, faşist yönleri ön plana çıkmıştır. Erdoğan, Öymen'in açıklamaları ile Dersim'de yaşanan talihsizlikleri tasvip etmesini eleştirirken, ilginçtir ki, başında bulunduğu hükümetin Kültür Bakanlığı tarafından Dersim isyanını ve sürgünü anlatan, Çayan Demirel imzalı ve '38 isimli belgeselin gösterimini yasaklamıştır. Öymen'in açıklamalarından farkısız olan AKP'nin yaklaşımı resmi ideolojinin kırmızı çizgilerine olan hassasiyetini de ortaya sermektedir. Hatta, CHP'nin Dersimli "sakin gücü" Kılıçdaroğlu dahi kısa aralıklarla yaptığı çelişkili açıklamalarla, katliamı desteklediğini ortaya koymuştur. Konuşmanın yapıldığı Meclis'te hararetle alkış tutan Kılıçdaroğlu, annesinin vefatı üzerine gittiği Dersim'de Öymen'in **gerekeni yapmasını** söylemiş, fakat Ankara'ya dönüşünde hiçbir şey yaşanmamış gibi söylediklerini unutmayı tercih etmiştir.

Zaten Öymen de, istifa çağrısına anlam veremediğini, kürsüde yaptığı konuşma esnasında, en hararetle desteklenen kendisi olduğu serzenişinde bulunmuştur. Anlam ve-

remediği diğer bir husus da kendisinin Hitler'e benzetilmesi olmuştur. Öyle ya, tek yaptığı ulu önderinin izinde olunması gerektiğini hatırlatmak olmuştur. Ne var ki, bu hatırlatmaya çok da gerek yoktur: Ne "ulu önder" sonrası erken yıllarda ne de içinde bulunduğumuz tarihsel kesitte TC faşizmi kurucusunun izinden sapmış değildir. On binlerce Kürdün katledildiği son otuz yıllık süreçte, binlerce CHP ve Öymen'i tatmin etmemiş ki daha fazlasını istemektedirler. Varın gerisini siz düşünün!

Yukarıda ifade ettiğimiz gibi bu açıklamalar, yapılan katliamların itirafıdır. Bu katliamların başında M. Kemal'in olduğu gerçeğinin dile getirilmesidir. Bu açıklama, yalnız CHP'nin değil, Kemalizm'in ırkçı-şoven kimliğinin yaratmış olduğu yıkım politikalarına objektif olarak ayna tutulmasıdır. Marksist-Leninist-Maoistler, aynada yansıyan gerçeklerin altını baştan itibaren çizdiler. Ama ne yazık ki birçok ilerici ve devrimci çevreler içinde, CHP'nin ve M. Kemal'in solculuğu bir tapu olarak algılandı. Hala bugün bile Kemalizm sorunundaki kafa karışıklığı yaşamaya devam ediyor. Dersim katliamında M. Kemal'in bir sorumluluğunun olmadığı düşüncesinin yaygınlığı, bu sakat bakış açısının bir ürünüdür.

Kemalizm'in niteliği, CHP'nin niteliğidir

Yaşanan bu tartışmalar vesilesiyle yeniden Kemalizm ve CHP'nin niteliği üzerinde durmak istiyoruz. Söz konusu Kemalizm ve partisi CHP olunca, İbrahim Kaypakkaya yoldaşa başı vurmak bir zorunluluktur. Çünkü onun bu konudaki görüşleri yalnız düne değil, bugüne de ışık tutuyor. İşte ispatı:

"1940'ların faşist Hitlerci CHP'si, 1950'lerin ortasından itibaren 'demokrasi' havariliğine kalkmış, 'hak', 'adalet', 'hürriyet' diye bağırırmaya başlamıştır." (İbrahim Kaypakkaya Seçme Yazılar, Umud Yayıncılık, Sf. 221, Nisan 2004)

"Kemalizm demek; her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir. Kemalizmi övmeyen her türlü yayın faaliyeti yasaktır. İlerde, Kemalist iktidar aleyhine herhangi bir yazının çıkabileceği ihtimali dahi, yayın organlarının kapatılması için yeterli sebeptir. Sonu gelmez 'örfi idareler' memleketi kasıp kavurmaktadır ve her bir 'örfi idare' yıllarca sürmektedir; medis, CHP'nin tepesindeki bir avuç yöneticinin ve onun değişmez başkanı M. Kemal'in elinde oyuncuktur. Anayasa da ve bütün yasalar da öyledir..." (Age, Sf. 245)

"Kemalist diktatörlük, azınlık milliyetlerin, özellikle Kürt milletinin bütün haklarını gaspetti. Onları zorla Türkleştirmeye girişti. Dillerini yasakladı. Zaman zaman baş gösteren Kürt millî hareketini, bazı Kürt feodalileriyle de elele vererek insafsızca ezdi, peşinden Kürt katliamlarına girişti, kadın erkek, çocuk çoluk, genç ihtiyar binlerce insanı katletti, 'askeri yasak bölge' ilanlarıyla, 'örfi idare' zorbalıklarıyla Kürt halkı için hayat çekilmez hale getirdi. Sadece Dersim ayaklanmasından sonra kat-

ledilen Kürt köylülerin sayısı 60.000'in üstündedir." (Age, Sf. 205)

Geç de olsa, sonuçlardan hareketle de olsa bugün daha geniş kesimler tarafından, CHP'nin gerçek niteliğinin görülmesi iyidir. Tabii ki bazı değerlendirmelerin yüzeysel ve duygusal tepkilerin ürünü olduğu da açıktır. Sözcüleri; 1925 yılında başlayan Kürt katliamlarında CHP'nin sorumluluğunun ortaya konulması bir olumluluk; ama M. Kemal'in rolünün gizlenmeye çalışılması, es geçilmesi "anlaşılmaz" bir durumdur. Şeyh Sait, Dersim ve diğer tüm katliamların hesabını doğru bir tarzda sormanın yolu, faşist-Kemalist diktatörlüğe hesaplaşmaktan geçer. Baykal, Öymen gibi tüm milliyetçi ırkçılar, bu ideolojinin günümüzdeki savunucularıdır. Dolayısıyla Kemalizm'le hesaplaşmadan, Kemalizm'e dair yapılan yanlış değerlendirmelerden kurtulmadan Öymen ve onun partisiyle doğru bir tarzda mücadele edilemez. Tek partili dönemde Kürt ulusuna, diğer azınlık milliyetlere, farklı inançlardan halkımıza, devrimcilere ve komünistlere karşı izlenen politikalarla, CHP'nin bugün savundukları arasında esasta bir fark yoktur. Dolayısıyla değişen CHP değil, değişen farklı kesimlerin CHP'ye bakış açılarıdır.

Ama hemen şunu belirtmeliyiz ki, önemli bir kesimde değişmiş olan bu bakış açısı yüzeysel ve duygusaldır. Yani, CHP'nin halk düşmanlığı niteliği görülerek alınan bir tutum değildir. Dolayısıyla bu, başka koşullarda daha farklı bir duruma bürünebilir. Bu nedenle ortaya çıkan bu objektif tablodan hareketle bu dönemde CHP ve onun şahsında Kemalizm'in teşhirine önem vermek gerekir. Koşulların olduğu alanlarda, farklı kesimlerin katılımını da sağlayacak tarzda tartışmalar yürütmek önemlidir. Özellikle Alevi mezhebine mensup halkımız içinde Kemalizm ve CHP'nin teşhiri, tarihsel olarak edinilen yanlış algılanmaların giderilmesi pratiğine hizmet etmesi bakımından oldukça önemlidir.

CHP ve Onur Öymen'e tepkiler... CHP ve Onur Öymen'e tepkiler... CHP ve Onur Öymen'e tepkiler... CHP ve Onur Öymen'e tepkiler...

CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen'in 10 Kasım günü Meclis Genel Kurulu'nda yaptığı, Dersim katliamında uygulanan şiddet ve insanlık dışı vahşeti meşru gören konuşması yapılan çeşitli eylemlere protesto edildi.

İSTANBUL

* 13 Kasım Cuma günü Taksim Tünel'de bulunan **Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF)** üyesi Dersimliler Onur Öymen'i, CHP'yi ve katliamı kınadı.

Dersim katliamının aydınlatılmasını, gizli arşivlerin açılmasını, direnişin önderlerinden biri olan Seyit Rıza ve yoldaşlarının mezar yerlerinin açıklanmasını isteyen kitle oldukça öfkeliydi. Tünelden CHP İstanbul İl binasına doğru yürüyen kitle sık sık **"Dersim darda, Munzur isyanda"**, "İrkçı Öymen, ırkçı CHP", **"Faşist CHP Dersim'den defol!"** sloganlarını haykırdı. İl binası önünde kurulan barikatı aşmak isteyen Dersimliler ile polis arasında tartışma yaşandı. Eylem devam ederken kitlenin yanına gelen ve kırmızı karanfiller atmak isteyen CHP İl Başkanı Gürsel Tekin tansiyonu yükseltti. Dersimliler Gürsel Tekin'i yuhlayarak **"Onurun varsa istifa et"** sloganını attı.

Birçok sanatçı, demokratik kitle örgütü ve yazarın katıldığı eylemde basın açıklamasını okuyan TUDEF Başkanı **Özkan Tacer**, Onur Öymen'in sorunların çözümüne ilişkin yaptığı önerilerin katliamcı zihniyetin bir ürünü

olduğunu dile getirdi.

* Dersim'in aşiret liderlerinden ve 1938 Dersim katliamında direnişi ve sözleri ile

düşmanı teşhir eden Seyit Rıza, idam edilmişinin 72. yılında, binlerce kişi tarafından anıldı.

Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen binlerce kişi **"Arşivler açılın! '37-38 Dersim Katliamı'nın hesabı verilsin! Seyit Rıza'nın mezarı açıklansın!"** talebini hep birlikte haykırdı. **"Seyit Rıza'dan Dersim'e, bu direniş bizim"** yazılı pankart açan **TUDEF**, Avrupa Dersim Dernekleri Federasyonu (FDG), **Alevi Bektaşî Federasyonu** ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği İstanbul Şube üyeleri Galatasaray Meydanı'ndan Tramvay Durağı'na doğru yürüyüşe geçti. Onur Öymen'in katliamı olumlayan sözleri üzerine artan tepkiler burada

da ses buldu. İstiklal Caddesi üzerinde bulunan CHP İl Binası önünde oturma eylemi yapan kitle **"İşte burası, faşist yuvası"**, **"İrkçı Öymen, ırkçı CHP"**, "Faşist CHP, Onur Öymen istifa", **"Onur Öymen nalet şero to"** sloganlarını attı.

CHP önünde bir süre yapılan oturma eyleminin ardından, devam

Dersim'in acısı, Dersim'in acısı, Öymen'in onuru, Öymen'in onuru

eden yürüyüş Tramvay Durağı'nda sona erdi. Burada açıklamayı Mazgirt Derneği Başkanı **Av. Ali Rıza Aydın** yaptı. Aydın '37-38

olaylarının katliama ve soykırma karşı savunma bir direnişin yazıldığını ve bu direnişin bedellerinin ağır olduğunu belirtti. Onur Öymen'in açıklamalarının kafatasçı bir zihniyetin seçmeleri olduğunu vurgulayarak bu zihniyetin dersim direnişinden yarısı olduğunu belirtti.

MALATYA

14 Kasım'da Alevilerin yoğun olarak yaşadığı Paşaköşkü'nde **Partizan**, **ESP**, **Halk Cephesi**, **DHF**, **İHD** ve çeşitli demokratik kitle örgütleri tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

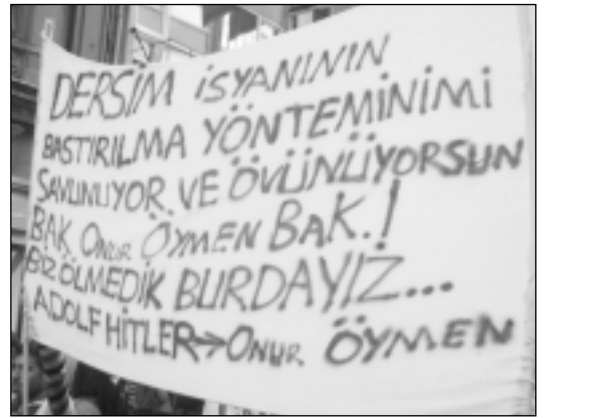
Açıklamada "yıllardır solcu ve halkçı parti diye geçinen CHP'nin ırkçı ve faşist yüzü Onur Öymen'in söylemleriyle daha da belirginleşmiştir" denildi.

Daha sonra Alevilerin, demokratların bu faşist partiden istifa etmesi çağrısında bulunuldu. Açıklama **"Halk partisi değil, halk düşmanı CHP"** sloganıyla sona erdi. Açıklamadan sonra CHP'yi teşhir eden bildiriler dağıtıldı ve Onur Öymen'i teşhir eden resimler mahalleye ve caddelere asıldı.

BURSA

15 Kasım günü CHP il binası önünde toplanan demokratik kurum ve kuruluşlar Öymen'i protesto etti. Kitle Öymen'i istifaya çağırdı.

Bursa Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı **Özkan Arslan** yaptığı açıklamada Öymen'in sözlerini onursuz, üzücü ve

ırkçı nitelendirildi. Dernek üyeleri CHP'nin altı okunu faşizm, ırkçılık, soykırım, halk düşmanlığı, Ergenekon ve kafatasçılık olarak değiştirdiler ve sloganlarla dağıldılar.

İZMİR

Öymen İzmir'de Konak Sümerbank önünde yapılan yürüyüş ve basın açıklamasıyla protesto edildi. **"İrkçı Öymen hesap verecek"** sloganı eşliğinde yapılan basın açıklamasında; "1938'de bu faşizan söylemlere seyirci kalan, alkışlayan CHP ile bugün kendi içinde yükselen faşizan sözlerle ortak olan CHP ile ne fark vardır? Geçmişten günümüze analarımızı ağlatıp o göz yaşlarından kendilerine rant sağlayanları şiddetle lanetliyor ve **aslanlar yurdu Dersime çakalların asla giremeyeceğini tekrar hatırlatmak istiyoruz.** İnsanlarımızı CHP'den istifa etmeye çağırıyoruz" denildi. Eylem Partizan da destek verdi.

YORUM-SUZ

* İzmit-Köseköy'de **Ayşe Ayvaz** adlı işçi bir kadın, başından tek kurşuna vurularak öldürüldü.

* Muğla-Dalaman'da 8 yaşındaki bir kız çocuğu babası tarafından cinsel istismara maruz kaldı.

* Muğla-Fethiye ilçesinde tek başına yaşayan 59 yaşındaki **Ayşenur Acar**, komşusu tarafından 40'tan fazla yerinden bıçaklanarak öldürüldü.

* İzmir-Konak'ın Kadifekale semtinde yaşayan **Emine B.**, eşi tarafından başına keser vurularak öldürüldü.

* Kocaeli-Başiskele'de, **Asiye Bostan**, eşi tarafından "ev geç geldiği" gerekçesiyle tüfeğe vurularak öldürüldü.

* Van-Başkale'de, kuma olarak evlendirilen ve iki çocuk annesi olan 17 yaşındaki **Şerife Acar** adlı genç kadın, intihar etti.

* Adıyaman-Yeşilyurt'ta, ailesi tarafından zorla evlendirilmek istenen **N.G.** adlı genç kadının av tüfeğiyle kendini vurarak intihar etti.

25 Kasım'dan 8 Mart'a kesintisiz kadın çalışması yürütelim

Şiddet; egemen olan ve iktidarını sürdürmek isteyen tarafın sindirmek, boyun eğdirmek amaçlı fiziksel, psikolojik, cinsel, ekonomik saldırısı olarak her gün çok farklı şekillerde karşımıza çıkmaktadır. (Ezilen kesimlerin haklarını almak ve/veya kendilerini korumak için başvurmak zorunda kaldıkları şiddet bu yazı konusu dışındadır.)

Şiddetin sistemleşmesi ve iktidarını kurma-koruma-sürdürme saikiyle gerçekleşmesi sınıflı toplumlarla birlikte oluşmuştur. Esas olarak egemen sınıflar ezilenlere karşı devlet denilen baskı mekanizmasını kurmuşlardır. Şiddetin ve baskının yarattığı korku ve teslimiyet duygusu ile ezilenlerin yaşam koşullarına yani açlıklarına, yoksulluklarına, sömürülerine isyanları engellemeye çalışılmıştır her dönem.

Eşitliğin değil egemenlik ilişkisinin olduğu her zemin, şiddetin ortaya çıkıp gelişebilmesinin koşullarını yaratır. Bunun sonucunda ezen sınıfların ve onların baskı aracı olan devletlerin elinde bir silah olarak kullanılmasına paralel; toplumun farklı katmanları içerisinde "egemen olan", "hiyerarşik olarak üstte olan" tarafından kullanılan bir araç olmuştur. Şiddet tüm sınıf

lı toplumlarda ezilenin de ezileni olan kadınlara karşı katmerli olarak uygulanmıştır. Kadınlar sınıf baskısının yanında cinsiyetleri dolayısıyla da egemen olan erkeğin şiddetine ve baskısına maruz kalmıştır.

Kadına yönelik şiddet her yerde

Kadına yönelik şiddet evde, işyerinde, sokakta, gözaltında, hapisshanede özcesi yaşamın olduğu her yerde- gün geçtikçe azalmak şöyle dursun sürekli artarak yaşanmaktadır. Çoğu zaman lanse edilmeye çalışıldığı gibi sadece geri kalmış diye nitelendiren yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde değil emperyalist-kapitalist ülkelerde de çok sık görülmektedir. Bunun birinci nedeni; sistemin şiddeti genel olarak besleyen karakteriyken; ikincisi ise kadın sorununun özgünlüğüdür. Yani kadının ekonomik gelişmişlikten bağımsız olarak ikinci sınıf, ikinci cins olarak görülmesidir. İktidarını korumak ve sürdürmek isteyen erkekle yaşamın her alanında daima karşı karşıya oluş, kadına yönelik şiddetin tüm dünya ülkelerinde görülmesine yol açmaktadır. Modern olmak kadının "kaderini" bu açıdan değiştirmiyor yani. **Bir makaleye göre AB ülkelerinde her yıl en az 2-4 milyon kadın dayatma maruz kalmaktadır.** Her yıl yaklaşık 132 bin kadının tecavüze uğradığı bilinmektedir. **Gerçekte bu rakamın 2-6 kat daha fazla olduğu sanılıyor.**

Yine AB ülkelerinde her yıl 4 kadın kocası ya da erkek arkadaşları tarafından öldürülmektedir. (Veriler DKH Bülteni, sayı 9'daki bir makalenin çevirisinden alınmıştır.)

Tüm bunlarla birlikte bakıldığında kadın sorununu çözmeye iddiasındaki devrimcilerin direkt olarak ilgi alanıdır **25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü.**

Kapitalizmde, yasalardaki eşitlik biçimseldir

En modern hukuka sahip oldukları iddia edilen Avrupa ülkelerinde kadına yönelik şiddetin vahameti ortada. Çıkarılan yasalar kadını koruyamamaktadır. Çünkü "erk"eklik olgusu yani kadın üzerinde hak görme, kadını kendi malı olarak sahiplenme, kendini ayrıcalıklı ve üstün görme, egemen olma olgusu; gelenek-göreneklerle, inanışlarla, alışkanlıklarla, sistemin işleyiş tarzıyla özcesi özel mülkiyete dayalı üretim tarzı ve ilişkileriyle sürekli bulunmaktadır. Yasalardaki eşitlik sadece biçimseldir. "Kadınlar ev işlerinin esas sorumlusu olarak gördüğü müddetçe; toplu mutfaqlara, çocuk bakımının ortaklaşmasına geçilmedikçe yani kadının toplumsal yaşama katılımı önündeki engeller maddi olarak gerçekten ortadan kaldırılmadıkça "eşitlik" demek boş laftan ibarettir. Maddi koşullar olarak eşit olmayanların biçimsel olarak hukukta eşit sayılması bir işe yaramaz. BM tarafından yayınlanan ve kadınların ekonomik konumlanışını veren istatistikler çarpıcıdır. Buna göre dünyadaki işlerin % 66'sı kadınlar tarafından görülürken toplam gelirin ancak % 10'una sahipler. Mal varlığının ise % 1'ine sahipler. (Veriler için: **Yeni Kadın, sayı: 27, sayfa:45**) Yani erkekle kadının ekonomik gücü karşılaştırılmaz bile... Tüm bunlar bize göstermektedir ki, kapitalist sistemde kadının erkekle tam hak eşitliği mümkün değildir.

Kadın sorununun çözülmesi yani kadınların sadece kanun önünde değil yaşamın her alanında tam hak eşitliğine sahip olabilmesi; özel mülkiyet ortadan kalktığı, kadını bağlayan zincirlerin parça edildiği bir sistemde mümkündür. Yani bu azami kâr dürtüsünü hep diri tutan bir sistemde değil insana önem veren bir sistemde olabilir. Aile içi (baba-abi-eş-akraba) şiddet de patronların uyguladığı şiddet de, devletlerin uyguladığı şiddet de ancak sistemin değişmesiyle, toplumsal bir değişim-dönüşümle yani demokratik devrimle ortadan kalkacaktır.

Bu demek değildir ki sorunların çözümü için şimdiden bir şey yapılmayacak.

Hayır. Göğün yarısı olan kadınlar devrim mücadelesinin neferlerinin de yarısı olmadıkça devrimi gerçekleştirmek hayal olarak kalacaktır. Kadınlara kurtuluşun sosyalizmde olduğunu gösterebilmek, kadınlar içerisinde şimdiden yapılacak etkin bir çalışmaya olacaktır.

Etkin çalışma; bilinçlendirme faaliyetlerinin yanı sıra acil sorunlara çözümler sunup devrim perspektifiyle bunlar için mücadele yürütülmesi demektir. Örneğin; şiddet gören kadınlar için yasalar ve mevcut koşullar zorlanmalıdır. Bununla birlikte egemenlerin şiddeti devamlı gündemde tutulmalı, buna karşın mücadele verilmelidir. Devrimciler reformlar için mücadele vermektense çekinmezler. Önemli olan mücadele verirken kadının sorununu çözümü- nün devrimle birlikte olacağı gerçeğinin bize rehberlik etmesidir.

25 Kasım'dan 8 Mart'a kadınlar mücadeleye!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü birbirlerini tamamlayan anlam ve içeriğe sahiptir. Şiddet sorunu kadın sorununu önemli bir yanındır. Bu anlayışla 25 Kasım çalışmaları kesintisiz 8 Mart'a kadar sürmeli, 8 Mart'taki zirve noktasından sonra da yürünmeye devam edilmelidir.

Bu ele alış kadın sorunuyla ilgilenmeyi tek bir güne sığdıran anlayışın ortadan kalkmasını sağlayacaktır. Takvim günlerine endeksli çalışmalar günü kurtarmak (ki kurtarıp-kurtaramadığımız tartışmalıdır) dışında bir işe yaramamaktadır. Kadınlar içinde etkin çalışma; kurumsallaşmış bir yapının varlığını ön koşul olarak gerekli kılar bu yılki 25 Kasım ve peşi sıra 8 Mart etkinlikleri sistemli çalışmamızın ve ihtiyaç duyduğumuz kurumsal yapının ön ayağı olabilir.

25 Kasım'dan 8 Mart'a; göğün yarısı olan kadınları devrim neferlerinin yarısı yapmak için kesintisiz etkin çalışmaya başlamanın zamanıdır...

(Gebze M Tipi Hapishanesi'nden tutsak kadın Partizan)

YORUM-SUZ

* Antalya-Yeşilbağ Mahallesi'nde babasıyla birlikte yaşayan 16 yaşındaki **C.O.**, kendisini bıçakla tehdit eden ev sahibi B.Ç. tarafından tecavüze uğradı.

* Antep'te yaşayan **Nergül Demirci**, 15 sene önce evden kaçtığı için 18 yaşındaki yeğeni Veli Demirci tarafından tabancaya vurularak öldürüldü.

* Zonguldak'ta yaşayan **Yeter Topçu**, evinin kömürlüğünde kolları, bacakları ve başı gövdesinden ayrılmış halde ölü bulundu. Cinayetin, eş Cihangir Topçu tarafından "aldatıldığı" iddiasıyla işlendiği sanılıyor.

* İzmir-Karşıyaka'da, **Nur Kurt**, boşanma davası açtığı eşi tarafından vurularak öldürüldü.

* Bakırköy-Osmaniye'de bir inşaat şirketine çalışan **S.E.** isimli kadına, aynı işyerinde çalışan Serdar A. tarafından tecavüz girişiminde bulunuldu.

* Adıyaman-Kâhta'da **Gülsüm Güllü** adlı genç bir kadın, intihar etti.

*İzmir-Karabağlar'da Ayfer Memişoğlu ve Türkan Akbaba, polis inihbar üzerine baskın yaptığı bir evde kurşunlanarak öldürülmüş halde bulundular.

Erkektir aldatır, büyütmeyin!

Sistemin yarattığı kadın sorunu özgünlüğü kadına yönelik şiddet artarak devam ediyor. Adalet Bakanlığı verilerine göre **Türkiye'de son yedi ayda 973 kadın öldürüldü.** Son yedi yılda ise, cinayete kurban giden kadın sayısı % 1.400 artmış. Bu cinayetlerin yanısıra kadın intiharlarında da önemli oranda bir artış meydana geldi.

Son olarak Ordu'da 5 Kasım 2009 tarihinde eşyle tartışırken dövülerek şiddete maruz kalan 26 yaşındaki **Çiğdem Bayram**, evinin balkonundan "düşerek" yaşamını yitirdi.

Komşuların anlatımına göre olay şöyle gerçekleşti; Gece saat 24:00 sıralarında Çiğdem Bayram ve eşi Aşkın Bayram arasında tartışma başladı. Gelen seslere daha önceden de tanık oldukları ve **aile arasına girmekten çekindikleri için** müdahale etmeyen komşular, Çiğdem Bayram'ın kocası tarafından yaklaşık 1 saat dövüldüğünü belirttiler. Ağlama seslerinin ardından saat 01:00 sıralarında Çiğdem Bayram şüpheli bir şekilde evinin balkonundan "düştü". 45 dakika bu halde kalan Çiğdem, daha sonra gelen ambulansla hastaneye kaldırılırken yolda yaşamını yitirdi.

Olayın ardından soruşturma baş-

latan polis, şüpheli olarak karakola götürdüğü Aşkın Bayram'ı "eşimi dövdüm" şeklinde ifade vermesine rağmen, aynı gece serbest bıraktı. Annesinin gözleri önünde ölümüne tanıklık eden 4 yaşındaki çocuğun koruma altına alınması lazımkken bir numaralı şüpheli Aşkın Bayram'a verildi.

Soruşturma kapsamında Ordu Cumhuriyet Savcılığı'na sürekli şiddet gördüğü, aldatıldığı ve bu nedenle cinayete kurban gittiği yönünde ifade veren Çiğdem Bayram'ın ailesine Ordu Cumhuriyet Savcısı Turgut Çakır'ın "dayak yiyorsa polise neden gitmemiş? Aldatmak suç değildir, erkekler aldatır büyütmeyin" şeklinde cevap verildi.

Sistemin adalet dağıtan en üst kurulu Yargıtay'ın verdiği "**kadının evlenmesine bekaretin şart olarak konulması**", ayrıldığı eşinden tazminat isteyen kocayı "evdeki düzeninin bozulduğu, temizlik gibi işlerden yoksun kaldığı ve yeni bir düzen kurmanın külfet getireceği" gerekçesiyle haklı bulması kararları "adalet" dağıtan kurumun kadına hangi gözle bakıldığını göstermektedir. (İzmir)

BM kapsamındaki Dünya Sağlık Örgütü'nün hazırladığı son rapor, biyolojik anlamda kadınların yaşam sürelerinin erkeklerle oranla daha yüksek olmasına karşın daha sağlıklı olduğunu ortaya koydu. Yapılan araştırmaya göre kadınlar daha uzun yaşasalar da toplumsal eşitsizliklerden ve sağlık hizmetlerindeki kadın aleyhine uygulamalardan kaynaklı daha sağlıklı yaşıyorlar. Açıklanan "**Kadın ve Sağlık: Bugünün kanıtı, yarının takvimi**" başlıklı rapora göre kadınların gelir düzeylerinin düşüklüğü, eğitimden yoksun bırakılmaları, sosyal güvençeden yararlanma oranlarının düşüklüğü ve benzeri nedenlerden dolayı kadınlar erkeklerden daha büyük oranda hastalıklardan zarar görüyor.

Dünya genelinde kadınların, özellikle de genç kadınların ölümlerinin başlıca nedenleri arasında hamilelik ve doğum sırasında yaşanan sıkıntılar yer alıyor. Ve bu durum ülkemizde, diğer birçok ülkeye nazaran daha fazla yaşanıyor. Diğer birçok sebep ile beraber bu artış genel anlamda etkileyen şey ise bölgeler arasındaki "ana sağlığı" ve buradan doğru gelecek bakım hizmetleri arasındaki büyük farklılık olarak gösteriliyor.

Sosyal sağlık hizmetlerinin bugün artık neredeyse verilmediği ülkemizde anne ve çocuk ölümlerinin yüksekliği ise sağlık açısından en büyük sorunlar arasında yer alıyor.

SSGSS kapsamında yapılan değişiklikler ile kadınların sağlık alanındaki haklarının çok büyük oranda gasp edilmesi (çalışmayan ve 25 yaşını doldurmuş kadınların sağlık sigortasından yararlanma hakkının kaldırılması, boşanan kadınlar için yapılan

linde kadın intiharları genel anlamda fazla yaşanmaktayken ülkemizde de manzara farklı görünmüyor. İntihar vakaları ile ilgili yapılan bir araştırma sadece İzmir'in Torbalı ilçesinde 2009 yılının başından bu yana kayıtlara geçen 60 intihar vakasını ve intiharlar sonucu birçok ölümü gösteriyor. Yapılan bu araştırmada intihar edenlerin büyük bir kısmını ise genç kadınlar oluşturuyor. Özellikle Kürt illerinden yoğun göç alan yerleşim yerlerinde...

Emperyalist-kapitalist sistemin yapısı, ülkemizin de gene göbekten bağlı olduğu bu sisteme göre şekillenmesi zorunluluğu ve bu güne değin özde sağlık alanında yaşanan

tüm olumsuzluklar, "çözüm" adına hazırlanan bu raporlardan hiçbir beklentimizin kalmamasını da beraberinde getirmekte. Kadının tüm toplumlarında sömürsünü dizginleyen, ucuz ve esnek iş gücü haline getiren ve gün aşırı sosyal haklarını elinden alan bu sistemden, kendi yarattığı sorunun çözümü adına bir şeyler beklemek, daha olumsuz yaşam koşullarını bir yana bırakırsak en basit ihtimale "iyi niyetimizi" kullandırmaya açmaktan öteye geçemeyecektir. (İzmir)

Daha uzun yaşıyoruz ama nasıl?

Dünya genelinde kadınların, özellikle de genç kadınların ölümlerinin başlıca nedenleri arasında hamilelik ve doğum sırasında yaşanan sıkıntılar yer alıyor.

"düzenlemeler", emeklilik yaşının yükseltilmesi vb.), "paran kadar sağlık" uygulamasının yürürlüğe girmesi ve beraberinde kadına yönelik toplumsal tüm baskılar göz önüne alındığında, kadının sosyal yoksunluk ve maddi bir yoksulluğa mahkum edildiği düşünüldüğünde yaşanan bu durum ne yazık ki çok da şaşırtıcı gelmiyor.

Gelir düzeyi düşük olarak adlandırılan ülkelerde 20-59 yaş arası kadınların ölüm nekim hizmetleri arasındaki büyük farklılık olarak gösteriliyor.

"Novamed'li kadınlar yalnız değildir!"

Antalya'da bulunan Novamed fabrikası; diyaliz seti üretiminde en bilinen firma olmasının yanı sıra, **26 Eylül 2006** tarihinde Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü oldukları için işten attığı 81 kadın işçinin 448 gün boyunca kararlı bir biçimde sürdürdükleri görkemli direniş ile de tanınmıştır. Kadın örgütlerinin hiç yalnız bırakmadığı Novamed direniş için platformlar oluşturulmuş, boykotlar örgütlenmiş ve eylemler yapılmıştır.

448 gün sonra grev, kazanımla sonuçlanmış ve kadın işçiler, 3 yıllık toplu sözleşme imzalayarak, fabrikaya dönmüştü. Ancak her patron gibi, Novamed patronu da sendika düşmanıydı ve ezeli düşmanı işçilerden -hele de "bir avuç" kadından- aldığı bu yenilgiyi hazmedemeyecekti. Novamed'li işçiler; öncelikle aynı vardiyada toplanarak sendika çalışması yürütmeleri engellendi, şefler tarafından sürekli aşağılandı. Son olarak Temmuz ayında "hatalı üretim yaptığı" gerekçesiyle sendikali **Münevver Demir** adlı işçi, işten çıkartıldı.

Novamed'li işçi kadınlar üzerindeki baskılar devam ediyor! Direniş süresince kadın örgütleri tarafından oluşturulan "**Novamed Greviyle Dayanışma Kadın Platformu**" bu durumu protesto etmek amacıyla 15 Kasım'da Taksim Tramvay Durağı'nda bir basın açıklaması düzenlendi. Açıklamada "**Novamed'li kadınların asla yalnız olmadığı**" vurgusu yapıldı. (İstanbul)

“Zor, yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesidir” (Karl Marks)

Devrimciler, komünistler şiddeti toplumun gelişimini engelleyen zincirleri ve onu karanlığa mahkûm eden kapıları parçalamak için uygularlar. Bu konuda seçici ve titizdirler. Şiddeti zorbalara, sömürücü zalimlere ve özgürlüğün düşmanlarına karşı kullanırlar.

Önce “Kürt açılımı” ardından “Demokratik açılım” ve son olarak “Milli Birlik Projesi” adı verilen süreç, hızlı bir şekilde yol almaya devam ediyor.

Kamuoyuna yansıyan bilgilerden бүтүнлүк bir plana göre hareket edildiği, her adımın bunun bir parçası olarak atıldığı anlaşılıyor. Egemenlerin birçok cephede yürüttüğü bu çalışmanın temel hedefi, toplumun en diri kesimlerini ve onların öncülerini teslim almak.

Özellikle gerillayı tasfiye etmeye odaklanan bu proje birçok ideolojik argümanın eşliğinde yürütülmüyor.

Açılım tartışmalarına başladığı ilk günden bu yana düzen partilerinin özellikle şiddet içerikli açıklamaları gündemdedir. Şiddetin sorunların çözümünde bir yöntem olarak kullanılamayacağı, her türlü meselenin demokratik yöntemlerle çözülmesi gerektiği, 21. yüzyılda artık silahlara sarılmamanın “kimseye yarar getirmeyeceği” yönlü söylemler yeniden popüler hale geldi. Her türlü şiddet mahkûm edilmeli, bu yola başvurmaktan vazgeçilmeliydi. Ülkenin kalkınmasının ve gelişmesinin önündeki en büyük engel bu yolu tutanlardı. Kaldı ki hükümet bakanları aracılığı ile her kesimi dinleyerek, sorunları not ediyor, demokrasi son sınırına kadar zorlanıyordu!

Yıllık bütçenin büyük bir kısmının silahlanmaya ve orduya ayrıldığı ülkemizde bu iddialar hiç de inandırıcı değil. Milleti temsil ettiği söylenen Meclis çatısı altında en küçük bir gündem bile milletvekillerinin kavgalarına vesile olmaktadır. **Şiddete karşı çıkanlar polisin son iki yılda**

“dur” ihtarına uymadığı iddiası ile öldürdüğü onlarca insanın hesabını vermemelidir. Her açıklaması kin, nefret ve tehdit kokan Genelkurmayın konuşmaları nasıl açıklanacaktır?

İşçilerin sendikal mücadelesine kurşun sıkan, öğrencilerin eylemlerine azgınca saldırıyan, emekçi kadınların en demokratik taleplerine panzerle yanıt verenler öyleyse hesap vermemelidir.

Egemenler şiddeti toplumu sevk ve idare etmenin, baskı altında tutmanın, yönnetmenin en etkili

araçlarından biri olarak görmektedir. Zor, şiddet, devleti ayakta tutan en temel dayanaktır. Fabrikada, tarlada, evde, üniversitede ve sokakta şiddet bir yönetim biçimi olarak meşrulaştırılmaktadır. **Barış ve demokrasi havarisi kesilen, etrafına karanfiller dağıtanlar Diyarbakır serhildanı sırasında “Çocuk da olsa kadın da olsa gereğinin yapılmasını”**

savunmuştur.

Onlara da haksızlık etmeyelim! Sayıları on bini bile bulmayan bir kesimin milyonlarca insanın sırtından geçinmesinin başka da bir yolunun olmadığı açıktır. Kendi şiddetini meşru görmek, toplum içindeki şiddeti bastırmak için daha büyük bir şiddet uygulamak ve bunu topluma yaymak tüm egemenlerin geleneksel davranış biçimidir. Bizim ülkemizde bu süreç daha saldırgan, daha vahşi ve kanlı bir seyir izlemektedir.

Devrimci ve komünistler, toplumların ve doğanın gelişim yasalarını bildikleri için sınıf düşmanlarına karşı herkesten önce saldırıya geçerler. Onların açtığı gediklerden gün ışığı içeri girer ve yığınların enerjisi açığa çıkar. Ülkemiz ve dünya tarihinde büyük toplumsal değişimler ve dönüşümlerle anılan tüm ayaklanma, isyan ve direnişlerin silahlı olması ve şiddete başvurmaları bir tesadüf değildir. Bizim gibi ülkelerde silahlı mücadele ve devrimci zor yığınların özgür geleceğini yaratmasında bir tercih değil zorunlu bir yoldur. Devrimciler, komünistler zora ve şiddete, buna gönüllü oldukları için değil, doğa ve tarihin yasaları bunu emrettiği için başvururlar.

Bir halkın ordusu yoksa hiçbir şeyi yoktur!

Bu anlamıyla sınıf düşmanına karşı verdiği savaşta toprağa düşenlerimiz halkın kurtuluşu ve özgürlüğü uğruna canını armağan edenlerimizdir.

Bu yolda hiçbir fedakârlıktan çekinmeyenler, özgürlüğün kazanılacağı yolu herkesten önce kavrayanlardır. **Partizanlar işte buna inandıkları ve aydınlık bir dünyayı gerçekten istedikleri için dağların doruklarını mesken eylediler, patikaları adımladılar, şehirlerde son nefeslerine kadar çatıştılar.** Onlar, bizim gibi ülkelerde iktidarın silahın namlusundan doğduğunu çok iyi biliyorlardı. Bu yüzden komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletine karşı bu mücadeleye sevdalanmışlardı.

6 Aralık 1980’de kurşunlarını sınıf düşmanına sıkan **Raci Yılmaz**, kurtuluş için savaşmaktan başka bir yol olmadığını biliyordu. Kitleleri devrimin ışığı ile aydınlatmak ve karanlıklardan çekip almak büyük bedeller ödemeyi gerektiriyordu.

5 Aralık 1981’de Hülüküşağı’nda kuşatmayı yararak düşmanı şaşkına çeviren **Veysel Uyar** ve **Erdoğan Tekin** silahları sevdiklerinden değil halk demokrasisi ve bağımsızlık yolunda zorunlu bir durak olduğu için gerillaya katılmıştı. Hiçbir şey olmayan halkın bu kaderini değiştirmek için bir ordusu olması gerektiğine inanıyorlardı. Emekçilere, ezilenlere örgütlü zoru olan ordusu ile saldıranlara karşı koymak ve onu alt etmek için halkın da bir ordusu olmalıydı.

Tarihini, halkı ve geleceği uğruna kanını dökerek yazan Partizanlar geleceğin nasıl inşa edileceğini de öğretiyor!

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Mazgirt Şehitleri

1986 yılının Aralık ayının 1’inde düşman güçleri ile Halk Ordusu arasında Geçitveren köyünde çıkan çatışmada **Timur Demir**, **Suna Yıldırım** ve **Besime Doğan** şehit düştü.

Besime Doğan; 1965 Dersim Hozat Pakire Köyü Gayan (Dalören) mezrasında doğan Dilan kod adlı Besime Doğan 1985 yılında gerillaya katıldı.

Suna Yıldırım; Hozat Karabakır (Bargını) köyünde 1967 yılında doğan Meral kod adlı Suna Yıldırım 1986’da gerillaya katıldı.

Timur Demir; 1966 Dersim Hozat Tavuklar köyü doğumlu olan Timur Demir, 1985 yılında gerillaya katıldı.

***

Hülüküşağı şehitleri

5 Aralık 1981’de Ovacık’a bağlı Hülüküşağı köyü yığıt bir çarpışmaya sahne olmuştu. İki Halk Ordusu gerillası, **Erdoğan Tekin** ve **Veysel Uyar** devrim andını haykırarak toprağa düştüler.

Partizanlar **5 Aralık 1981’de** Hülüküşağı köyünde bir evde konakladılar. Bu sırada ihbar sonucu bulundukları köy çembere alınıyor. Çemberi fark eden gerillalar paniğe kapılmadan silahlara sarılırlar. İlk ateşte başgavuş ve iki er düşer. Düşman güçleri bekledikleri bu saldırı karşısında çil yavrusu gibi dağılmıştır. Düşmanın paniğinden faydalanarak ilerleyen **Veysel Uyar** ve **Erdoğan Tekin** daha önceden mevzilenen yüzlerce namlunun ölüm kusan mermileriyle karşılaşırlar. Yayılım ateşi sonucu önce Veysel Uyar ardından Erdoğan Tekin toprağa düşer. Kendi kayıpları karşısında aldıkları canla yetinmeyen düşman köylülere de baskı yaparak işkenceden geçirir.

Veysel Uyar (Kokum); Ovacık’ın Birikuşağı köyünde 1958 yılında dünyaya gelen Veysel Uyar, Partizanlarla öğrencilik yıllarında tanışır. Liseden sonra profesyonel faaliyet yürütmeye başlar. Birçok alanda görev alan Veysel Uyar’a, yaşça genç olmasına rağmen yaşlı görünümünden dolayı **İhtiyar** anlamına gelen **Kokum** lakabı takılmıştır.

Erdoğan Tekin; Ovacık’ın Perdi köyünde, 1962 yılında dünyaya gelen **Erdoğan Tekin** daha genç yaşlarda Partizanlara ilgi duymuştur. Ailesi ekonomik nedenlerden dolayı İstanbul’a göç etmesine rağmen o Partizanlara katılmak için Dersim’de kalır. Bölgede faaliyet yürüten gerilla birliğine katılır. Gelişmeye açık, cesur kişiliği ile çevresinde öne çıkmıştır.

Mehmet Ali Polat; 1950 yılında dünyaya gelen Mehmet Ali Polat, 6 Aralık 1980 tarihinde Kırklareli’de polis tarafından katledildi.

***

Naki Gök; 1 Aralık 1976’da Samsun’da sivil faşistler tarafından katledildi.

RACİ YILMAZ

Sarı, Asker kod adlı **Raci Yılmaz Samsun’un Çarşamba** ilçesinde 1956 yılında dünyaya geldi. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi’nde öğrencilik döneminde tanıştığı mücadeleye. Kısa sürede gençlik faaliyetinde en ön saflarda yerini aldı.

Çalışkanlığı, fedakârlığı ve sorumluluk duygusuyla giderek zamanının tümünü devrimci mücadeleye adadı. **İstanbul Askeri Komitesi’nde** görev alan Raci Yılmaz, Sarıyer ve Beyoğlu bölgesinde sorumluydu. Devletin korkulu rüyası haline gelen Raci Yılmaz için düşman **“İkinci İbrahim”** tanımlamasında bulunuyordu. Parti içindeki tüm hiziplere karşı tutarlı, ilkel mücadele yürüttü. 2. Konferans’a delege olarak seçilmişti. Ancak **6 Aralık 1980’de** İstanbul Harbiye, Çimen Sokak’taki evde polisle girdiği çatışmada şehit düştü. Aynı çatışmada polislerden **Ali Günaydin** da vurulmuştu.

Pusula

Devrimcilik değiştirme sanatıdır!

Basınımızda, günlük devrimci çalışmalarımızda, toplantılarımızda sıkça **devrimci bir dönüşümden, devrimci kişilikten** söz ediyoruz; bu yönlü değerlendirme yazılarını inceliyoruz.

Yine hem değişimin zor olduğunu söylüyoruz hem de pratik çalışmalarımızda devrimci yaşam tarzına ve değerlerine aykırı tutumlar karşısında, kimi zaman alınmaması gereken tavırlar alabiliyoruz. Aslında böylesi durumlarda yöntemimiz **düşünmeye sevk etme** olmalıdır. Tersî yaklaşımlar daha kötü sonuçlar doğurmaktadır.

O halde bu durumun yaratılmaması için ne yapmak gerekir: Her şeyden önce değişimin

zor olduğunu söylüyorsak, ona uygun pratik bir duruş sergilememiz lazım. Bu pratik duruş yanlışlarla ve yetersizliklerle ne kadar uzlaşmazlığı içeriyorsa, bir o kadar da yapıcı, sabırlı bir eleştirel yaklaşımı içermelidir. **Bunu yapmak için, tabii ki gerçek durumu kavramak gerekir.**

Nedir o gerçeklik: Sınıflı toplumun ürünü olan ve binlerce yıldır feodal-burjuva kültürle **“kirlenilen”** bir insan şekillenmesini değiştiren menin öyle sanıldığı kadar kolay olmadığının. Yani bir-iki kitap okumakla, bazı pratik eylemlere katılmakla, hapis yatmakla ortaya o özlenen “yeni insan” tipi çıkmıyor. Elbette ki ezilen insanlık ailesinin

kurtuluşu için mücadelenin öznesi olacak “yeni insan” tipi bu devrimci pratiklerle şekillenip çelikleşecektir. **Ama atılan tüm bu adımlar, uzun bir yürüyüşün sonu değil, başlangıcıdır.** Bu demektir ki daha alınacak çok yol vardır.

Ve atılan her adım, yeni bir gelişmeyi ve hedefe daha da yakınlaşmayı içerir. **Keza sınıf mücadelesindeki değişim süreklidir; yol alındıkça değişim süreci daha da derinleşecektir.** Eskiye ait olumsuz alışkanlıklar birer birer aşılacaktır. İşte yeni bir toplum yaratma iddiası ile yola çıkan militan kişilik de, böyle ortaya çıkacaktır.

Başta dönersek, binlerce yıllık sınıflı toplumun bencil-bireyci alışkanlıklarının terki, binlerce yılı kapsayan zorlu ve çetin bir mücadeleye mümkün olabilir ancak. Bu uzun yürüyüş bağrında yenilgileri, zaferleri, umut ve umutsuzlukları taşıya-

caktır, bu kesindir. Kesin olan diğer bir şey ise; burjuva karargahlarında yürütülen tüm saldırılara ve “sol” maskeli umutsuzluk tacirlerinin yaydıkları **“yılmak mikropuna”** rağmen, **tarih bildiğini okumaya devam edecektir.**

Tarihin bu onurlu eylemini hızlandırmak için; özgürleşen, özgürleşme sürecine kilitlenen devrimci özneler büyük bir ihtiyaç olduğu açıktır. Çünkü tarihin tüm büyük alt-üst oluş eylemlerinde, büyük bir sorumluluk ve ciddiyetle yaşamlarını idealleri uğruna katik edenlerin oynadığı tarihsel rolün önemi oldukça büyüktür. Bunun için de ne yaptığını bilen, bilmek için çaba sarf eden, özgüven sahibi militanların varlığı olmazsa olmazdır. Bu militanlar ancak doğru bir politikanın yön verdiği bir çizgiyle açığa çıkarılabilir. **Doğru bir politika, buna uygun bir çalışma tarzı, iç işleyiş vb. tüm faktörler yan yana**

gelinece, ortaya her halükarda olumlu, umut verici şeylerin çıkması kaçınılmaz hale gelir.

Elbette ki her meselede olduğu gibi bu konuda da esas sorun, söylemle pratiğin uyumudur. Tam da burada karşımıza kavrayış düzeyimiz çıkıyor. Çünkü **kavramadaki derinlik, uygulamayı güçlendirir.** Sözelimi demokrasiden, özgürlükten sıkça söz etmek, halk demokrasisi veya özgürlük sevdalısı olduğu anlamına gelmez. Ama özgürlük uğruna bedel ödemekte tereddüt edilmiyorsa, parti içi yaşamda, kitlelerin düşüncelerine değer vermede, onları siyasal süreçte katmada ifade edildiği gibi davranılıyorsa, orada bir kavrayıştan, özgürlük ve demokrasi anlayışının bir yaşam tarzı haline getirilme esprisinden söz etmek mümkündür.

Özgür düşünme, özgür hareket etme bilincinden ve özgüveninden yoksun olan bireyler, öz-

gür bir toplum yaratma mücadelesinde gerçek özne olamazlar. Tabii ki özgürlük ve demokrasi bilincinin gelişimi de mutlaka **demokratik bir ortamın sağlanmasıyla** mümkün olabilir.

Demokratik bir tartışma ortamı, herkesin süreci, gelişmelere ilişkin kafa yormasını, düşüncelerini ifade etmesini sağlar. Ki demokrasi kültürü, özgüven olayı, bütünün bir parçası olma, sorumluluk alma bilinci vb. tüm anlayışlar bu süreçte yerli yerine oturur-kökleşir.

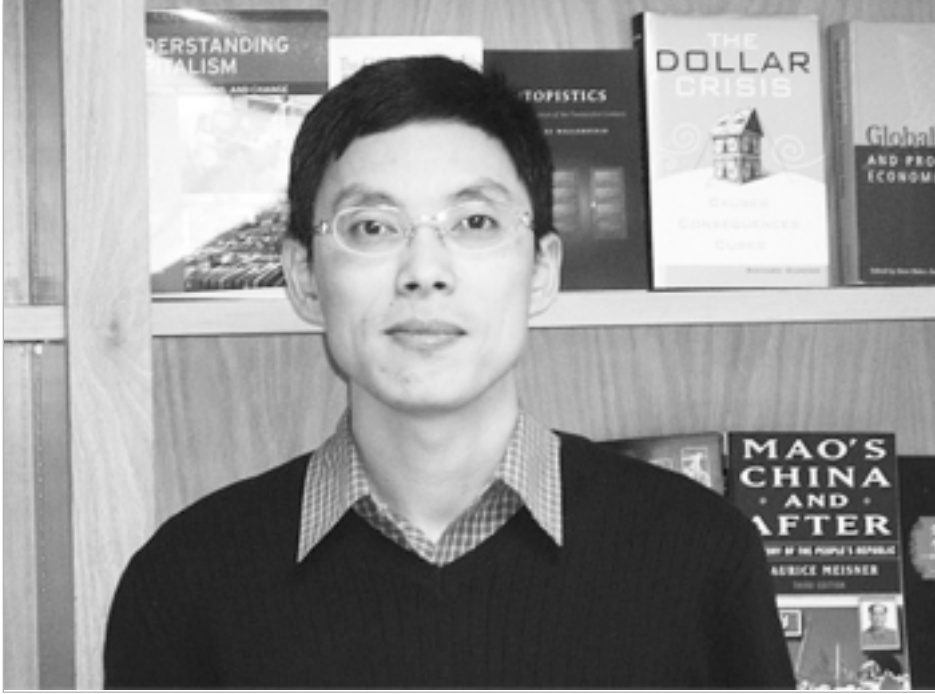
Diğer bir anlatımla kendi kaderine sahip çıkmayan, kendi geleceğini belirleme noktasında harekete geçmeyen yığınların inisiyatifinin açığa çıkması mümkün mü? Elbette ki hayır!

İşte tüm bunlar ancak demokratik bir zemin üzerinde yapılacak iradi müdahalelerle, yürütülecek tartışma ve devrimci pratiklerle sağlanabilir.

Profesör Minqi Li
ile röportaj

“Çin işçileri uzak olmayan bir gelecekte kapitalist sınıfa karşı savaşmak için ayağa kalkacaktır”

ABD’de Utah Üniversitesi’nde ekonomi profesörü olarak görev yapan Minqi Li ile Chronis Polychroniu tarafından yapılan bu röportaj Yunan gazetesi Eleftherotypia gazetesinin 13 Kasım tarihli sayısında yayımlanmıştır.

Minqi Li, Çin’de liberal bir üniversite öğrencisiyken Tiannamen Katliamı’yla sonuçlanan eylemlere katılmış ve ardından hapisanede geçen 2 yılın sonunda Maoizm’i benimsemiştir. Hapisaneden çıktıktan sonra Çin’de siyasi faaliyetlerde yaşadığı sorunlar üzerine ABD’ye yerleşmiş ve Utah Üniversitesi’nde ders vermeye başlamıştır.

Minqi Li’nin “Yükselen Çin ve Kapitalist Dünya Ekonomisinin Çöküşü” adındaki kitabı ülkemizde Epos Yayıncılık tarafından yayınlanmıştır:

- 1990 yılında Beijing Üniversitesi’nde öğrenci meclisinde, işçi demokrasi lehinde yaptığınız konuşma sebebiyle tutuklandınız ve sözde komünizmi savunan ve kendisini işçilerin öncüsü olarak gösteren devlet tarafından iki yıl hapse mahkum edildiniz. Bu, yalnızca Tiannamen Meydanı trajedisinden hemen sonra olduğu için miydi yoksa bugün de işçi demokrasi lehinde konuşmanız aynı durumla karşılaşır mısınız?

Doğu Avrupa’da olduğu gibi Çin’de de 1989 öğrenci hareketi komplikedir ve genellikle yanlış anlaşılmaktadır. Geçmişe baktığımızda, 1989’da Çin zaten kapitalizme geçişin ilk aşamasındaydı ve bürokratik kapitalist sınıf şekil almaktaydı. Diğer yanda, entelektüellerin geniş kesimi ve bazı üniversite öğrencileri, Batı kapitalizmini ideal bir toplumsal model olarak görmekteydi.

Vurgulamak istediğim, iktidardaki bürokratik kapitalist sınıf (“Komünist Parti” adı altında) ile liberal entelektüellerin kapitalizme geçiş hedefi ile ilgili olarak temelde bir fark yoktur. “Demokrasi” laflarına karşın entelektüeller ve öğrenci liderleri işçi sınıfının çıkarları ile çok az (veya hiç) ilgilenmekteydi. Siyasi olarak bilinci karışmış olan Çin işçi sınıfı, ne yazık ki, 1989’da her iki tarafın da kendi çıkarı için kullanılmıştır.

Unutmamalıyız ki, 1989, küresel neoliberalizmin zirvesinde olduğu ve kapitalist sınıfların tüm dünyada “tarihin sonunu” kutladığı bir yıldır. Berlin Duvarının çöküşü özgürlük ve demokrasinin yeni çağını başlatmak yerine neoliberal karanlık çağın veya küresel karşı-devrimin başlangıcı olarak hatırlanmaktadır.

- Hapisaneden çıkarılmanız Marks ve Mao okuyarak kullandınız. Neden Marks ve Mao da, onların yerine pazarlanlı Adam Smith ve Milton Friedman değil? Kendisini komünist bir rejim olarak sunan bir devletçe hapsedilmişken devrimci gelenekten gelen yazıları okumanı-

Sosyalizmin, halkın yaşam standartlarını yükseltemediği için yenildiğinin genel bir yanlış anlama olduğuna kanaatindeyim. Kitabımda da yer alan, halkın özellikle de düşük gelirli ülkelerde yaşam koşullarının yükseltilmesinde sosyalizmin kapitalizmden çok daha başarılı olduğudur.

zı sağlayan nedenleri anlamak istiyorum.

1989’da serbest pazar kapitalizmine inanıyordum. Öğrenci hareketinin bitişinin ardından sorgulamaya başladım ve önceki konumumu yeniden düşündüm. Henüz hapisaneden çıkıp sol sosyalist oldum ve bu değerli zamanı klasik Marksist okumalarla geçirmek için kullandım.

- Dünya kapitalist ekonomisine tam anlamıyla dahil olduğundan beri Çin devletinin siyasi doğası üzerine Batı’da çok sayıda ve çatışmalı görüşler var. Çin’deki devleti ve ekonomideki rolünü nasıl tanımlıyorsunuz?

1946’dan 1976’ya kadar Çin devrimci sosyalist bir devlettir. Çok sayıda hata ve kusurlarına karşın Maoist dönemde Çin’de genel sınıf iktidarı ilişkileri görece işçi sınıfının ve köylülerin yanındaydı. 1976’dan bu yana bürokratik kapitalist sınıf siyasi iktidarı aldı ve Çin kapitalizme geçişini yaşadı. 1990’larda bu geçiş tamamen sona erdi. Bugün, Çin ekonomisine üretim araçları üzerinde özel mülkiyet hakimdir. Çinli kapitalistler, uluslararası kapitalistleri imrendirecek şekilde muazzam bir sermaye biriktirirken, yüzlerce milyon Çinli işçi hiçbir söz hakkı olmadan en-

tedir. Sosyalizmin, halkın yaşam standartlarını yükseltemediği için yenildiğinin genel bir yanlış anlama olduğu kanaatindeyim. Kitabımda da yer alan, halkın özellikle de düşük gelirli ülkelerde yaşam koşullarının yükseltilmesinde sosyalizmin kapitalizmden çok daha başarılı olduğudur.

Temel sorun, 20. yüzyılın ortasında tarih, bir bütün kapitalist sistemin tarihsel olarak geçersiz bir noktaya gelmediği gerçeğiyle ilgilidir. Aksine yeni sosyalist devletler kapitalist dünya sistemi içinde yaşamak zorunda kaldılar ve kapitalist devletlerle rekabet içinde sermaye birikimine başladılar. Bu da yeni bürokratik-teknokratik ayrıcalıklı sınıfın kapitalist gelişim lehinde yükselişi için uygun şartları yarattı. İşçi sınıfının mevcut siyasi deneyimsizliğinin de etkisiyle mücadele bürokratik kapitalist sınıfın zaferi ile sonlandı.

- Yıllık % 8’lik büyüme oranına karşın toplumsal ve ekonomik eşitsizlik hızla yükseliyor, Çin’in toplumsal formasyonu gelişmelerle dolu ve toplumsal huzursuzluk toplumun tabanında malyalanıyor. Bu doğru mudur?

Gerçekten de, Çin toplumu içindeki iç çelişkiler son yıllarda keskinleşiyor. Kentlerde oturan, geleneksel işçi sınıfı özelleştirmeye karşı direniş örgütleniyor. Bunların birçoğunda görece yüksek düzeyde sosyalist işçi sınıfı bilinci gelişti. Bu yıl, Temmuz ayında bir kapitalistin dövülecek öldürülmesine sebep olan kitlesel işçi protestoları yaşandı. (Bugünlerde, Çin’de zenginler yoksul insanların ölümüne neden oluyor ve hiçbir cezaya tabi tutulmuyorlar. Bu da ona karşı küçük bir karşılıktır) Protesto, hükümetin çelik sanayisinde özelleştirmeyi ertelemesine neden oldu.

Diğer yandan, kırsal kökenli 100-200 milyon göçmen işçi de bulunmaktadır. Göçmen işçiler, en ağır sömürü koşullarına maruz kalmaktadır, fakat görece düşük seviyede örgütlenmeye ve sınıf bilincine sahipler. Ancak onların örgütlenmeyi ve sınıf çıkarları için mücadeleyi öğrenmek için zamana ihtiyacı olduğu düşüncesindeyim.

Küçük burjuvazi (veya şehir orta sınıfı), kapitalist sınıfın güçlü bir müttefikiydi. Fakat şimdi artan gelir ve zenginlik eşitsizliği sebebiyle küçük burjuvazi de işsizlikten, çok pahalı evlerden, sağlık ve eğitim hizmetlerine erişimdeki sıkıntılardan muzdarip. Küçük burjuvazinin bölünmesi, son yıllarda sol entelektüellerin artışına katkı sunmaktadır.

- Çin’de sosyalizmin herhangi bir kalıntısı kaldı mı?

“Kalıntı”nın aslında olduğundan küçük gösterme olduğuna düşünüyorum. Çin, belki de dünyada siyasi ve entelektüel solun en hızlı geliştiği ülkelerden biri. Çok sayıda ve artan şekilde gençler, hakim kapitalist ideolojiyi sorguluyor ve reddediyor. (Çin’de bu “reform ve açıklık” olarak biliniyor.) Birçoğu aynı zamanda Çin’in resmi (ve Batı ana akımın), Çin sosyalizmi tarihinin versiyonunu reddetmektedir. Kültür Devrimi’nin, Çin toplumunun dramatik şekilde demokratikleşmesinde ve kapitalist restorasyonu önlemede büyük bir tarihsel çaba olduğunu anlıyorlar.

Polonya’da 1980 öncesinde “dayanışma” hareketinin aksine Çin’de solcular, bugün, net şekilde serbest pazar kapitalizmi temelinde, sahte demokrasi biçimlerini reddediyorlar. Çin solu içinde Maoizm’in çeşitli versiyonlarının net bir hakimiyeti vardır. Bir bütün olarak solcu, sosyalist akımlar Çin’de gelişiyor ve sağcı, kapitalist akımlar geriliyor. (Genel kitleler ve özellikle gençler arasında farklı ideoloji akımların etkisi açısından bu geçerlidir. Siyasi ve ekonomik iktidar ile medya üzerinde kontrol açısından Çin, kuşkusuz burjuva diktatörlüğüdür.)

- Batı’da Çin’in dünya gücü olarak gelişmesi üzerine çok fazla konuşuluyor ve hatta bundan korkuluyor. Çin’in yakın gelecekte dünyanın süper gücü olarak gelişme potansiyeline sahip olduğunu görüyor musunuz?

Çin kapitalizmi, küresel kapitalizm için kilit bir sütundur. ABD’nin ticari açığını Çin’in finanse etmesi, ABD dolarını desteklemede can alıcı bir öneme sahiptir. Çinli işçilerden oluşan büyük ucuz emek gücü havuzu, dünya genelinde işçilerin pazarlık gücünün azalmasına sebep olmaktadır.

Ancak ne ABD ne de Çin küresel kapitalizmin içsel çelişkilerini çözemez. ABD emperyalizmi düşerken Çin onun yerini dolduramayacaktır ve küresel kapitalizmi etkili bir önderlikten yoksun bırakacaktır. Çin ekonomisi hızlı şekilde büyürken ve Çin’in enerji ve kaynakları talebi artarken küresel ekolojik çelişkiler de keskinleşmektedir ve küresel ekolojik yıkıma doğru koşuyoruz. Sonuç olarak Çin işçileri uzak olmayan bir gelecekte kapitalist sınıfa karşı savaşmak için ayağa kalkacaktır. Umuyorum ki gelecekte Çinli işçilerin mücadelesi küresel güç dengesini tersine çevirmeye katkı sunacaktır.

- Obama’nın Çin’i ziyaretinden ABD’nin ne elde edeceğini düşünüyorsunuz?

Klasik meseleler hakkında konuşacaklar: ABD doları ile Çin’in renminbi’si arasındaki döviz kuru, ticaret, sözde “insan hakları”. ABD ve Çin’in “iklim paketi” oluşturarak “temiz” enerji teknolojileri için işbirliği yapacakları beklenmektedir. Fakat hiçbir taraf sermaye birikiminden küresel iklimi dengelemek için harcama niyetinde değildir.

Dünya, kâr için üretim temelinde bir sistemde örgütlendiği ve sonsuz sermaye birikimi için yapıldığı sürece iklim dengesini sağlamak için hiçbir umut yoktur. İnsanların böylesi bir yanılmaya sahip olmaması gerekir.

Obama yönetimi net şekilde ufak birkaç taktik değişikliğine sahip bir başka sömürgeci, emperyalist yönetimdir. Franklin Roosevelt’in aksine Obama anlamlı toplumsal bir reformu tamamlayamayacaktır. Bu belki de kapitalizmin reform ve kendi hatasını düzeltmek için gerekli tarihsel aşamayı geçmiş olmasının ve nihai çöküşünden fazla uzak olmadığının bir belirtisidir.

Marksistlerin geçmişte kapitalizmin öleceğini öngördüklerini ve henüz ölmediğini biliyorum. Fakat bir insanın birkaç ameliyatı atlattığı için ölümsüz olduğunu düşünmek büyük bir hatadır.

ağır sömürüye maruz kalmaktadır. Mevcut devlet işletmelerinin diğer kapitalist ülkelerdeki devlet işletmelerinden bir farkı yoktur, tipik kapitalist hiyerarşi içinde sömürü üzerine organize edilmiştir.

- Çin’in Yükselişi ve Dünya Kapitalist Ekonomisinin Çöküşü adlı kitabınızda Mao ve Komünist Parti’nin kapitalizme geçiş yolunu hazırladığını savunuyorsunuz. Bunu açıklar mısınız?

İzin verirseniz sorunu düzeltmek zorundayım. Mao Zedung, hayattayken işçi sınıfını “Parti yönetimindeki kapitalist yolculara” karşı mücadele etmeleri için seferber eden Çin Devrimi’nin ve Çin halkının büyük önderidir. Ancak Kültür Devrimi’nin başarısızlığı ile kapitalist yolcular, Parti’yi ve siyasi iktidarı ele geçirdi ve Çin’de kapitalizme geçiş için siyasi şartlar hazırlandı.

Daha temel bir seviyede, bu, neden bir sosyalist devletin başarısız olup kapitalizmin geri geldiği sorusunu beraberinde getirmek-

Temel sorun, 20. yüzyılın ortasında tarih, bir bütün kapitalist sistemin tarihsel olarak geçersiz bir noktaya gelmediği gerçeğiyle ilgilidir. Aksine yeni sosyalist devletler kapitalist dünya sistemi içinde yaşamak zorunda kaldılar ve kapitalist devletlerle rekabet içinde sermaye birikimine başladılar. Bu da yeni bürokratik-teknokratik ayrıcalıklı sınıfın kapitalist gelişim lehinde yükselişi için uygun şartları yarattı. İşçi sınıfının mevcut siyasi deneyimsizliğinin de etkisiyle mücadele bürokratik kapitalist sınıfın zaferi ile sonlandı.

YDG'liler Uni Augsburg'u işgal etti

17 Kasım günü ATİK-Yeni Demokratik Gençlik üyeleri 150 kişilik bir grupla Augsburg Üniversitesi'ni işgal etti. Üniversitenin duvarlarına YDG pankartı ve flamları asan gençler, bu işgali demokratik bir eğitim için ve hak gasplarına karşı gerçekleştirdiklerini açıklarak, işgale süresiz olarak devam edeceklerini açıkladılar.

Avusturya özgünlünde başlayan üniversite işgalleri, hızlı bir şekilde, başta İsviçre ve Almanya olmak üzere, Avrupa geneline yayılıyor. Özellikle Bologna Süreciyle birlikte eğitim alanında hızlandırılan hak gaspları ve eğitimin ticarileştirilmesi konusunda mücadele eden öğrenci eylemlerine, ATİK-YDG de katılım sağlıyor ve örgütlenmelerin içerisinde yerini alıyor.

Üniversite işgallerine bir yenisi de Stuttgart'ta eklendi. Stuttgart Üniversitesi iki gün boyunca demokratik kitle örgütleri ve üniversite öğrencileri tarafından işgal edildi. Yine işgalle bağlantılı olarak Stuttgart merkezde korsan bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşte eğitimin metalaştırılması protesto edildi ve bu içerikte sloganlar atıldı. Stuttgart YDG'nin hazırladığı pankartlar özellikle Türkiyeli göçmen gençliğin oldukça dikkatini çekti. (ATİK Haber Merkezi)

Wiesbaden Türkiyeli İşçiler Birliği 30. yılında

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu ATİF'e bağlı olan Wiesbaden Türkiyeli İşçiler Birliği, 9 Kasım'da yaptığı etkinlik ile 30. yılını geride bırakmasını kutladı. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı etkinlik, Wiesbaden'in Tatter Salonu'nda gerçekleşti.

Dernek adına bir konuşma yapan Yönetim Kurulu Başkanı, 1979'dan bu yana Wiesbaden ve çevresinde, geçmişte "yabancılar" olan bugünün göçmenlerinin hakları için mücadele ettiklerini hatırlattı ve önümüzdeki dönemde de mücadelelerinde ısrarcı olacaklarını dile getirdi. Etkinlikte Grup Haykırışı, Özcan Türe, Grup Erdem, Nihat Yurtsever, Barış-Yusuf ikilisi sahne alırken Gökkuşuğu Sanat Atölyesi Halk Oyunları Ekibi Van yöresinden sergiledikleri halk dansları ile etkinliğe renk kattı. Ayrıca Avrupa Asuri-Süryani Federasyonu temsilcisi de bir konuşma yaptı. (ATİK Haber Merkezi)

Politeknik, mücadelenin içinde yaşamaya devam ediyor

Bu yıl 36. yıldönümü olan Politeknik İsyanı, 15-17 Kasım günlerinde yapılan etkinlik ve eylemlerle anıldı.

15 Kasım günü başta isyanın merkezi olan Atina Politeknik Üniversitesi olmak üzere pek çok ilde üniversitede yapılan etkinliklerle başladı. Öğrenci örgütlenmelerinin, partilerin ve örgütlerin üniversite çevresinde ve içinde standlar açtığı etkinliklerde, dönemi anlatan resim sergileri, sinevizyon gösterileri yapıldı. Üç günlük anmalar esnasında binlerce kişi, aileleri ve çocukları ile birlikte üniversite alanını ziyaret ederek, karanfiller bırakıp saygı duruşunda bulundular.

Eylemlerin zirveleştiği gün olan 17 Kasım Salı ise, üniversite içindeki etkinliklerin bitmesi ile aralarında YKP (M-L), Sınıf Yürüyüşü ve Militan Gençlik Hareketi'nin de bulunduğu, öğrenci dernekleri, üniversitedeki siyasal gençlik örgütlenmeleri, partiler ve kurumlar saat 15.00'den itibaren Klavtmonos Meydanı'nda toplanmaya başladı.

Yunanistan "Komünist" Partisi ise Omonia Meydanı'nda toplanarak eylemlere katıldı. Ancak her zamankinden farklı olarak tamamen ayrı yürümek yerine ana

yürüyüş gövdesinin hemen arkasında yer alması ise ilginç bir noktaya olarak not edildi.

17 Kasım günü, eylemlerden birkaç saat öncesinden üniversite ve miting alanın çevresini oluşturan geniş alanda tüm sokaklar polis tarafından tutulurken, çantası olanlar ve "şüpheli" görülenler üst ve çanta araması ile birlikte kimlik kontrolünden geçirildi. Kitlenin toplanmasının bitmesi ile yürüyüş de başladı. Yürüyüş boyunca, "Politeknik

Yaşıyor", "İsyanlar Müzelerle Konamaz", "Dün Özgürlük için, Bugün Haklar için Politeknik", "Özerklik Halkın Hakkıdır", "Halkların Katili ABD", "Bugün

Terör Estirenler Halka Hesap Verecek" sloganları sık sık atıldı.

Yürüyüşe halk yoğun ilgi gösterirken, polislin kışkırtıcı bir şekilde davranması

kitlenin protestosuna neden oldu. Mağazaları korumak bahanesi ile Sınıf Yürüyüşü kortejinin etrafını sarmak isteyen polis, "Polis, Yürüyüşten Dışarı" sloganı ve kitlenin kararlılığı ile geri adım atmak zorunda kaldı. Meclisi geçen kitlenin etrafını yeniden sarmaya kalkan polis ile anarşist

"Yüreğim hala ERPI'de"

Meksika'da hala cezadan muaf olan katiller çok, Yüksek Güvenlik Hapishanelerde neredeyse her gün bir kişi gardiyanlar tarafından öldürülüyor. Bu olaylarda soruşturma açılmıyor ya da dava mahkemeye bile gitmiyor.

28 ve 29 Ekim tarihinde ERPI'nin (Halkların Ayaklanma Devrimci Ordusu) kurucu üyeleri Jacobo Silva Nogales (Komandante Antonio) ve Gloria Arenas Agis (Komandante Coronela) on yıl tutukluluğundan tahliye oldu. Ardından bir basın toplantısı düzenlediler. İşkence ve Cezasız Kalmaya

Karşı Kolektif- CCTI tarafından düzenlenen basın toplantısında Jacobo Silva Nogales ve Gloria Arenas Agis insan hakları mücadelesi ve siyasi tutsakların özgürlüğü için mücadeleye devam edeceklerini deklare ettiler.

Gloria, önce CCTI'e teşekkür etti, ardından Jacobo da Silva Nogales'le birlikte Ekim 1999 hala ERPI'nin bir üyesi iken tutuklandığını anlattı. 10 yıl verilen sosyal ve yasal mücadelenin sonucunda tahliye olan Agis "be-

nim için sürpriz oldu, beklemiyordum" dedi.

Agis özellikle siyasi tutsaklar için mücadele edilmesinin önemini vurguladı ve "şu anda bizim için dışarıda mücadele edip, tutuklanmalar için birşeyler yapmak önemlidir" dedi.

"Ben on yıl, aynaya bile bakmadan hapishanede kaldım, bunlar onurumuza yapılan saldırılardır. Mesela gazete ve dergi okumak da yasak. La Palma, Matamoros'ta ailelerimiz bile görüşe gelemiyor, içeri aldıkları zaman

da getirdikleri kitaplara el konuluyor" diye Jacobo, aynı zamanda ressam. "Bizim için yaptıklarınız ve verdiğiniz mücadele için hepimize teşekkür ediyorum, çeşitli örgüt ve kurumlara, aileme, dostlarıma... Biz hiç yalnız bırakmadınız" dedi. Jacobo sözlerini şöyle sürdürdü: "Senin mesleğin ne, diye sorduklarında 'gerilla' dedim. Silahlı mücadele karşısında duyduğum saygı ve verdiğim önem nedeniyle uzun süre gerillaydım. Uzun süre, bunun için beni en teh-

likeli tutsakların yanına gönderdiler. Benim yüreğim gerillalarla, ERPI ve EZLN ile beraber" dedi.

Devamında Nogales işkenceye değindi; "Bu ülkede hala işkence uygulanıyor. Şu anda bir kişi bile işkence görüyorsa, bunun karşısında sessiz kalmamalıyız, bu bizim görevimizdir."

Basın toplantısının sonunda Nogales şöyle konuştu; "Özgürlük... Özgürlük. Çok tatlı bir sözcük. Bir çocuğun sesini duyabilmek, bir insanın eline dokunabilmek, insanlar arasında olmak güzel bir şey. Özgürlük güzeldir ve bu özgürlüğün bir parçası olarak değişim yaratmak isteği doğuyor bizde. Hakiki özgürlük budur. Bazen de özgürlüğe ulaşmak için kendi özgürlüğünü kayıp edeceksin, bizim yaşadığımız gibi... Ona rağmen bu isteği ve mücadeleyi asla bırakmayacağız!"

Çin Devrimi'nin 60. yılında Hamburg'ta seminer

8 Kasım Pazar günü Hamburg Kültür ve Dayanışma Derneği'nde Çin Devrimi'nin 60. yılı vesilesiyle Partizan tarafından bir seminer düzenlendi. Yaklaşık 1.5 saatlik sunumunda Partizan temsilcisi ilk olarak Çin Devrimi'nin tarihsel sürecini ele aldı.

Temsilci Çin Devrimi'nin Ekim Devrimi'yle açılan, emperyalizm ve proleter devrimler çağında gerçekleşen devrimlerin özgün bir halkası olduğunu söyleyerek Çin Devrimi'nin Ekim Devrimi ile benzeşen ve ayrılan yönlerini ele aldı. Temsilci, Çin Demokratik Halk Devrimi'nin özünde burjuva demokratik bir devrim olduğunu ama Ekim Devrimi öncesi burjuva demokratik devrimlerden, önderliğini proletaryanın, yani Komünist Partisi'nin ele almasıyla ayrıştığını belirtti.

Partizan temsilcisi, aynı zamanda Marksist bilime katkılarını da ele alarak, Marksizm'e, felsefeye, ekonomi politik ve sosyalist devrim alanlarındaki katkılarını anlattı.

Sunumda sonra dinleyicilere söz hakkı verildi. Söz olan konuşmacılar sunumda eksik gördükleri, katılmadıkları yönleri dile getirdi ve sorularını yöneltti.

(ATİK Haber Merkezi)

Evrensel Bakış

Hedef açlığı değil, açları ortadan kaldırmak!

Tüm dünyada yaklaşık 1.5 milyar insanı açlığa mahkum edenler, "açlığa çare bulmak" için, 16-18 Kasım'da bir zirve gerçekleştirdiler.

Birleşmiş Milletler'e (BM) bağlı Dünya Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) başkanı, bu zirveden birkaç gün önce açlıkla boğuşan insanların durumuna dikkat çekmek için bir günlük "oruç" çağrısı yaptı.

"Küresel oruç günü" 15 Kasım Cumartesi için düşünülmüştü. Ancak ilan edilen günde oruç tutanların olup olmadığına, varsa sayılarına dair, aşağı yukarı da olsa somut bir bilgi yansımada kamuoyuna.

Gerçi bunu tespit etmek/ede-

bilmek zaten oldukça "zor" bir iş. Çünkü çağrının muhatapları daha ziyade zirveye katılacak olan ülke liderleri ve/veya bu ülkelerin hükümetlerinin üst düzey yetkilileri/temsilcileri idi. Bu da "oruç" önerisinin "sıcak karşılanmama" nedeni olduğu kadar, gerçekten oruç tutulup tutulmadığını denetlemenin/öğrenebilmenin "zorluğunu" açıklamaya yetmekteydi.

60 ülkeden yetkilinin katılımı ile yapılan Dünya Gıda Güvenliği Zirvesi öncesi getirilen bu öneri beraberinde liderlerin acaba zirve boyunca hangi zengin menülerle ağır lanacakları yönlü trajikomik soruyu da getirdi. Kara mizah örnekleri eş-

liğinde yapılan yorumlar daha çok "liderlere havayr yemeden önce bir gün aç kalın" öneriliyor üzerinden geliyordu. Aslında bu pek de yalan değil.

Egemen sınıfların yaptıkları tüm zirvelerde en büyük kalem harcamalarının başında zirvelerin sürdüğü birkaç gün boyunca liderlere sunulan zengin menülere ayrıldığı biliniyor. Bu da haliyle bu zirvelerden "tok açın halinden anlamaz" sonucuna varan kararların çıkmasında etkili oluyor. BM'nin bu bir günlük oruç önerisini aynı zamanda, "açlıkla mücadelede" yeni stratejiler belirlenmesine "katkı sunması" amacıyla getirdiği söyleniyor.

Oysa emperyalist zirvelerin hemen tümünde özellikle de son yıllarda yapılanlarda "açlığı önleme" adına bir dizi karar alındığı, çok sayıda katılımcı (emperyalist) ülkenin yüksek miktarlarda yardım vaatlerinde bulunduğu biliniyor.

Ancak bu emperyalist ülkelerin birkaç günlük silahlanma harcamasının bile altında kalan bu miktarları genel olarak ödemedikleri ya da çok az bir kısmını ödedikleri de biliniyor. Bilinen başka bir şey de, ödenen bu miktarın söz konusu ülkelerin işbirliği-uşak yöneticilerinin kasasına hesaplarına aktığıdır.

Tıpkı son yıllarda Asya'yı vuran doğal felaketlerde yapılan yardımların buralardaki halkların yararına sunmak için kullanılmayıp egemen sınıfların ceplerini doldurduğu gibi.

Meselenin bir yanı buyken esas önemli yanı insanlığı açlığa, yoksulluğa mahkum ederek, yaşam hakkını elinden alanların buna "çare bulma" iddialarıdır. Bu iddia gülünç olmaktan da ötedir.

Peki o halde, "açlıkla ve yoksullukla mücadele" neden emperyalist zirvelerin başlıca gündemleri arası-

na girmiştir? Bunun yanıtı çok basittir.

Sistemin çok yönlü krizinin daha da derinleşme sinyalleri vermeye başladığı ilk aylarda patlak veren gıda krizi ile birlikte birçok ülkede açlıkla yüzyüze kalan geniş yığınların ayaklanmaları gündeme gelmişti. Bu ayaklanmalar kendiliğinden gelişmesi ve de en önemlisi sınıfsal öden ve önderlikten yoksun oluşları nedeni ile kısa sürede bastırılmış, geçici önlemlerle yaygınlaşmaları engellenmiştir. Ancak bunların tekrar etme, daha geniş alanlara yayılma, sınıfsal rotaya girerek doğrudan sistemi tehdit eden hale gelme riski ortadan kalkmış değildir.

İşte açlık isyanlarının sosyal-siyasal isyanlara dönüşme potansiyelinin oldukça yüksek olması olarak da adlandırılması gereken bu riske egemen sınıfları "açlıkla mücadele"ye mecbur etmektedir. Hele de

krizde daha büyük çöküşlerin beklediği, Nourrel Roubiri örneğinde olduğu gibi, "kriz kahinleri" tarafından "en büyük kriz daha yaşanmadı" uyarılarının yapıldığı şu günlerde açlık, sistem sahipleri ve uzantıları açısından giderek daha büyük bir tehlikeye dönüşmektedir. Zirvelerde açlığı gündemlerine alma nedenleri de, bu tehlikeyi nasıl bertaraf edecekleri noktasında ortak bir strateji gelişme ihtiyaçlarıdır.

Adına "açlıkla mücadele" denmesi ise, dünyanın açlarını aldatmak, öfkelerini erteleme hedefleridir.

Çünkü açlığı yaratanların açlığı ortadan stratejileri üretmeleri, kendi varlık nedenlerini ortadan kaldırmakla eş anlamlıdır. Bunun içindir ki, onların stratejileri her daim açlığı değil, açları ortadan kaldırmayı içerir!

Ortadoğu'nun kalbinde; acıları, ağıtları, gözyaşları ve direniş ateşi hiç sönmeyen bir coğrafyadır Filistin ve dünya halklarının yüreğinde sınırlarla çevrili bir coğrafyadan çok daha fazlasını anlatır. Sürgün, mülteci bir yaşam, tutsaklık, zulüm, açlık ve her şeye rağmen topraklarına dönme arzusudur Filistin. Bu arzu, Filistin tarihine damgasını vuran en derin özlem ve rüyadır. Filistin halkını ayakta tutan, ona yaşam umudu aşılayan, direniş ateşini körükleyen, mücadele azmini verendir. Emperyalistler tarafından işgal edildiğinden, katliamlarla boşaltıldığından ve 1948'de İsrail devletinin ilan edildiği günden bu yana "Filistin rüya" milyonlarca Filistinli için adeta bir yaşam felsefesi haline geldi. Köyleri yakılan; çocuk, genç, yaşlı, kadın demeden, işkenceden geçirilen ve katledilen, topraklarından sürgün edilen Filistinliler için bu rüya acıların yağmuru bir gerçektir.

5 milyon Filistinli, doğup büyüdüğü toprakların yanbaşı, açık bir hapishane İsrail askerlerinin baskı ve aşağılamaları altında, mülteci kamplarında ve İsrail zindanlarında hayatta kalma mücadelesi veriyor. **Yüzde 63'ü işsizlikle boğuşan, yüzde 60'ı yoksulluk sınırının altında yaşayan Filistin halkının gözleri önünde; evleri yıkılıyor, çocukları öldürülüyor, köyleri boşaltılıyor, topraklarında İsrail'in duvarları yükseliyor.** Batı Şeria ve Gazze'de adeta üstü açık bir hapishane haline getiren ve insanlık dışı koşullarda milyonlarca, yüzlerce hapishanesinde özgürlüğünden yoksun bırakarak, on binlerce Filistinli'nin yaşadığı bu korkunç tradejiyi yaratan İsrail, Ortadoğu'nun kalbine kanlı bin haçer gibi saplandı.

Özgürlük ve bağımsızlık için...

Filistin halkının yüreği acılarla ve zulümlerle dağıldığı kadar direniş ateşi ile de alazlanmaktadır.

İsrail Siyonizmine ve emperyalizme karşı göklere dünyanın her yerinden görülebilecek bir bayrak çekerek, dünya halklarının direnişlerine ilham kaynağı olmuştur. İşgalin ilk günlerinden günümüze direniş, mücadele ve intifada tarihini bedeni, kanı ve canı ile yazmayı başaran Filistin, bağrından çıkardığı milletleri, savaşçıları, gerillaları ile direniş ilmek ilmek ördü. Direnişe ve en çok da silahlı mücadeleye yürekten bağlandı. Birçok direniş örneği yarattı. İsrail zulmüne, baskılara, tutuklamalara ve işkenceye karşı tüm dünyayı hayran bırakan öfkesini intifada ortaya koydu. Suskunluğunu parçalayarak silkinen, yeniden ayağa dikilen ve esaret zincirlerini parçalayan Filistin halkının özgür ve bağımsız bir Filistin rüyasını tüm dünya görmek zorunda kaldı.

1987 yılının Aralık ayı Filistin için yeni ve büyük gelişmelere gebe bir aydı. İsrail'in yaygın gözaltıları, tutuklamaları, işkenceleri ve infazları, yıllardır Filistin'in kalbinde öfke olarak birikti. Bardak taşmak üzere, son damlasını bekliyordu. Filistinli 6 çocuğun İsrail'in ölüm kusan mermileri ile katledilmesi, direnişin fitilini ateşledi. Artık ok yaydan çıkmıştı.

Önce Filistinli gençler İsrail askerlerine "zararsız" birkaç taş attı. İsrail askerleri her zaman yaptıkları gibi gençlerin üzerine ateş

Filistin rüyası gerçek olana dek...!

İsrail devletine bir kâbus yaşattı. İsrail'in devasa askeri gücü karşısında intifadanın simgesi haline gelen taş, fiziksel tesirinin ötesinde bir sarsıntı yarattı. Halk; her köşede, her kontrol noktasında, her zindanda ve her işyerinde İsrail askerlerine karşı savaşıyor, yaşadıklarının hesabını soruyordu.

açtı. Bu, sıradan bir olay gibi görünüyordu. Ancak buzdağının sadece görünen yüzüydü. Öfke adeta bir çığ gibi büyüyerek İsrail devletinin üstüne çıktı. İsrail askerlerinin karşısında bir halk vardı artık. Dünyanın en gelişmiş ordusuna karşı bulabildikleri en ucuz silah olan taşla ve bedenleri ile özgürlük ve bağımsızlık uğruna bir halk, onuru ve geleceği için başkaldırdı. Filistin halkı köylerde, kasabalarda yaşamın her anında demokratik örgütlenmelerini kurarak FHKC, FDKC, El-Fetih'in önderliğinde **İsrail devletine bir kâbus yaşattı. İsrail'in devasa askeri gücü karşısında intifadanın simgesi haline gelen taş, fiziksel tesirinin ötesinde bir sarsıntı yarattı. Halk; her köşede, her kontrol noktasında, her zindanda ve her işyerinde İsrail askerlerine karşı savaşıyor, yaşadıklarının hesabını soruyordu.** İsrail devletinin yasakladığı sandıklarda gizlenen Filistin bayrağı şimdi kendi toprağının rüzgârıyla nazlı nazlı dalgalanıyordu. Filistin semalarına yükselen bu çığlık dünyanın dört bir yanındaki halkların ilgisini çekmekte gecikmedi. Yolları yakılan lastiklerin dumanı, zift ve barut kokusu Batı Şeria ve Gazze'yi sarıverdi. **Yaklaşık 7 yıl boyunca süren intifadanın sadece birinci yıldönümünde 13 bin çocuk zindanlara atıldı.** İsrail namluları ayırım gözetmeden her yaştan Filistinli'ye ölüm kustu.

Intifada, Filistin halkının İsrail zulmüne karşı ilk kitlesel karşı koyuşuydu ve bunun arkası da gelecekti. Aradan çok uzun bir süre geç-

meden Sabra ve Şatilla katliamlarının sorumlusu "Kasap" adıyla anılan İsrail Devlet Başkanı Ariel Şaron'un Mescid-i Aksa'yı ziyareti yine Filistin halkının yüreğine atılan bir neşter oldu. İkinci intifada, Filistin halkının daha fazla kanı aktı ve daha büyük bedeller ödedi.

3500 Filistinli rüyasını ardıllarına bırakarak toprağa düştü. 41 bin kişi sakat kaldı, binlerce insan tutuklandı.

Filistin halkının ödediği bedeller, yarattığı değerler ne yazık ki işbirlikçi önderler tarafından müzakere masasında sadece birer koz olarak kullanıldı. Birinci intifada FKÖ'nün işbirlikçi politikaları sonucu arkadaşan hançerlendi. Oslo Anlaşması, Filistin halkının birliğini parçaladı, teslimiyeti onayladı ve Filistin'i iç savaşın eşğine getirdi. İsrail yerleşimlerinin sayısı arttı. **Filistin yönetimi giderek halktan uzaklaştı, yolsuzlukların batağına saplandı ve yozlaştı.**

Filistin halkının dünyanın en güçlü savaş arabasını etkisiz hale getiren birliği ve direnişi bugün parçalanmaya yüz tutmaktadır. Hamas ve El-Fetih yönetimi arasında yaşanan çatışmalar en çok emperyalistlerin ve İsrail Siyonizminin işine gelmektedir. Kan emiciler tanklarla, topraklar, teknoloji "harikası" silahlarla yenemedikleri Filistinlilerin direnişini, birbirlerine düşürerek kırmayı hedeflemektedirler.

Açlık ve yoksullukla boğuşan Filistin halkı sorunlarının çözümünü beklemektedir. Filistinli örgütler birbirleri ile çatışırken İsrail son günlerde yeniden Filistinlilerin evlerini yıkarak yeni yerleşim alanları kurmak için harekete geçti.

Filistin halkı bağrından çıkardığı devrimci örgütlerin etrafında kenetlenerek tıpkı daha önce yaptığı gibi İsrail Siyonizminin korkulu rüyası olmaya devam edecektir.

Filistin rüyası gerçek olana dek...

Tarihten kısa kısa...

- **30 Kasım 1939**'da Macar Devrimi'nin önderi **Bela Kun**, Ukrayna'da kurşuna dizildi.

x **30 Kasım 1988** tarihinde devrimci ve komünist tutsakların tek tip elbiseye karşı yürüttükleri açlık grevleri, beş hapishanede anlaşma sağlanması üzerine sona erdirildi. Tek tip elbiseye karşı devrimci ve komünist tutsakların yürüttüğü mücadele, 12 Eylül kararlarının yıkılması ve mücadelenin yükselmesinde önemli bir moral ve motivasyon sağladı.

x **25 Kasım 1925**'te şapka giymesi konusundaki kanun, TBMM'de kabul edildi. Kanun, 28 Kasım'da yürürlüğe girdi. Kanun kabul edilirken, Rize'de şapka ve diğer değişikliklere karşı eylemler yapıldı. Eylemlere katılan ve şapka giymeyen 8 kişi idam edildi.

x **27 Kasım 1923**'te Şark Demiryolları Grevi sona erdi.

x **29 Kasım 1990** tarihinde kadının çalışmasını kocanın iznine bağlayan Medeni Kanunu'nun 159. maddesi Anayasa Mahkemesi'nce iptal edildi. İptal kararı 2 Temmuz 1992 tarih ve 21272 sayılı Resmi Gazete'de yayımlandı.

x **8 Aralık 1994**'te **Demokrasi Partisi (DEP)** davası sonuçlandı. İdamı istenen **Hatip Dicle**, **Orhan Doğan**, **Leyla Zana**, **Selim Sadak**, **Sırrı Sakık** ve **Mahmut Alınak** toplam 89 yıl 6 ay "ceza" aldı.

x **30 Kasım 1990** tarihinde Genel Maden-İş Sendikası'nın çağrısı ile Zonguldak'ta **43 bin maden işçisi** greve başladı. Yürüyüş sırasında sayıları 100 bini bulan maden işçileri taleplerinin karşılanması için Zonguldak'tan Ankara'ya **Büyük Madenci Yürüyüşü'nü** başlattı. Yürüyüş Ankara'ya 8 km kala sendika genel başkanını Şemsi Denizer'in hükümetle anlaşma yaparak geri adım atması ile sona erdi. İşçilerin direnişi sendika bürokrasisinin ağırlarına takıldı.

Kültür-Sanat

Bu tarih kan ve

direnış ile yazıldı!

Ezenlerin para ve iktidar hırsları için yapamayacakları hiçbir şey yoktur. Bunu, onların tarihini incelediğimiz zaman karşımıza çıkacak olan kıtlıklardan, kırıp geçiren hastalıklardan, isyanlardan, savaşlardan görebiliriz. Ege menlerin bu hırsı, yeryüzünde kanla sulanmadık tek karış toprak bırakmadığı halde, tıpkı Dehağ döneminin bir de Kawa yaratması gibi nice görkemli isyan ve direniş de yaratmıştır.

Günümüzde birçok insan tarafından "halkın yaşadığı en derin travmalardan" biri olarak tanımlanan **1980 Askeri Faşist Cuntası; zulmü, bin bir türlü işkencesi, ihaneti ve direnişleriyle belleklerimizde kazınmıştır.** Yaşamın her alanında, faşizmin yakan soluğu elle tutulur derecede

hissedilir hale gelmiş ve anaların dudaklarının kıyısına evlatlarının ağıtlarının çizgisi oturmuştur. "Faili meçhul" cinayetler, gözaltında ölümler, sokaklarda infazlar, işkenceler, idamlar... Bütün bu baskılara ve dalga dalga yayılan korku dolu baskılara rağmen nakış nakış örülen direniş...

'80 AFC'sinden zihnimizde en çok iz ve bitmeyecek bir kin bırakan; **Di-yarbakır 5 No'lu Zindan** olmuştur. Var olan işkence yöntemlerinin sertçe ve aleni bir şekilde tutsaklara uygulamasının yanı sıra o güne dek gün yüzüne çıkmamış yeni işkence yöntemlerine de sahiplik yapmıştır bu zindan! Burası, 1980-1984 yılları arasında, tutsaklara yaşattıklarıyla, zulmün öteki adı olacaktı.

Çok yakın bir dönemde Tarım Bakanı Mehdi Eker'in "Diyarbakır Cezaevi yıkılıp yerine okul yapılacak" sözleri ile burada yaşananlar bir kez daha gündeme oturmuş ve bu proje halktan büyük tepkiler almıştı. Ancak faşizmin en kara ve en kanlı sayfalarından biri olan bu dönemi unutturmak, yok etmek kolay olmayacaktır! Hapishanenin yıkılıp yerine okul yapılmak istenmesi ne kadar "masumane" gösterilirse gösterilsin, burada amaç, hala gözler önünde bulunan ve akıl almaz işkencelerin yaşadığı bir yeri, fiziki olarak ortadan kaldırmak ve oraya yine tarihi unutturacak, egemen ideolojiyi genç insanlara enjekte ettirecek bir bina kurmaktır.

Darbenin ardından birçok devrimciyi saran korku, kısa sürede mücadeleye dönüştürülemedi, bu yüzden de faşizmin art arda gelen saldırılarına karşısında yılmıya düşmüştü. **Zulmün en yoğun yaşandığı yerler hapishanelerdi ve bunların başında, yine 1973 Mayıs'ında komünist önder İbrahim Kaypakaya'nın da katledildiği yer olan Diyarbakır Hapishanesi ya da daha bildik ismiyle 5 Nolu Zindan geliyordu.**

Burada yaşananlar ciltlerce kitap doldurur. Köpeği Jo ile birlikte koğuş koğuş gezen baş cellâtlardan faşist **Esat Oktay Yıldırım**'in şu sözleri, dönemi anlamak için önemlidir: "Burası askeri bir okuldur. Bu okulun tek amacı vardır; o da sizi Türkleştirmektir." Çoğunluğu Kürt olan ve Türkçe dahi bilmeyen tutsaklara onlarca milliyetçi şoven marş zorla ezberletilmiş, dipçik ve postal ile inkâr dayatılmıştı. Hatta görüş kabinlerinde "Türkçe konuş çok konuş" yazıları vardı ve buradaki Kürt tutsakların, aileleri ile bir ke-

lime bile konuşmadığı ve sadece birbirlerine baktığı zamanlar çok oluyordu. **Yılgınlığın ve ihanetin kol gezdiği koğuş aralarında; içirilen lağım sularından yedirilen cardonlara (büyük fare), zorla okutturulan marşlardan koğuşlardan sıra dayığı ve falaka için uzatılan el ve ayaklara, çırılçıplak soyularak tecavüz edilen kadın-erkek tutsaklar arasında birbirine tecavüz etmesi için yapılan dayatmalardan askeri kurallarla yaşama zorunluluğuna kadar insan onurunu ayaklar altına alacak ne varsa uygulanıyordu.**

Hiçbir halk yaşadığı bu zulmü, acıyı belleğinden silemez. Sistem, yok etmek ve unutturmak ister. Ancak ezilenler cephesi de unutturmak için çabalar ve elindeki her türlü olanağı kullanır. Bunlardan biri de kültür ve sanat cephesinin zenginleştirilmesidir. Halkın kendi tarihini ve kültürünü tanıması ve sahiplenmesi için bu aracı kullanmak önemlidir. **İşte Çayan Demirel de, bu aracı Diyarbakır 5 No'lu Zindan gerçeğini anlatmak için kullanıyor.**

Çayan Demirel; 1980-1984 yılları arasında 32 kişinin öldüğü, yüzlerce kişinin yaralandığı ve binlerce kişinin de yaşam boyu büyük bir travma geçirmesine neden olan bu zindanı ve buradaki uygulamaları belgeselleştirdi. **"5 No'lu Cezaevi"** adını verdiği bu belgeselde, o dönemde bu uygulamaları yaşayan 80 tutsak ile röportajlardan ancak 40 tanesini kullanabildiği Demirel, Belgesel, ilk defa 2009'un Mayıs ayında, Diyarbakır'da düzenlenen kültür-sanat festivali kapsamında gösterildi.

"Bu coğrafyada yüzleşmesi gere-

ken o kadar çok konu var ki... Benim derdim yüzleşme kültürüyle sağlıklı bir toplum yaratılmasıdır. Yaptığım işlerle yüzleşme kültürüne hizmet etmeye çalışıyorum" diyor Demirel, belgeselinde Diyarbakır Zindanı üzerine yapılmış çalışmalarda yer almayan birçok ilke imza atıyor. Kadın ve çocuk koğuşlarından birilerine de ulaşmayı başararak bu kişilerle de röportaj yapıyor ve belgeseline ekliyor bunu. Ayrıca bugüne kadar hep ikinci ağızdan anlatılan Ralph'e de ulaşıyor, ona anlatıyor yaşadığı zulmü, gördüğü işkenceleri. **Ralph Braun**, Van'da "ajan" olduğu gerekçesiyle tutuklanarak Diyarbakır'a getirilir ve hayatta hiç unutamayacağı işkencelere maruz kalır. Ona, adının "Ralph" değil "Ali" ve tüm dünyanın olduğu gibi onun da kökeninin "Türk" olduğu ezberletilir. **Gerisi bildik işkenceler!**

İzmir'deki gösteriminin ardından İstanbul'da da Aka-Der Kültür Merkezi'nde gösterimi yapılan belgeselde burada yaşamalarını yitirenler anlatıyor. Kallarla dövülerek, geç kaldığı için merdivenlerden atılarak, işkence yapılarak aleni bir şekilde öldürülüyor tutsaklar. **Necmettin Büyükkaya, Ali Sarıbal, Bedii Tan** ve onlarca daha... İnsanlığın bu kadar yerlerde sürünmesi ağır geliyor artık buradaki devrimci tutsaklara. Bu kadar zulme baş eğmek yakışmaz deniyor. Sonra ölüm oruçları ve direnişler art arda sıralanıyor. **Mazlum Doğanlar, Kemal Pirlar, Dörtler** destanlaşıyor bu zindanlarda. Kimi ölüm oruçlarında kimi özgürlük ateşi yakarak kimi de işkencede ulaşıyor ölümsüzlüğe.

Belgesel, tutsaklardan birinin, soğuktan koğuşlara sığınan onlarca güvercinin askerler tarafından nasıl kat-

lettiğini anlatmasıyla başlıyor. Diyarbakır'ın ve hapishanenin, darbe dönemi ve güncel görüntüleri bir arada veriliyor. Diyarbakır'ın dağlarından ve ormanlarından çekilen görüntüler de belgesele ayrı bir duygu katıyor!

Başta '80 AFC'si olmak üzere, geçmişte ve günümüzde yaşanmış/yaşanan ne kadar baskı ve zulüm varsa, hepsini bilincimizde tutmak zorundayız. Sistem unutturma, belleğimizi silme saldırılarına karşı kullanılacak en etkili silahlardan biri olan sanat, bu yüzden değerlidir. Bu yüzden Çayan Demirel'in hazırladığı bu belgesel, gerçekten, **"bir halkın tarihini unutmaması gerektiği"** perspektifinde ve **"mazlumların"** penceresinden hazırlanmış olduğu için önemlidir ve seyredilmelidir!

ÇAĞRI

Haykırış Kültür Sanat Derneği, Bahçelievler Soğanlı Mahallesi, Genç Osman Sokak, No: 3 (İş Bankası Soğanlı Şubesi arkası) adresinde açılacaktır. Bütün dostlarımız ve okurlarımız davetlidir.

Tarih: 6 Aralık 2009

Saat: 14.00-19.00

Program:

Açılış konuşması

Müzik dinletisi

Şiir dinletisi

İşçi-köylü senin sesindir Sesimize ses kat!

İşçi ve emekçiler krizle birlikte daha fazla açlık ve yoksullukla boğuşuyor.

Krizin patlak vermesi ile birlikte bunu fırsat bilen egemenler geniş halk yığınlarına yönelik saldırılarına hız verdi. İşten çıkarmalar arttı, sendikalaşmanın önüne geçmek için yeni yasalar hazırlandı, yılların mücadelesi sonucu kazanılmış haklar bir bir gasp edilmeye başlandı. Tüm bu saldırılar aynı zamanda yoğun bir propaganda eşliğinde gerçekleştiriliyor. Egemenler teknolojinin olanaklarını son sınırına kadar kullanarak her türlü iletişim aracı ile işçi ve emekçilerin bilincini bulandırmaya, mücadele azmini kırmaya çalışıyor.

Bu noktada en önemli araçlarından biri de basın-yayın organlarıdır. Burjuva-feodal medya haberleri, yorumları ve köşe yazıları ile sermayenin tüm saldırılarına arka çıkarak bunu meşurlaştırıyor. Emekçiler bir yandan devletin fiziksel şiddetine maruz kalırken diğer yandan basın-yayın

organları aracılığı ile ideolojik olarak kuşatılıyor.

İşte bu kuşatmayı yaracak ve emekçilere gerçekleri gösterecek, yol açacak en önemli araçlardan biridir yayınlarımız. Devrimci basın bu saldırılara karşı emekçilerin karşı koyuşunu örgütlemeye etkili bir silah işlevi görmektedir. Geniş kesimlerin gündemlerin arka planındaki gerçekleri kavraması ve mücadeleyi yükseltmesinde devrimci basın çok önemli bir yerde durmaktadır. Yayınevimizden çıkan gazetemiz **İşçi-köylü, Yeni Demokrat Gençlik, Partizan** ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in yayını **I Mayıs** işte bu misyonla hareket etmektedir. Yayınlarımızın bu görevini daha aktif ve etkili bir şekilde yerine getirebilmesi için biz okurların desteği vazgeçilmezdir. Devrimci basın emekçilerin desteği ve sahiplenmesi ile ayakta kalabilmektedir.

İstanbul'da gazetemizin daha geniş bir kesim tarafından okunması ve sahiplenilme-

sıra bölgelerde stantlar açarak, görsel bir şekilde kitlesel, sesli ajitasyonla toplu dağıtımlar, merkezi yerlerde gazetemizin tanıtımı, paneller ve okur toplantıları örgütleyeceğiz. Son olarak da kampanyamızı Aralık ayının sonunda bir gece ile bitireceğiz. Kampanyamız süresince okurlarımızla ilişkilerimizi geliştirmeyi, eski okurlarımıza ulaşmayı, yeni okullarla buluşmayı ve yayınlarımıza haber akışını artırmayı hedefliyoruz.

Birçok bölgede yapılan okur toplantıları son-

rası kampanyamıza, 8 Kasım günü Kadıköy'de yayınlarımızı kitlere ulaştırarak başlamış olduk. 15 Kasım günü Avrupa Yakasında Gazi Mahallesi'nde ve Anadolu Yakasında ise Gülsuyu'nda kitlesel bir şekilde gazetemizi işçi ve emekçilere ulaştırdık.

15 Kasım günü Sarıgazi'de okurlarımızla bir toplantı gerçekleştirdik. Önce hep birlikte kahvaltı yaptık ardından kampanyamızın amacı, nasıl gerçekleştirileceği, önceki kampanyadan ve dağıtımlardan çıkardığımız deneyimleri tartıştık. Gazetemizin işçi ve emekçilerin sesini taşıyabilmesi için onlarla buluşması çok önemli. Bununla birlikte kısa sürede çok sayıda gazete de dağıtabiliriz. Bu elbette yeterli değildir gazete ulaştırdığımız okurlarımızla ilişkilerimizi sürdürmek de gerekiyor.

Toplantıdan sonra önlüklerimizi ve şapkalarımızı giyerek kitlesel bir şekilde Sarıgazi'nin iki mahallesinde gazetemizi ve merkezi olarak çıkardığımız broşürlerimizi dağıttık.

Aynı gün Altınşehir'de yine kitlesel bir şekilde semtin sorunlarını öne çıkararak bir dağıtım gerçekleştirildi. **(İstanbul'dan bir İK okuru)**

Sarıgazi İşçi-köylü okurları olarak, başlattığımız kampanya dâhilinde çeşitli faaliyetler örgütledik. İlk olarak kampanya şiarlarının yazılı olduğu **Partizan** imzalı ozaltileri Sarıgazi ve Taşdelen'de halkın yoğun olarak kullandığı yerlere astık. 22 Kasım günü ise sabahın erken saatlerinde bir araya gelecek ortak bir şekilde hazırladığımız kahvaltıda sonra kampanya sürecini ve yayın faaliyetini ele alan bir söyleyişi düzenledik.

Söyleşiden sonra iki gruba ayrılarak, Taşdelen ve Sarıgazi'de sesli ajitasyon ve marşlar eşliğinde toplu dağıtım gerçekleştirdik.

Y k mlara ge it vermeyece iz!

Mahallemizde Kuzey İmar Planı adı altında Kentsel Yenileme Planı olarak yıkımlara dönük geçmişte AKP'nin uygulamalarını bugünlerde Maltepe Belediyesi'ndeki CHP dayatmaktadır. Bizler İK okurları olarak bu planların tamamen yıkımlara dönük olduğunu tüm halkımıza duyuruyoruz.

Ve bu planın tamamen patronların rant planlarından biri olduğunu belirterek, gazetemizi de dağıtarak halkımıza bu politikalara karşı çıkmaya çağırıyoruz. Mahallemiz açısından yeni bir mücadele sürecini başlatmış oluyoruz. Bir yandan da egemenlere ve özeldede CHP'ye bir mesaj gönderiyoruz; biz bu mahalleyi kolay kurmadık, size yıktırılmayız. Bu uğurda bedel ödemeye de hazırız.

Herkesi rant bedelleri ve onların uşaklarına karşı Partizan saflarında mücadele etmeye çağırıyoruz. İşçi-köylü gazetesi sizin sesinizdir, bizim sesimizdir! Sesinize/sesimize sahip çıkalım...

(Gülsuyu İK okurları)

I Mayıs Mahallesinden izlenim...

22 Kasım Pazar günü I Mayıs Mahallesi'nde gazetemizin toplu dağıtımını yaptık. 15 kişi ile yaptığımız dağıtım, halkımızın büyük ilgisini çekti. Dağıtım sırasında sık sık ajitasyon çekerek, İşçi-köylü gazetesinin işçi sınıfının onurlu bir yaşam uğruna yaptığı direniş ateşi ve grev halaylarından yükselen ezgisi olduğunu, toprağın edilen köylünün alınteri ve isyan çığlığının simgesi olduğunu, eğitim hakkı gasp edilen, geleceği çalınan işçi, köylü, öğrenci gençliğin sokakları aydınlatan militan eylemi

ve anadili yasaklanan, kültürü ve geçmişini unutturulmaya çalışılan, nampların hedefinde tutulan Kürt halkının dağlara taşan direniş ateşi olduğunu vurguladık.

Gazetemizi yeni kişilere ulaştırıp onlara gazetemiz hakkında bilgiler sunduk ve yeni ilişkiler içerisinde girdik. İşçi-Köylü gazetesinin hepimizin sesi olduğunu ve sesimize sahip çıkmamız gerektiğini vurguladık.

Yaptığımız toplu dağıtım başarılı bir şekilde bitirdik ve ajitasyon ve müzik dinletisinde eşliğinde dağıtımımıza son verdik.

(I Mayıs Mahallesi İK okurları)

Emekçilerin yeni sesi soluğu: "1 Mayıs"

Yayın hayatına hoşgeldin!

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB), işçi sınıfı ve emekçilere artık "**I Mayıs**" adıyla seslenecek.

"**I Mayıs**" işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü, işçi sınıfının onu sömüren, aşağılayan burjuvaziye meydan okuduğu gündür. **I Mayıs**; işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele, dayanışma ve birliğin bil-lurlaştığı, simgeleştiği bir günü temsil etmektedir.

I Mayıs'in bu tarihsel anlamından yola çıkan DDSB de iddiasına uygun bir şekilde artık bu isimle mücadelesine devam edecek.

İlk sayısı yayımlanan **I Mayıs**'ta DDSB'nin program ve tüzüğü yer alıyor. Önceki yıllarda düzenlediği kurultay ile program ve tüzüğünü şekillendiren DDSB, bunu kamuoyuna ilan edecek.

Deri- İş Tuzla Şubesi'nin gerçekleştirdiği 29.Olağan Genel Kuruluna ilişkin değerlendirmeye, Esenyurt'ta Belediye-İş Sendikası 2 No.lu Şube tarafından örgütlenen direnişin geldiği aşama "**I Mayıs**"tan takip edilebilir.

Tekstil işçilerinin ve ataması yapılmayan öğretmenlerin sorunlarına yer veren "**I Mayıs**"ta bir de "**Haklarımızı öğreniyoruz**" köşesi bulunuyor.

Türkiye'de ve dünyada işçi sınıfı ve emekçilerin gerçekleştirdiği son eylemleri, sınıfın sorunlarını ve buna dair çözüm yollarını öğrenmek isteyenler için "**I Mayıs**" önemli bir kaynak ve örgütlenme aracı olacaktır.

Yükselen demokratik taleplere sahip çıkalım

Aleviler ve çeşitli kitle örgütleriyle siyasi partiler, Alevi inancına sahip insanların demokratik taleplerinin kabul görmesi için 8 Kasım'da Kadıköy Meydanı'nı hincanınç doldurdular. Geçen yıl 9 Kasım'da Ankara'da gerçekleştirilen Büyük Alevi Mitingi'nden bir yıl sonra Alevilerin bir kez daha alanları doldurması demokrasi mücadelesi açısından son derece önemli bir eylem oldu. Keza uzun yıllar boyunca suskun kalan bu toplumsal kesim üzerindeki ölü toprağın silkinmeye başlayarak istemlerini daha yüksek perdeden dile getirmeye başladılar.

Her zaman tartışlagelen Aleviler, örgütlü mücadelelerini her geçen yıl artırarak devam ettirmektedirler. Bu küçümsenemeyecek bir gelişmedir. **Hiçbir şey yürütülen mücadelenin kendisi kadar öğretici olamaz.** Alevilerin elbette bu yakalanan eylemsel birlikten öğreneceği çok şey olacaktır. Yürünen bu yolda atılan her adım, Alevilerin mücadele azmini kamçılayacaktır. Bağırında güçlü devrimci ve demokratik potansiyel barındıran, ağır bedellerle yürütülen demokrasi ve devrim mücadelesine birçok evladını cömertçe sunan Alevilerin, inanç kimlikleriyle harekete geçmeleri kimileri için yadırganabilir. Fakat en insanlık temelde yükselen eşitlik talebi nasıl olur da görmezden gelinir ve desteklenmez. Zorunlu din dersinin kaldırılması, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın lağvedilmesi,

Madımak Otel'i'nin müze yapılması, Alevi köylerine cami yapımına son verilmesi gibi demokratik talepler etrafında örgütlenen ve kitlesel bir boyut kazanan harekete destek olmak, seslerine ses katmak egemenlerin korkulu rüyalarını daha da büyütecektir.

CEM VAKFI KİMDEN YANA?

Alevilerin son derece güçlü "ben de varım" haykırışı bütün sosyal ve siyasal kesimleri derinlemesine etkilemektedir. Egemenler bu haykırışa duyarsız kalamayacaklarını anlayınca "**Açılım, Çalıstay**" gibi oyalama taktikleri üretmeye, yükselen çığlığı böylece boğmaya uğraşmaktadır. "Cem ve Ehli Beyt" Vakfı adı altında çalışmalarını sürdüren kimi kesimler de egemenlerin değirmenlerine su taşımakla meşguller. Fakat gel gelelim iki yıl üst üste düzenlenen iki miting egemenlere ve onların çanak yalayıcılarına adeta bir şamar olup inmiş, Alevilerin demokratik talepleri karşısında Cem Vakfı'nın gerici, uzlaşıcı tutumu bir kez daha deşifre olmuştur. Cem Vakfı'nın mitingleri aleyhine yaptığı propaganda cılız sesler olmanın ötesine geçmemiştir.

BİZ DEVRİMCİLER...

Bu sürecin egemen sınıfların ezilen kesim içindeki işbirlikçileri-

Haberler... Haberler... Haberler... Haberler... Haberler...

Silikozis bir can daha aldı!

Silikozis hastalığına yakalanan bir kot taşlama işçisi daha, yaşamını kaybetti.

Bingöl'ün Taşlıçay beldesinde ikamet eden Hacı Önal, silikozis hastalığına İstanbul Mahmutbey'de sigortasız olarak 4 yıl çalıştığı kot taşlama atölyesinde yakalandı.

Evlü ve iki çocuk babası Önal, iki yıldır oksijen tüpüne bağımlı bir şekilde yaşam mücadelesi veriyordu. Önal'ın son isteği sağlığına kavuşmaktı. Ancak ne yazık ki bu son isteği gerçekleşemedi. 8 Kasım günü kaldırıldığı Erzurum Araştırma Hastanesi'nde yaşamını kaybeden Hacı Önal, Silikozis hastalığının aldığı **44. can** oldu.

Silikozis hastalığı kot taşlama işçilerinde görülen bir tür meslek hastalığı. Bu hastalığa yakalanan işçilerin ciğerleri yavaş yavaş çürüyor. Hastalığın şu anda bir tedavisi de yok. Büyük bir çoğunluğu kaçak olarak çalıştırılan atölyelerde, Silikozis hastalığından bihaber olan işçileri bilgilendirmek ve ölümlerini önüne geçmek için Sağlık ve Çalışma Bakanlığı ise şu ana kadar somut hiçbir adım atmadı. **(H. Merkezi)**

KENT AŞ. işçileri CHP İzmir il binasını işgal etti

Hizmette daralma gerekçesiyle **I Mayıs** 2009 tarihinde CHP'li İzmir Karşıyaka Belediye-

yesi tarafından işten çıkartılan Kent AŞ. işçileri, işlerine geri dönmek için sürdürdükleri mücadelede Ankara yürüyüşü ve Ankara'da çadırda kalma eylemlerinin ardından bu kez **18 Kasım Çarşamba** günü sabah saatlerinde aileleriyle birlikte CHP İzmir İl Binasını işgal ettiler.

CHP İl Binasında asılı bulunan Nazım Hikmet'in şairinden alıntı olan "**Güzel günler görecekiz**" yazılı pankartın altında konuşma yapan Kent AŞ. işçilerinden **Ercan Çelik**, emekçilerin hakkını gasp edenlerin bu sözü yazmaya hakkının olmadığını, emekleri için 600 km yol kat ettiklerini ancak, kendini demokrat diye nitelendiren CHP'nin haklarını gasp ettiğini söyledi.

CHP il yönetimi ile görüşen işçiler "sorunu en kısa sürede halledeceğiz" sözü verilmesinden sonra eylemlerine son verdiler. **(İzmir)**

Sabiha Gökçen'de direnişe devam

Direnişte olan Sabiha Gökçen Havaalanı işçileri direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Direnişin 72. gününde ziyaret ettiğimiz işçiler, 17 Kasım'daki mahkemelerinin 21 Aralık'a ertelendiğini belirttiler. Aynı departmanda çalıştıkları için mahkemeye bölüm bölüm çıktıklarını ve 20 Kasım'da bir mahkemeleri daha olduğunu söylediler. **(Kartal)**

le birlikte, kendinden olanı yüceltme kendinden olmayana kendine benzetmeye çalışma veya ötekileştirerek yok sayma politikasına denk düşüğünü bildiğimiz için biz devrimcilerde büyük sorumluluk düşmektedir. Bizler yok sayılan bir insanın yanında olduğumuz için mücadele etmeli, onların yanlarında olmalıyız. Fakat sürecin nesnelere değil, aksine süreci politik düzeye çekecek, talepleri daha gür sesle haykıracak özneler olmalıyız. En nihayetinde bu mücadele, egemen sınıfların politikalarına karşı yürütülen sınıf savaşımının bir parçasıdır. Bu anlamıyla Alevilerin yoğun olarak yaşadığı emekçi mahallelerde yükselen talepler etrafında örgütlenme faaliyeti yürütmek, Alevilerin oluşturduğu kitle örgütlerinde aktif bir şekilde çalışmak gerekmektedir.

(Ataşehir'den bir İK okuru)

İnsanca yaşamak için

Geçtiğimiz aylarda emeklilere 1.83'lük gibi bir zammı reva gören devlet, mal ve hizmetlere % 30-40 arası zam yaparak yaşam koşullarını zorlamıştır. Emekli-Sen üyesi olan emekliler, sendikaları ile Türkiye çapında bir kampanya başlattı. Emekli-Sen, Genel Merkez ve şubelerinde 4 günlük açlık grevi ve aynı zaman içerisinde bir imza kampanyası başlattı. Talepleri için başlatılan kampanyaya genciyle yaşlıyla halk desteklerini imzalarıyla verdi. Bu kampanya süreci ve daha sonrası için neler düşündüklerini öğrenmek için sendika üyesi olan **Yılmaz Gündoğdu** ile görüştük.

-Greve çıkmaz nedeniniz nedir?

- Bizler bu ülkenin emeklileriyiz ve yaklaşık 8 milyon 800 bin gibi bir sayımız var. Emekliler işsizlerden ve asgari ücretlilerden sonra en mağdur kesim. Ortalama emekli ücreti, açlık sınırının altında. Açlık sınırı ülkede 796 olarak belirlenmiş ve bizlerin maaşları bunun çok altında. Siyasi iktidarlar emeklilere karşı toplumun bakış açısını farklılaştırıyor. Emekliler hiç çalışmadan, oturdukları yerden maaş alıyorlarmış gibi gösterilmeye çalışılıyor. Oysa bizlerin öncelikli talebi; **İnsanca yaşama hakkı**. Bu hak tüm toplumun hakkı ve bu hakkı sağlamak zorunda olanlar da siyasi iktidarlardır.

Çünkü bizler 25-30 yıllık çalışmış insanlarız. Kol ve kafa emeği ile bu ülkedeki tüm değerleri yaratmış insanlarız. Bunun yanında tüm vergilerini vermiş, primler ödemiş insanlarız. Dolayısıyla böyle bir hakkımız var.

- Greve çıkarken aynı zamanda bir imza kampanyası başlattınız talepleriniz nedir?

- Emekliler olarak taleplerimiz şunlar; yıllardır çıkarılmayan intibak yasası çıkarılarak emekli aylıkları arasındaki farklılıklar giderilmeli, yıllardır ödenmeyen TÜFE ve KEY alacakları derhal ödenmeli, kamu çalışanlarına verilip emeklilere verilmeyen ek ödemeler emeklilere de verilmeli, emekli aylıklarının 6 ayda bir sadece TÜFE artışı kadar artırılması uygulamasına son verilerek ülkenin büyümesinden emeklilere pay verilmeli, önmüzdeki günlerde TBMM'de görüşmeleri başlayacak olan merkezi yönetim bütçe kanununda emeklilere daha fazla pay verilmelidir, emekliliğimizde en çok ihtiyaç duyduğumuz, sağlığın piyasaya devredilerek, özelleştirilmesi uygulamalarına son verilmesi, emekli sendikalarının taraf alınacağı statü bir an önce çıkarılarak emekliler adına toplu sözleşme yapmaları sağlanmalıdır.

- Kampanya sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Aslında edilgen, tepkisiz gibi görünen toplumda muazzam bir öfke var. Genci, yaşlısı, işçisi, işsizi ve emeklisiyle insanlar bu kampanyaya katıldı. Bu da önderlik edilmesi durumunda toplumun harekete geçeceğini net bir şekilde gösteriyor.

(Kartal)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tambul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621
61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem
ÖNSEL Baskı: Gün Matbaacılık Reklam
Film Basın Yayın Tan.San.Tic.Ltd.Şti. Beşyol
Mah. Akasya Sokak.23.A Sefaköy/
Küçükçekmece/İstanbul Tel.5806380

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silişke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Dalga dalga grev, binlerce emekçi iş bıraktı

Kamu emekçileri; İnsanca yaşanacak bir ücret, güvenceli çalışma, toplu sözleşme ve grev hakkı için bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

KESK ve Kamu-Sen, 25 Kasım günü talepleri için sokağa çıkarak alanları doldurdu.

Her gün daha fazla açlık ve yoksullukla yüz yüze gelen kamu emekçileri taleplerine sahip çıkarak mücadele bayrağını yükseltti. Krizle birlikte alım gücü daha da düşen kamu emekçileri, yoksulluk sınırının altında bir ücretle hayatta kalmaya çalışıyor. Ulaşımından elektrığe, doğalgazdan gıda ürünlerine kadar birçok tüketim maddesine zam üstüne zam yapan AKP hükümeti, işçi ve emekçileri ise teğet geçiyor.

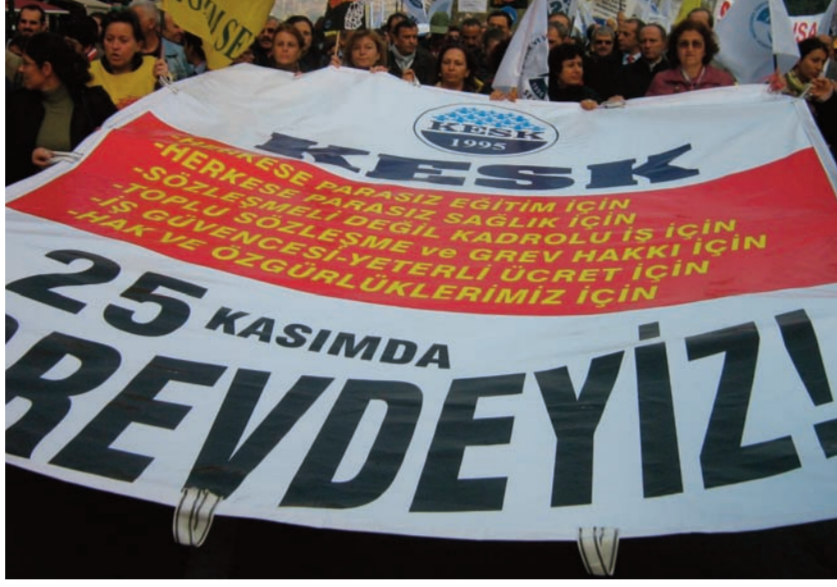
İşçiyi, emekçiyi enflasyona ezdirmeyeceğiz söylemini ağzından düşürmeyen hükümet, gerçekte ise geniş halk kesimlerini açlıkla terbiye etmektedir. Kamu emekçileri ile Toplu Sözleşme masasına oturmayan hükümet yandaş sendikası Memur-Sen aracılığı ile KESK'in etkisini kırmaya çalışmaktadır. Kamu emekçilerinin fiili meşru mücadelesi sonucu sokakta kazanılan hakları gasp etmek isteyen hükümet KESK'e karşı Memur-Sen'i öne çıkarmaktadır.

Kamu emekçileri; insanca yaşanacak bir ücret, toplu sözleşme ve grev hakkı talebi ile yaklaşık bir aydır yürüttükleri hazırlık sonucu 25 Kasım günü hayatı durdurdu. Hastanelerde acil servis dışında hiçbir poliklinik çalışmadı, okullarda eğitim verilmedi, boğaz köprüleri ve otoyol geçişlerinde işlem yapılmadı, garlarda trenler kalkmadı, devlet dairelerinde çalışma büyük oranda durdu. Yaşamı üreten, yaratan emekçiler, üretimden gelen güçlerini kullanarak yaşamı felç etti. Hükümete kamu emekçilerini "dinle" mesajı verdi.

İstanbul

İstanbul'da iki koldan yürüyüşe geçen kamu emekçilerinin toplanma noktası Beyazıt Meydanı'ydı.

Sabah saatlerinde Çapa Tıp Fakültesi önünde biraraya gelen kamu emekçileri buradan kortej halinde Beyazıt'a doğru alkış, ıslık, zılgıtlarla çevredeki insanların yoğun ilgisi ve desteği ile yürüyüşe geçti. KESK pankartı arasasında toplanan emekçiler

yolun bir şeridini trafığe kapattı ve Fındıklı'da yürüyüşe başladı. Bu noktadan itibaren Tramvay yoluna giren kamu emekçileri metrobüs zamlarını, sağlığın özelleştirilmesini, emeklere yüzde 2 oranında zam yapılmasını protesto ettiler.

Direnişleri süren işçiler, lise ve üniversite öğrencileri, devrimci ve ilerici kurumlar da yürüyüş kortejinde yerlerini alarak kamu emekçilerini yalnız bırakmadı. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik de "Zafer; örgütlenen, birleşen ve direnen işçi ve emekçilerin olacak" yazılı pankart açarak greve destek verdi.

Sirkeci kolu da sloganlar eşliğinde Cağaloğlu Yokuşu'ndan yürüyerek Beyazıt Meydanı'na ulaştı. Eylem sırasında İstanbul Üniversitesi'nin kapısına "Bu iş yerinde var" yazılı pankart asıldı. İşli Etfal, Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi ve Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde de greve katılımı yüzde 90 olarak açıklandı.

Eyleme sağlığın paralı hale getirilmesine karşı direnişini sürdüren SES'in katılımı da dikkat çekti. Eğitim-Sen eyleme yüksek katılımı ile göz doldurdu. Kamu-Sen ise alanda yoktu.

Dersim

Dersim'de biraraya gelen emekçiler, üretimden gelen güçlerini kullanarak hayatı durdurdular. Partizan'ın da destek verdiği eylem yaklaşık 3 bin kişinin katılımı ile gerçekleşti. Grev kararının ardından iş yerleri gezileri

gerçekleştiren KESK Dersim Şubeler Platformu, tüm emekçileri greve çağırdı. Saat 10.00'da Devlet Hastanesi önünde biraraya gelen emekçiler, davul-zurna eşliğinde halaylar çekti. "TİS yoksa grev var" şiarı ile bir araya gelen yaklaşık 3 bin emekçi sloganlarla yürüyüşe geçti. Yeraltı Çarşısına gelen emekçiler, burada da halaylarına devam etti. Daha sonra Eğitim-Sen Tunceli Şube Başkanı Mehmet Ali Aslan basın metnini okudu.

Eylem sırasında okullarda ders yapılmadı, hastaneler acil dışında hizmet üretmedi, postane ve diğer kamu hizmet verilen yerlerde greve kitlesel katılım sağlandı.

Açıklamanın ardından DTP de bir açıklama yaparak İzmir'deki faşist saldırıları kınadıklarını belirtti.

(Dersim Partizan)

İzmir

Grev İzmir'de erken saatlerde başladı. İşçi ve emekçiler sabahın erken saatlerinde miting yapılacağı yer olan Konak Sümerbank önünde bir araya geldi. Saat 11.00'de ise yürüyüş yaparak gelen tüm kurumların alana girmesiyle birlikte miting başladı.

Sendikaların örgütlediği ve Ahnteri, Partizan, DHF, BDSP, ESP Girişimi gibi devrimci kurumların da katılım sağladığı mitingün programı

KESK İzmir Şubeler Platformu adına Ali Kılıç'ın konuşmasıyla başladı. "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yaşasın sınıf dayanışması" vb. sloganların sık sık atıldığı mitingde gazetemizin ve DDSB bildirielerinin dağıtımı da yapıldı.

Mersin

Mersin'deki eyleme 5 bin kişi katıldı. Her sendika üyesi kendi temsilcilik binaları önünden kortej oluşturarak, İstasyon Meydanı'na kadar yürüdü. Meydanda davul ve zurnalar eşliğinde halaylarla toplanmaya başlayan emekçilerin sayısı kısa zamanda 5 bine ulaştı. İstiklal ve Hasetane Caddesi üzerinden AKP Mersin İl Binasına doğru yürüyüşe geçen emekçiler, AKP İl Binasına yumurta atarken, polis kimsenin binaya çıkmasına izin vermedi.

İl binası önünde açıklama yapan KESK Mersin Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ahmet Antmen, grevin yapılmasının nedeninin hükümetin baskıcı politikaları olduğunu ifade etti. Partizan da grevde emekçilerinin yanındaydı.

Amed

Eğitim-Sen Diyarbakır Şubesi, İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde yaptığı açıklama ile taleplerini dile getirdi. Yüzlerce eğitim emekçisinin bir araya geldiği İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde toplanan emekçiler, Başbakan Erdoğan'ın grev ilişkini "Gereğini yaparız" açıklamasına atfen "Biz gereğini yaptık, Sayın Başbakan siz de gereğini yapın ve istifa edin" yazılı dövizler açtı.

Ankara

İş bırakan sendikalar, Ankara'da çalıştıkları işyerlerinden Ziya Gökalp Caddesi'ne yürüyerek burayı üç saat boyunca trafığe kapattılar. 25 Kasım günü sabah erken saatlerde gittikleri işyerlerinin kapısına "Bu işyerinde grev vardır" pankartını asan binlerce emekçi buldukları yerden yürüyüş

kolları oluşturarak Kızılay'a yürüdüler. Saat 10.00'da başlayan yürüyüşlerle birlikte Ankara'nın cadde ve sokaklarına dökülen işçi, emekçiler her yeri eylem alanına çevirdi.

DDSB'liler, "Zafer örgütlenen, birleşen ve direnen emekçinin olacaktır!" pankartıyla Çankaya belediyesi önünde biraraya gelerek burada toplanan diğer emekçilerle birlikte miting alanına yürüdü. Yürüyüş boyunca "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Biriklik, mücadele, zafer" sloganları atıldı. Grev programının başlayacağı Ziya Gökalp Caddesi üzerine kurulan kürsüden alana gelen sendika, siyasi parti ve kitle örgütleri karşılandı.

DDSB'li emekçiler alanda 25 Kasım grevinin selamlayan tüm emekçileri mücadele ve direnişe çağırarak bildiriler dağıttılar. Saatler geçtikçe yeni yürüyüş kollarından sendikaların alana akmasıyla Ziya Gökalp Caddesi kalabalıklaştı. Türküler ve marşlar eşliğinden ellerindeki bayraklarını dalgalandıran hep bir ağızdan TİS ve grev hakkını savunan sloganlar atan kitle, eylem alanına dikkat çeken bir coşku katmayı başardı.

Eylem sürerken polis, Mithatpaşa Köprüsü üzerinde pankart açan gruba gaz kullanarak saldırınca buradaki grupla polis arasında çatışma çıktı. İleriki saatlerde Ankara Garı'nda iş bırakarak demiryolunu durduran BTS üyesi emekçileri polislin müdahale ettiği duyuldu. DİSK ve TTB temsilcilerinin konuşmalarının ardından Grev programı müzik dinletisiyle son buldu.

Bursa

Saat 11.00'de Kent Meydanı'nda bir araya gelen emekçiler Fomara

Meydanı'na kadar sloganlar, alkışlar ve davul-zurna eşliğinde yürüdüler. Burada KESK Bursa Şubeler Platformu dönem sözcüsü Süleyman Ayyıldız basın açıklamasını okudu.

Ayyıldız, AKP hükümetinin anti-demokratik uygulamalarına vurgu yaptı. Eyleme Türk-İş ve DİSK'e bağlı sendikalar da destek verdi. Kamu-Sen ise KESK'le birlikte hareket etmeyecek sabah erken saatlerde Kent Meydanı'nda bir basın açıklaması ile eylemi sonlandırdı.

Gazi Okul Aile Birliği'nden çağrı

23 Kasım Pazartesi günü Gazi İlköğretim Okulu Okul Aile Birliği bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Öğrencilerin de katıldığı eyleme Partizan da destek verdi. Basın açıklamasının öncesinde yapılan bildiri dağıtımının da etkisi ile eyleme ilgi oldukça fazlaydı. Eylemde açıklamayı parça parça öğrenciler okudu. Öğrenciler eğitim sisteminde bozuk olduğunu paralı hale getirilerek, okulların ticarethaneeye çevrildiğini belirttiler. (İstanbul)

Yeni Demokrat Kadınlar, kadına yönelik şiddete karşı alanlardaydı

Cinsiyetçi ayrımı yaratan ve derinleştiren erkek egemen sistem her zaman için biz kadınlara; ezilmenin, sömürünün, şiddetin en katmerlisini yaşattırdı/yaşattırıyor. Toplum içinde ikinci, hatta üçüncü sınıf insan olarak görüldüğümüz için, yaşamımıza dair söz ve karar hakkı verilmedi. Kadın olmamız "öldürülmeyi hak edeceğimiz" nedenleri artırdı. Tecavüze uğramamız, sokağa çıkmamız, eve geç gelmemiz, boşanmak istememiz ölümlü sonuçlandı.

Kadın sorunu, ezilenlerin başlıca sorunlarından biridir. Bu yüzden de devrimcilerin

sisteme karşı verdikleri mücadelenin temel taşlarından biridir.

Bir süredir, kadın sorunu ve mücadele biçimlerini geliştirme üzerine içimizde tartışmalar yürütüyor, toplantılar alıyoruz. Kadın sorunu üzerinden örgütlenmeler yaratmanın önemini daha fazla kavramaya ve mücadele alanımıza bunu taşıma girişimlerimizden olumlu sonuçlar almaya başladık.

Yeni Demokrat Kadınlar adıyla örgütlediğimiz bu sürecin bizi daha ileriye taşıyacağına inanıyoruz. Mirabel Kardeşlerin 25 Kasım 1960'ta diktatörlük tarafından tecavüz edilerek, katledilmelerinin 49. yıl dönümünde, ördüğümüz bu sürecin ilk eylemlerini gerçekleştirdik.

İlk olarak 24 Kasım Salı akşamı Demokratik Kadın Hareketi (DKH), Emekçi Kadın Komisyonu (EKK) ve Yeni Demokrat Kadınlar olarak bir yürüyüş düzenledik. Galatasaray Lisesi'nden, geçtiğimiz günlerde barlarda yaşanan tecavüz olayların

dan sonuncusunun yaşandığı İmam Adnan Sokak'a giderek, burada olayın yaşandığı XTrendy Bar'ı teşhir ettik. "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü"nde seçilen bu yerle kadın sorununa dair sözümlü olduğuna ve mücadele edeceğimizi duyurduk. İlgile karşılanan eylemimiz, okunan basın açıklamasının ardından yapılan tiyatro gösterimi ile sona erdi.

25 Kasım Çarşamba günü de, Yeni Demokrat Kadınlar olarak bugüne dair bir eylem düzenledik. Akşam saatlerinde Kadıköy iskele Meydanı'nda biraraya gelerek Mirabel Kardeşleri andık ve ülkemizde de çok sık ve çeşitli biçimde yaşanan kadına yönelik şiddeti protesto ettik. Coşkulu sloganlarımız ve çeşitli dövizlerimiz, çevremizdeki insanların oldukça ilgisini çekti ve aralarından eylemimize katılarak destek vererler oldu.

Üç kadın arkadaşımızın hazırladığı tiyatro gösteriminin ardından bir kadın arkadaşımız kadının yaşamına dair kısa bir şiir okudu. Eylemimizi sloganlarla sonlandırdık.

"Şiddetin son bulmasını istiyor, mücadelenizi destekliyoruz"

İzmir Yeni Demokrat Kadın İniyatifi, Demokratik Kadın Hareketi, BDSP ve Köz 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü etkinlikleri kapsamında Konak Kemeraltı girişinde bir masa açarak, 25 Kasım'da alanlarda olma ve şiddete karşı mücadele çağrısında bulundu. Açılan masada aynı zamanda hapishanede bulunan ve buldukları koşullar altında sürekli ve her türlü şiddete maruz kalan kadın tutsaklar için kartlar yazıldı.

"Merhaba, İsinizi bilmiyorum, bu kartın kime gideceğini de. Ama umarım sana ve bize bir ışık, umut, güç olur bu kart. Yanınızdayız, birlikteyiz ve buluşacağız..."

Kadına yönelik şiddete karşı tepkinin ve açılan masaya ilginin yoğun olduğu etkinlikte halka tutsakların, özde de kadın tutsakların

yaşam koşulları anlatıldı ve ilgili olan insanlardan duygularını onlarla paylaşmalarını istendi.

Kartlara yansyanlar çok renkli olmakla beraber yarınlar adına istenilenin ortaklığını da büyük oranda dile getirdi. Kartların yazıldığı esnada kadının maruz kaldığı cinsel, ulusal, sınıfsal her türlü şiddete karşı yapılan konuşmalar eşliğinde 25 Kasım içerikli bildiriler dağıtıldı ve aynı kurumların örgütlediği 26 Kasım günü yapılacak olan "25 Kasım ve kadına yönelik şiddet" gündemli sokak sergisi ve basın açıklamasına da çağrıda bulunuldu.

Mersin

Mersin'de KESK'in öncülüğünde gerçekleştirilen 1 günlük iş bırakma eylemine destek veren kadınlar bu eylemin ardından 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü'ne yönelik bir eylem gerçekleştirdi. Mersin Kadın Platformu'nun düzenlediği eylem için Akdeniz Belediyesi önünde toplanan kadınlar, burada def, arbane ve davul eşliğinde halaylar çekti. Ardından "Emeğime, kimliğime ve bedenime dokunma!", "Kimsenin namusu değiliz, namusumuz özgürlüğümüzdür!" pankartlarını açarak Mersin Taşbina'ya doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında "Jin jıyan azadi", "Erkek vuruyor, devlet koruyor!", "Em şer nexwazin, aşitiye dixwazin" sloganlarını atan kadınlar, şiddeti protesto etti.